Sfântul cuvios Patapie

(s.v. 8 decembrie / s.n. 21 decembrie)

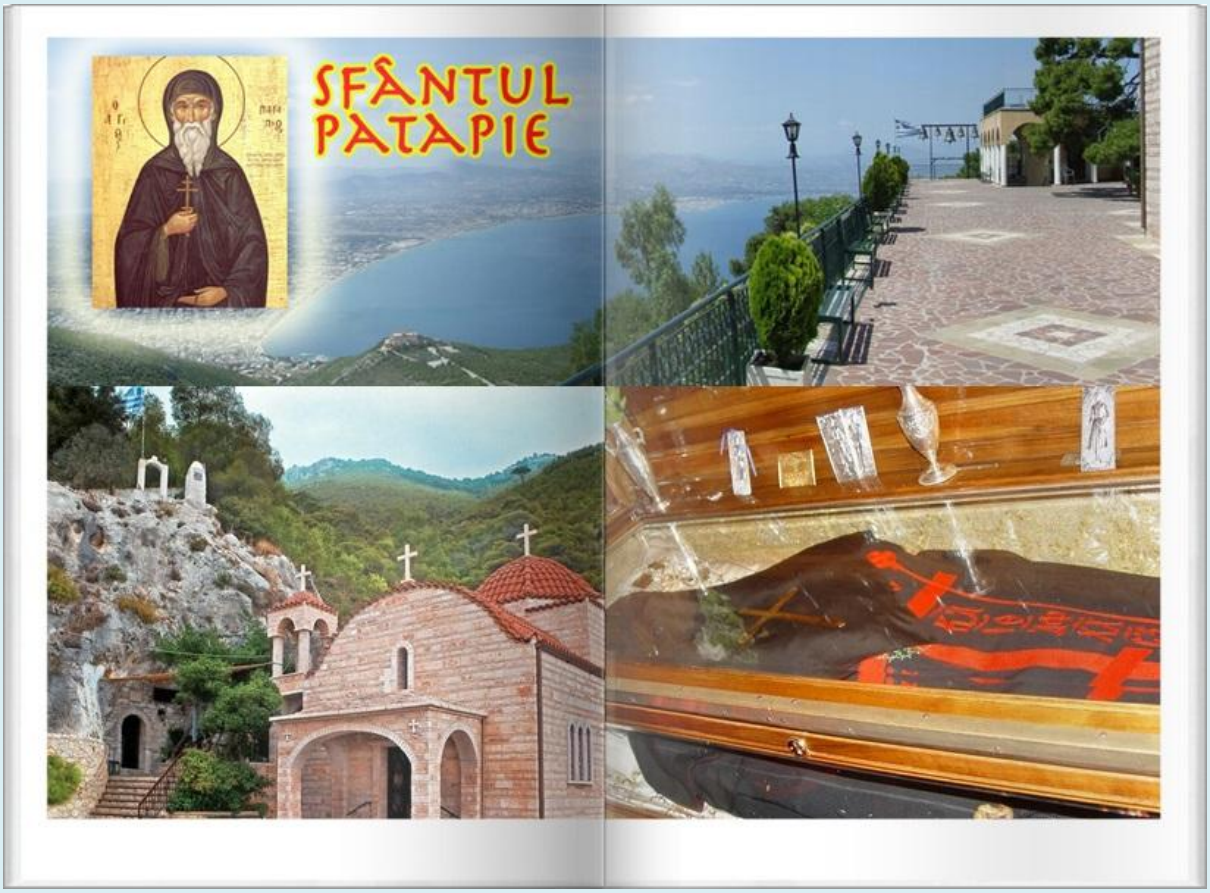

Materiale despre Sfântul cuvios Patapie:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Patapie%20(8%20dec.)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Patapie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Patapie

***

Sfântul cuvios Patapie s-a născut în orașul Teba (Egipt) din părinți bine-credincioși. A îmbrățișat viața monahală, a părăsit Egiptul și s-a dus la Constantinopol. Aici și-a făcut o colibă lângă zidul marelui oraș, aproape de localitatea Vlaherna. Trăindu-și viața întru sfințenie, cuviosul Patapie a fost învrednicit de către Bunul Dumnezeu cu darul tămăduirii. A săvârșit minuni până la bătrânețe, când s-a mutat cu pace la Domnul, fiind îngropat în biserica Sfântului Ioan Botezătorul din Constantinopol. Moaștele Sfântului Patapie se păstrează la Mănăstirea Loutraki din

apropiere de Corint (de mai bine de 1.700 de ani, moaștele lui sunt întregi în mănăstire). De asemenea, Dumnezeu ne-a binecuvântat și încă ne binecuvântează cu multe minuni făcute prin moaștele Sfântului Patapie, aici s-au făcut nenumărate minuni şi vindecări, în special de cancer. Biserica Ortodoxă sărbătorește pe 8 decembrie, pe Sfântul Patapie (sec. VII).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (decembrie), ziua a opta - Preacuviosul părintele nostru Patapie (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Patapie (1) 18
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Patapie (2) 25
Acatistul cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Patapie, taumaturgul 33
Paraclisul Sfântului cuvios Patapie, tămăduitorul de cancer și multe boli 44
Imnografie 58
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Patapie 60
Sfântul Patapie - drumul spre sfințenie 64
Sinaxar - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Patapie 66
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Patapie; Sfinţii apostoli Cezar, Tihic şi Onisifor (Dezlegare la peşte) 67
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Patapie 69
Proloagele - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Patapie (sec. VII) 70
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Patapie 75
Cântare de laudă la Sfântul prea cuviosul părintele nostru Patapie 77
Sinaxar - Cuviosul Patapie din Thebaida, făcătorul de minuni 79
Silviu-Andrei Vlădăreanu - Sinaxar - Cuviosul Patapie 87
Sfântul cuvios Patapie - Sfinte moaşte 93
Silviu Cluci - Moaştele Sfântului cuvios Patapie 97
Pomenirea Sfântului cuvios Patapie la Dunărea de jos 99
Predici, minuni şi editoriale 101
Sfântul ierarh Spiridon şi Sfântul cuvios Patapie - minuni din zilele noastre . 102
Sfântul Patapie: Cum tu, o eretică, te apropii de mine?”. 109
Monahul Pimen Vlad - Cuviosul Patapie 111
Diavolii se tem de rugăciunea Sfântului cuvios Patapie 113

Sfântul cuvios Patapie vindecă un orb din naștere 115
Predică la Sfinţii zilei din 8 decembrie 117
Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la Duminica a 27-a după Rusalii [2013] 128
Ştefan Mărculeţ - Sfântul Patapie binecuvântează corintenii 135
Raluca Brodner - Corabia plutitoare a Sfântului Patapie din văzduhul Corintului 138
Mănăstirea Sfântul Patapie – Loutraki 141
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Patapie - Loutraki 142
Silviu Cluci - Mănăstirea Sfântul Patapie din Loutraki 152
(Foto) Mănăstirea „Sfântul Patapie” - Loutraki 154
Doina-Elena Dumitru - Pelerinaj la Mănăstirea cuviosului Patapie, Loutraki 169
Icoane 182

Evanghelia şi Apostolul zilei

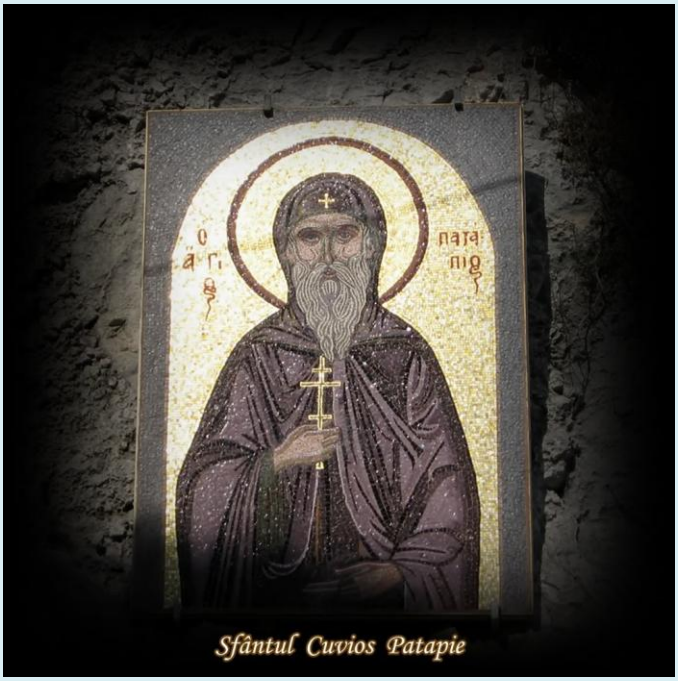

Evanghelia

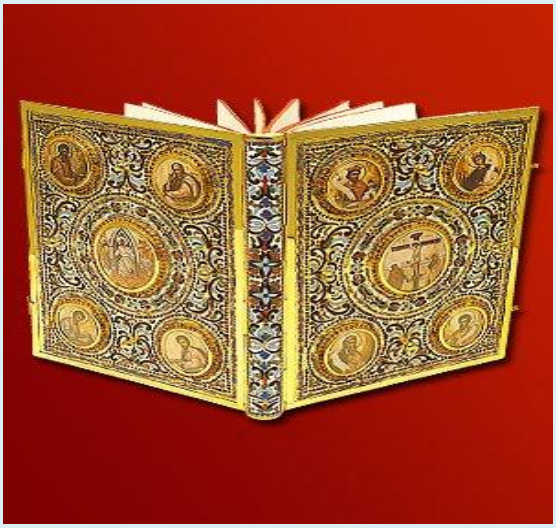

Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12

25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.
1. Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte, şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.

2. Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:
3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri, că aşa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

Apostol

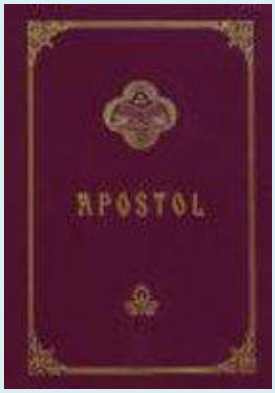

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Efeseni 4, 7-13

7. Iar fiecăruia dintre noi, i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos.
8. Pentru aceea zice: "Suindu-Se la înălţime, a robit robime şi a dat daruri oamenilor".
9. Iar aceea că "S-a suit"- ce înseamnă decât că S-a pogorât în părţile cele mai de jos ale pământului?
10. Cel ce S-a pogorât, Acela este Care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca pe toate să le umple.
11. Şi el a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători,
12. Spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos,

13. Până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos.

În această lună (decembrie), ziua a opta - Preacuviosul părintele nostru Patapie (Minei)

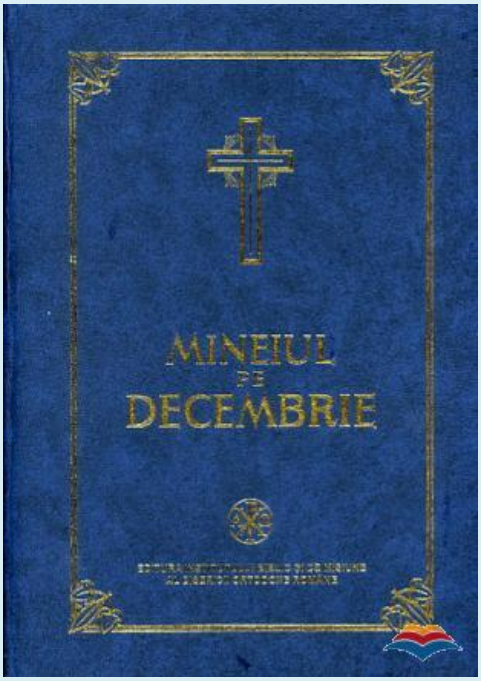

La Vecernie

.La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile**, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici..

Părinte Patapie, aprinderea pornirilor trupului o ai veştejit cu înfrânările sihăstriei; în pustie te-ai sălăşluit ca odinioară Ilie, curăţindu-ţi gândul cu rugăciunile cele neîncetate către Dumnezeu. Şi acum roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Părinte Patapie, în cetele sihaştrilor te-ai numărat, împodobindu-te cu nepătimire, şi te-ai sălăşluit în lăcaşurile cuvioşilor unde este lumina cea neapusă, unde este lemnul vieţii. Şi acum te roagă, să se dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Părinte Patapie, luminător din Egipt ai răsărit, luminând lumea cea de sub soare, cu luminile minunilor; gonind întunericul bolilor celor pierzătoare de suflet, şi risipind negura dracilor. Şi acum te roagă, să se dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Prea lăudată Stăpână, nădejdea şi întărirea credincioşilor, scăparea şi ajutorul; pe tine te rugăm, păzeşte de toată nenorocirea pe robii tăi, care cu credinţă se închină naşterii tale; rugându-te Lui, să se dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua şi Stăpâna cea fără prihană, dacă a văzut pe Mielul său pe Cruce, neavând chip, nici frumuseţe, tânguindu-se zicea: Vai mie! Unde Ţi-a apus frumuseţea prea dulcele meu? Unde este buna cuviinţă? Unde este darul chipului Tău cel ce strălucea, Fiul meu prea iubite.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând Crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase Patapie, duhul tău.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih şi al cuviosului pe 4.

Canonul cuviosului

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întrarmată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Vrând să laud luminatele isprăvi ale vieţii tale celei luminate, cuvioase, te rog: roagă-te să mi se dăruiască din Cer raze dătătoare de lumină, ca să risipească norul neştiinţei mele, Patapie.

Cela ce mai-nainte cu dumnezeiasca voie a acoperit pe egipteni întru adânc, luându-te pe tine din tulburarea lumească ca dintru adâncime, te-a luminat cu cunoştinţe dumnezeieşti, şi te-a arătat stea cu totul luminoasă, părinte cuvioase.

Slavă...

Supunând patimile trupului cu înfrânarea sihăstriei, fericite, prin dragostea nepătimirii, te-ai arătat lăcaş prea curat lui Dumnezeu, prin credinţă, şi celor înviforaţi liman de adăpostire, părinte Patapie.

Şi acum..., a Născătoarei

Mântuitorul, Cel ce dă lumii scăpare de blestemul cel de demult, din tine Se naşte Fecioară, făcându-Se Om, Cela ce a făcut pe cuviosul Patapie izvor de vindecări, tuturor celor ce cu credinţă aleargă către dânsul.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul...

Cu izvoarele lacrimilor, prea alese, adăpând brazda cea sufletească, ai adunat grâu de fapte dumnezeieşti, păstrat în jitniţele cele de sus.

Într-armându-te cu dragostea ca cu o sabie cuvioase, şi acoperindu-te cu pavăza dumnezeieştii tale umilinţe, ai pierdut taberele dracilor.

Slavă...

Înflorit-ai ca crinul în livada sihăstriei cuvioase, bine mirosind inimile celor ce te laudă pe tine, şi săvârşesc cu credinţă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Fiind purtat în braţele celeia ce Te-a născut, Doamne, cu tărie ai sfărâmat idolii Egiptului, din care a odrăslit mulţime de cuvioşi.

Irmosul: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Biserica păgânilor cea stearpă, Doamne, prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau

cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Patimile trupului le-ai uscat cu curgerile lacrimilor fericite de Dumnezeu părinte, şi ai izvorât izvoare de tămăduiri, Patapie. Pentru aceasta venind la cinstitele tale moaşte, luăm dar şi milă, prăznuindu-ţi pomenirea după vrednicie, cu credinţă fierbinte, de Dumnezeu fericite.

Slavă...,

Altă **sedealnă**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Luând asupra ta sărăcia Cuvântului, Celui ce S-a născut pentru noi din Fecioară, ai socotit cele vremelnice ca o iarbă, fericite; că gustând din pomul cunoştinţei cuvioase, te-ai arătat dumnezeiesc călugărilor. Pentru aceasta pe toţi i-ai îndemnat spre râvna vieţuirii îngereşti, cu dumnezeieştile tale cuvinte, de Dumnezeu purtătorule Patapie. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a înaintepraznuirii zămislirii glasul al 4-lea

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Uşa cea neumblată acum mai-nainte se vesteşte; cetatea cea întru-tot luminată bine se luminează; ceea ce singură este cu totul curată, astăzi prin îngeri se arată dreptţilor. Pentru aceea cu bucurie strigă către Ziditorul: Dăruieşte nouă roadă pe izvorul nestricăciunii.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-a din Fecioară nu sol, nici înger; ci, Tu Însuţi, Doamne, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta strig către Tine: Slavă puterii Tale, Doamne!

Izvorul lacrimilor tale celor fierbinţi a înecat taberele dracilor şi valul păcatului; şi limanul minunilor tale s-a arătat celor dintru adâncul patimilor.

Umilinţă, priveghere şi rugăciune neîncetată, dragoste nefăţarnică, credinţă şi nădejde câştigând, te-ai făcut împreună vorbitor cu cereştii îngeri, părinte cuvioase.

Slavă...

Adormit-ai părinte valurile desfătărilor celor de multe feluri, cu dumnezeieştile suişuri, şi cu curăţiri neîncetate. Pentru aceasta după adormire ai mers către lumina cea neînserată.

Şi acum..., a Născătoarei

Strălucit-ai din Fecioară ca şi soarele din nori, arătând pe cuvioşii Tăi stele luminoase; pe cei ce s-au răstignit lumii şi patimilor, cu puterea Ta, Îndurate.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zac întru întuneric, mântuirea celor deznădăjduiţi, Hristoase Mântuitorul meu, către Tine mânec Împăratul păcii; luminează-mă cu strălucirea Ta; că alt Dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Lumina celor ce zac întru întuneric, străluceşte-mi lumină cu dumnezeieştile rugăciuni ale cuviosului Tău; risipeşte norii păcătosului meu suflet, revarsă-mi izvoare de iertare; că alt Dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Curăţindu-ţi ochii sufletului de stricăciunea patimilor, purtătorule de Dumnezeu Părinte, prin postire; cu rugăciunea dumnezeiască, ai deschis ochii celor orbi, şi ai risipit negura cea cumplită, cu lumina vindecărilor.

Slavă...

Sănătate sufletului, sănătate trupului, tot darul din destul, veniţi să luăm ca dintr-un izvor, din dumnezeiescul sicriu al înţeleptului Patapie; că izvorăşte minuni ca nişte ape, celor ce aleargă către dânsul cu credinţă neîndoită.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Dătătorul vieţii, pe Cela ce ţine toate, L-ai născut cu negrăită zămislire; pe Cel ce Se prea măreşte întru Sfinţi, şi Se odihneşte întru cuvioşi. Pe care roagă-L pentru noi Fecioară, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Luminându-ţi-se gândul cu suişuri prea luminate, ai vieţuit fiind cu trup, ca şi cum ai fi fost fără de trup, neudându-te de păcate, părinte Patapie.

Asemănându-te lui Ilie Tesviteanul, şi urmând lui Ioan Mergătorul înainte, ai locuit întâi în pustie, curăţindu-ţi gândul cu liniştea.

Slavă...

Strălucit-ai din Egipt luminător foarte luminat, luminând şi Constantinopolul cu lumina strălucirii tămăduirilor, prea luminate părinte Patapie.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe nor uşor şezând Hristos, a venit odinioară la egipteni, şi surpând idolii, a tras către sine-şi cetele cuvioşilor.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Biserica ta sfinte, aflându-o duhovnicească doctorie popoarele, cu osârdie la dânsa venind, cer ca să ia vindecare de boli, şi dezlegare de greşeli în viaţă; că te-ai arătat folositor tuturor celor din nevoi, Patapie cuvioase.

Icos: Sicriul tău înţelepte izvorăşte tămăduiri tuturor, din care luând credincioşii, se mântuiesc de multe neputinţe ale sufletelor şi ale trupurilor; care şi eu ticălosul le-am dobândit, scăpându-mă de cei ce mă necăjesc; şi pentru aceasta laud acum folosinţa ta şi vestesc luminat, cum întâmpini pe cei ce sunt în nevoi, şi mântuieşti de ispite pe cei ce vin la tine cu căldură. Dă-mi dar putere ca să te laud pe tine; că tu tuturor celor din nevoi te-ai arătat folositor, Patapie cuvioase.

Sinaxar

Întru această lună în ziua a opta, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Patapie.

Stih: În a opta zi Patapie merge către cerească viaţă.
Lăsând stricăciosul pământ, calcă locul cel de verdeaţă.

Acesta era cu neamul de la Teba Egiptului, şi luând viaţa călugărească, a urmat lui Hristos, petrecând sihăstreşte mulţi ani în pustie. După aceea venind la Constantinopol, a făcut multe minuni, dând orbilor vedere, vindecând cu ungerea Sfântului untdelemn pe idropicoşi, gonind dracii şi tămăduind boala ce se numeşte carcin; cu pace şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfinţii apostoli din cei şaptezeci: Sosten, Apolos, Chifa, Tihic, Epafrodit Kesar şi Onisifor.

Stih: Măresc astăzi şapte apostoli ai Mântuitorului.
Ca pe nişte viteji propovăduitori, Cuvântului.

Dintre aceşti Sfinţi apostoli, Sosten de care aminteşte Sfântul Pavel a stătut episcop Colofonului, iar Apolos, de care asemenea vorbeşte acelaşi apostol, a stătut al doilea episcop Colofonului, după Sosten.

Epafrodit de care aminteşte acelaşi apostol, a stătut episcop Coloniei. Iar Onisifor a stătut episcop Kesariei.

Toţi aceştia bine vieţuind, şi cu cuvioşie păstorind bisericile cele încredinţate lor, şi multe ispite suferind pentru Hristos, s-au săvârşit de către închinătorii de idoli, dându-şi sufletele lor Domnului.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Sofronie, episcopul Ciprului.

Stih: Stingând Sofronie toată patima trupească,
A zburat din trupul acest de lut către mărirea cerească,

Acesta era născut şi crescut în insula Cipru, fiu de părinţi creştini dreptmăritori. Era vestit pentru ascuţimea şi deşteptăciunea minţii sale, Căci citea şi cugeta ziua şi noaptea dumnezeieştile Scripturi, şi cuvintele Domnului. Pentru care s-a făcut atâta de îmbunătăţit cu faptele, încât s-a învrednicit a lua de la Dumnezeu mari daruri şi a face multe minuni.

Pentru aceasta după moartea lui Damian, Preasfântul episcop al Ciprului, cu unirea a tot poporului şi a episcopilor, s-a aşezat arhiepiscop, prea sfintei biserici celei din Cipru.

Şi după aceasta s-a făcut îmbogăţitor săracilor, apărător orfanilor, sprijinitor văduvelor, ajutor strâmbă-tăţiţilor, şi acoperământul celor goi.

Şi după atâtea nevoi, aşa vieţuind, în pace s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu, şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu focul cel gânditor aprinzând simţirile sufletului, focul păcatului l-ai întors în cenuşă, cu lucrarea Duhului, şi te-ai arătat luminat Patapie cântând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Adâncime de minuni, râu de vindecări, izvor pururea curgător, pârâu care nicicum nu se sfârşeşte, s-a arătat mormântul tău părinte, celor ce se apropie cu credinţă şi cu căldură strigă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Mă îndumnezeieşte pe mine Dumnezeu cel mai presus de Dumnezeire, primind din tine Fecioară chip de rob, şi înnoieşte cărările cunoştinţei, ca şi legile firii, aducând

mulţime de sihaştrii şi cuvioşi, care cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a…

Curăţindu-te pe tine însuţi de noroiul patimilor, cu osârdie te-ai arătat lăcaş lui Dumnezeu prea luminat, părinte strigând: Lăudaţi pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu rugăciunile cele către Domnul, curăţeşte-ne pe noi de toată întinăciunea, prin mijlocirea ta cea fierbinte; scapă din întreitele valuri ale patimilor, de boli şi de nevoi, pe cei ce te cinstesc pe tine cum se cade, Patapie.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul, şi pe Sfântul Duh Domnul

Ocârmuindu-ți viaţa cu cuviinţă dumnezeiască, cuvioase părinte, te-ai arătat purtător de grijă, bine slujind la trebile Sfinţilor, cuvioase; cu care te-ai învred-nicit moştenirii celei de sus.

Şi acum..., a Născătoarei

Curata care a făcut cerească fiinţa noastră pământească şi pieritoare, mărirea îngerilor şi bucuria cuvioşilor, ceea ce singură este stăpână zidirilor, ca una ce a născut pe Domnul, să se mărească în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evrei şi a prefăcut văpaia în rouă, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui...

Zi de mântuire a strălucit prăznuirea ta, luminând inimile cele din întuneric, risipind negura patimilor, şi arătând fii luminii, pe cei ce te cinstesc pe tine părinte, omul lui Dumnezeu.

Roada Tebeilor, odrasla pustiei, mărirea şi buna cuviinţă a călugărilor, pe luminătorul Vizantiei, pe Patapie care s-a arătat înger pe pământ, toţi după vrednicie să-l fericim.

Slavă...

Împreună vorbitor cu îngerii, întocmai la stare cu cuvioşii, cu proorocii, cu apostolii, cu mucenicii, cu ierarhii, fiind părtaş, cuvioase; şi slujind cinstitei Treimi în curăţia gândului, roagă-te pentru noi toţi.

Şi acum..., a Născătoarei

Taina cea mare a zămislirii tale cei mai presus de gând, înfricoşează pe îngeri, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită; îndulceşte adunările cuvioşilor, curată; veseleşte pe Sfinţii părinţi, care dumnezeieşte te laudă pe tine Născătoare de Dumnezeu, neispitită de nuntă.

Irmosul: Fiul Părintelui celui fără început Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

De tot omorând cugetul cel egiptenesc şi asirienesc al patimilor, purtătorule de Dumnezeu Patapie. ai urmat lui Hristos, cu bucurie purtându-ţi Crucea ta, şi închipuind Carmelul lui Ilie, sihăstreşte ai locuit în pustie, părinte, şi luminându-te Treimea, ai ajuns către înălţimea nepătimirii.

A Născătoarei

Maică a lui Dumnezeu Cuvântului, te lăudăm cu dragoste, prin cântări de Dumnezeu insuflate, Preasfântă Fecioară, noi cei ce ne-am mântuit prin tine; dă dar Născătoare de Dumnezeu robilor tăi celor nevrednici, iertare, pace, şi luminare, că poţi câte voieşti; ca una ce eşti Stăpâna tuturor, prea mărită Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei

Preacurata Maria, toiagul cel prea cinstit, care a răsărit floarea cea neveştejită, dacă a văzut pe Fiul său pe Cruce pironit, plângând a strigat: Nu mă lăsa fără de Fiu, Stăpâne.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Patapie (1)

Canon de rugaciune la Sfantul cuvios Patapie - 8 decembrie - slujitor Dani: **https://www.youtube.com/watch?v=HFWzUFg7JjY**

***

Troparul Sfântului cuvios Patapie, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Patapie, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcatu-te-ai din copilărie, înţelepte, cu dumnezeiasca tărie şi putere de sus, pentru luptele şi ostenelile pustniciei şi te-ai pregătit cu râvnă, Sfinte părinte Patapie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând toată viaţa celor trecătoare şi lepădându-te de lume, ai dobândit acum Mărirea cea mai presus de lume, la care ai ajuns prin pustnicie, înţelepte Patapie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Astăzi neamul omenesc primeşte Solia zidirii celei din nou şi bunele vestiri ale înfierii, întru zămislirea ta cea mai presus de orice nădejde, Curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul; şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinerindu-ţi puterea sufletului, cuvioase, surpat-ai prin ostenelile sihăstriei pe vechiul luptător şi ai stăpânit cu totul sfaturile lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suferinţele tale, înţelepte, sunt chezăşie hotărâtă a dumnezeieştilor răsplătiri, dându-ţi ţie în viaţă strălucirea minunilor, părinte Patapie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dezlegatu-s-a neputinţa de mai înaine a oamenilor, lucrările cele dumnezeieşti strălucind luminat, mai presus de orice nădejde, când te-ai arătat din stârpiciune şi nerodire, Prealăudată!

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul rânduielii Tale şi Te-am prea mărit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu armele luminii, Sfinte părinte Patapie, înfricoşând pe vrăjmaşii cei nevăzuţi, i-ai surpat şi i-ai ucis.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Pe piatra cea neclintită a sihăstriei şi a ostenelilor fiind zidit, înţelepte, întreitele valuri ale vrăjmaşilor nu te-au doborât.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Acum, firea oamenilor primeşte astăzi zămislirea ta ca pe o începătură a Rodirii celei de la Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de Lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale îndreptează-ne pe noi; că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind a vedea cu ochii minţii slava lui Dumnezeu, cuvioase, ai nesocotit desfătările lumii, ca pe nişte lucruri stricăcioase şi la cele dorite ai ajuns.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luând Crucea pe umeri, cuvioase şi lui Hristos urmând, ai ajuns la marginile pământului, alungând de la ele mulţimile vrăjmaşilor demoni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu înaintepăznuirea ne izvorăşti astăzi, Preacurată, râul harurilor tale celor înţelegătoare, din care scoţând din destul, te lăudăm pe tine şi cu dragoste te mărim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind învăluit, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frântu-s-au săgeţile cele trimise împotriva tăriei tale, Sfinte prea cuvioase Patapie şi ai rămas biruitor prea viteaz asupra celui ce de-a pururea se războieşte cu noi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Laudă împletesc pământenii astăzi înaintepăznuirii tale, Ceea ce eşti plină de har şi primesc ca o bună vestire de bucurie cinstita ta zămislire.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavo-slovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Biserica ta, sfinte, aflând-o popoarele locaş de sănătate duhovnicească, cu osârdie venind la ea cer ca să ia vindecare de greşeli cu rugăciunile tale; că te-ai arătat ocrotitor tuturor celor ce sunt în nevoi, Sfinte părinte Patapie, prea cuvioase.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri ai Tăi au călcat porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, de a se închina chipului de aur din câmpul Deira şi aruncaţi fiind în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţindu-ţi, cuvioase, limpezimea sufletului de noroiul patimilor, făcutu-l-ai pe dânsul oglindă a dumnezeieştilor străluciri. Pentru aceasta desfătându-te de Privirea cea tainică, strigai: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vindecat-ai, de Dumnezeu fericite, cu dumnezeiasca lucrare, suferinţele de tot felul ale multora din cei bântuiţi de boli şi cu dumnezeieştile chemări, ai alungat cetele viclenilor demoni de la cei ce cântau: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Firea oamenilor se temeluieşte acum pe piatra cea înţelegătoare a cunoaşterii Stăpânului şi a firii celei dumnezeieşti, Preacurată, cu zămislirea ta cea mai presus de orice nădejde; şi propovăduind aceasta de mai înainte, cântă acum: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia în răcoreală a prefăcut-o, ca pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Biruind năvălirile patimilor şi luptele trupului, ai primit de la Dumnezeu, după cuviinţă, har dumnezeiesc, ca să vindeci patimile cele netămăduite. Pentru aceasta te cinstim pe tine, Sfinte Patapie, cel de trei ori fericit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toate făcându-le după cuviinţă spre Slava lui Dumnezeu, Sfinte prea înţelepte cuvioase părinte Patapie, uşurezi, cu adevărat, toată durerea tuturor celor ce suferă. Pentru aceasta cu cântări te lăudăm pe tine, cuvioase, ca pe un prieten al Stăpânului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cei ce ne-am pus nădejdea şi ne fălim pururea cu tine, de Dumnezeu Născătoare, cinstim cu dragoste zămislirea ta cea dumnezeiască, lăudând neîncetat cu credinţă pe Domnul şi prea înălţându-L pe Dânsul în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul, Cel din Dumnezeu, care cu înţelepciune de negrăit a venit ca să înnoiască pe Adam cel rău căzut în stricăciune, din pricina mâncării şi care S-a Întrupat din Sfânta Fecioară pentru noi, credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Scoţând har prisositor de vindecări din Izvorul cel nesecat al Duhului, părinte Patapie, îl dai din belşug tuturor celor ce săvârşesc cu credinţă şi cu dragoste sfântă pomenirea ta, slăvind pe Ziditorul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dănţuind acum în Locaşurile cele cereşti împreună cu apostolii, cu cetele cele nenumărate ale mucenicilor şi cuvioşilor, înţelepte, roagă pe Ziditorul şi Dumnezeu, pentru cei ce cu credinţă săvârşesc cinstită pomenirea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vărsat-ai din destul harul îndurărilor lui Hristos peste toţi oamenii, care te au pe Tine mijlocitoare şi solitoare a darurilor Sale celor bune. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea lumi-nată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Uscat-ai patimile trupului cu curgerile lacrimilor, de Dumnezeu fericite părinte şi râuri de tămăduiri ai izvorât, Sfinte părinte Patapie. Pentru aceasta venind la cinstitele tale moaşte, culegem har şi milă, prăznuindu-ţi pomenirea după vred-nicie, cu credinţă fierbinte, de Dumnezeu fericite.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Luând asupra ta sărăcia Cuvântului, Cel ce S-a născut pentru noi din Fecioară, ai privit cele vremelnice întocmai ca pe o iarbă, fericite; că gustând din pomul cunoştinţei, cuvioase, te-ai arătat dumnezeiesc învăţător călugărilor. Pentru aceasta pe toţi i-ai îndemnat spre râvna vieţuirii îngereşti, cu dumnezeieştile tale cuvinte, de Dumnezeu purtătorule, prea cuvioase Patapie. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Înaintepăznuirii Sfintei Ana, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâm-pină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Uşa cea neumblată acum mai înainte se vesteşte; Cetatea cea întru tot luminată vine să lumineze; cea care singură este cu totul Preacurată, drepţilor se arată astăzi prin îngeri. Pentru aceasta cu bucurie strigăm către Ziditorul: dăruieşte-ne nouă roadă Izvorul nestricăciunii.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Patapie (2)

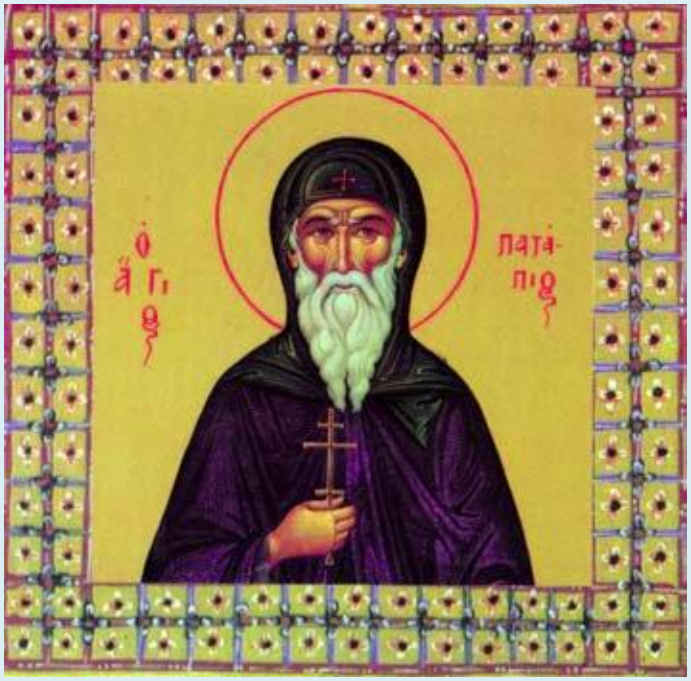

Troparul Sfântului cuvios Patapie, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Patapie, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vrând să laud strălucitele fapte ale vieţii tale luminate, te rog, cuvioase: roagă-te să mi se dăruiască din cer rază dătătoare de lumină, ca să micşoreze norul neştiinţei mele, Sfinte Patapie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce mai înainte cu dumnezeiască voie a acoperit în adâncul mării pe egipteni, scoţându-te pe tine ca dintr-o adâncime, din tulburarea lumească, te-a luminat cu cunoştinţe dumnezeieşti şi te-a arătat stea cu totul luminoasă, părinte cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din dragostea de nepătimire înfrânându-ţi patimile trupului cu frâul sihăstriei, fericite, te-ai arătat prea curat locaş al lui Dumnezeu prin credinţă şi celor învi-foraţi, liman de adăpost, părinte Patapie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Izbăvitorul, Cel ce dă lumii izbăvire de blestemul cel de demult din tine Se naşte, Fecioară, făcându-Se Om; Acela a făcut pe cuviosul Patapie izvor de vindecări tuturor celor ce aleargă către dânsul cu credinţă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adăpând brazda sufletească cu izvoarele lacrimilor celor prea alese, ai adunat grâul dumnezeieştilor fapte, păstrându-l în jitniţele cele de sus.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Într-armându-te cu dragostea ca şi cu sabia, cuvioase şi acoperindu-te cu pavăza dumnezeieştii tale smerenii, ai nimicit taberele demonilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înflorit-ai ca şi crinul în livada sihăstriei, cuvioase, umplând de mireasmă plăcută inimile celor ce te laudă pe tine şi săvârşesc cu credinţă sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind purtat în braţele Celei ce Te-a născut, Doamne, cu puterea Ta ai sfărâmat idolii Egiptului; din care a odrăslit mulţimea de cuvioşi.

Irmosul: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Biserica păgânilor cea stearpă, Doamne, prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-a din Fecioară nu sol, nici înger; ci, Tu Însuţi, Doamne, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta strig către Tine: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adâncul lacrimilor tale cele fierbinţi a înecat taberele demonilor şi valurile păcatului; iar noianul minunilor tale s-a arătat celor din adâncul patimilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Smerenie, priveghere şi rugăciune neîncetată, dragoste curată, credinţă şi nădejde câştigând, te-ai făcut împreună vorbitor cu cereştii îngeri, părinte cu-vioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adormit-ai valurile desfătărilor celor de multe feluri cu dumnezeieştile suişuri şi cu neîncetate curăţiri. Pentru aceasta, după adormire, ai mers către Lumina cea neînserată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Strălucit-ai din Fecioară ca şi soarele din nori, arătând pe cuvioşii Tăi stele luminoase; pe cei ce s-au răstignit lumii şi patimilor, cu puterea Ta, Îndurate.

Cântarea a 5-a

Irmos: Lumina celor ce zac în întuneric, mântuirea celor deznădăjduiţi, Hris-toase Mântuitorul meu, către Tine alerg, Împărate al păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta; că alt dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumina celor ce zac întru întuneric străluceşte-mi mie lumină cu dumnezeieştile rugăciuni ale cuviosului Tău; risipeşte norii ticălosului meu suflet; adapă-mă cu apele iertării; că alt dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţindu-ţi ochii sufletului de nălucirea patimilor, purtătorule de Dumnezeu părinte, prin cumpătare, ai deschis cu rugăciune dumnezeiască ochii celor orbi şi cu lumina vindecărilor ai risipit întunericul cel cumplit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veniţi să luăm din dumnezeiescul sicriu al prea înţeleptului Patapie sănătate sufletului, sănătate trupului, tot belşugul de har ca dintr-un izvor; că izvorăşte minuni, ca nişte ape, celor ce aleargă către dânsul cu credinţă neîndoită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Dătătorul vieţii, care pe toate le ţine, pe Cel ce este Preaslăvit întru Sfinţi şi Se odihneşte întru cuvioşi, L-ai născut cu negrăită zămislire; pe Acela roagă-L pentru noi, Fecioară, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-ţi-se cugetul cu strălucitoare suişuri, ai vieţuit în trup, ca unul fără de trup, rămânând neatins de păcate, părinte Patapie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Asemănându-te proorocului Ilie Tesviteanul şi urmând Sfântului Ioan Înaintemergătorul ai locuit mai întâi în pustiu, curăţindu-ţi cugetul cu liniştea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucit-ai din Egipt ca un luminător prea strălucit, luminând şi Constantinopolul cu lumina tămăduirilor, prea luminate părinte Patapie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe nor uşor şezând Hristos, a venit odinioară la egipteni şi surpând idolii, a tras către Sine cetele cuvioşilor.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Biserica ta, sfinte, aflând-o popoarele locaş de sănătate duhovnicească, cu osârdie venind la ea cer ca să ia vindecare de greşeli cu rugăciunile tale; că te-ai arătat ocrotitor tuturor celor ce sunt în nevoi, Sfinte părinte Patapie, prea cuvioase.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri ai Tăi au călcat porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, de a se închina chipului de aur din câmpul Deira şi aruncaţi fiind în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Focul cel Înţelegător aprinzându-ţi simţirile sufletului, ai prefăcut în cenuşă focul păcatului cu lucrarea Duhului şi te-ai arătat întocmai ca lumina, Sfinte Patapie, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adânc al minunilor, râu de vindecări, izvor pururea curgător, pârâu care nici-cum nu se sfârşeşte, s-au arătat moaştele tale, părinte, celor ce se apropie de ele cu credinţă şi cu căldură strigă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mă îndumnezeieşte pe mine Cel mai presus de Dumnezeire, care a luat chip de rob din tine, Fecioară şi înnoieşte cărările cunoaşterii ca şi Legile firii, aducând la Sine

mulţime de sihaştri şi de cuvioşi, care cântă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât …

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţindu-te pe tine însuţi de noroiul patimilor, cu osârdie te-ai arătat locaş strălucitor lui Dumnezeu, părinte, strigând: lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciunile cele către Domnul curăţeşte-ne pe noi de toată întinăciunea; şi cu rugăciunea ta cea fierbinte izbăveşte de furtunile patimilor, ale bolilor şi ale supărărilor pe cei ce te cinstesc pe tine după cum se cuvine, Sfinte prea cuvioase părinte Patapie.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Chivernisindu-ţi viaţa în chip vrednic de Dumnezeu, cuvioase părinte, te-ai arătat iconom, bine slujind nevoilor sfinţilor, cuvioase; cu care te-ai învrednicit moştenirii Celei de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Curata, care a aşezat în cer firea cea pământească şi pieritoare, Slava îngerilor şi Bucuria cuvioşilor, care singură este Stăpâna celor zidite, ca Una ce a născut pe Dumnezeu, să fie lăudată în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evrei şi a prefăcut văpaia în rouă, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul, cel din Dumnezeu, care cu înţelepciune de negrăit a venit ca să înnoiască pe Adam cel rău căzut în stricăciune, din pricina mâncării şi care S-a Întrupat din Sfânta Fecioară pentru noi, credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zi de mântuire a strălucit prăznuirea ta, luminând inimile cele din întuneric, risipind negura patimilor şi arătând fii ai Luminii, pe cei ce te cinstesc acum pe tine, slujitorul lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Odrasla tebanilor, fala celor din pustiu, strălucirea şi buna cuviinţă a călugărilor, luminătorul celor din Bizanţ, pe Sfântul Patapie, care s-a arătat înger pe pământ, toţi după vrednicie, să-l fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deopotrivă cu îngerii fiind, întocmai cu cuvioşii şi părtaş cu proorocii, cu Apostolii şi mucenicii, cu ierarhii şi cuvioşii şi slujind prea cinstitei Treimi, în curăţia cugetului, roagă-te pentru noi toţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Taina cea mare a zămislirii tale cea mai presus de cuget, înfricoşează pe îngeri, Ceea ce eşti de Dumnezeu cu har dăruită, mângâie adunările cuvioşilor, veseleşte pe Sfinţii părinţi, care dumnezeieşte te laudă pe tine, Născătoare de Dumnezeu, neispitită de nuntă.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea lumi-nată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Uscat-ai patimile trupului cu curgerile lacrimilor, de Dumnezeu fericite părinte şi râuri de tămăduiri ai izvorât, Sfinte părinte Patapie. Pentru aceasta venind la cins-

titele tale moaşte, culegem har şi milă, prăznuindu-ţi pomenirea după vrednicie, cu credinţă fierbinte, de Dumnezeu fericite.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Luând asupra ta sărăcia Cuvântului, Cel ce S-a născut pentru noi din Fecioară, ai privit cele vremelnice întocmai ca pe o iarbă, fericite; că gustând din pomul cunoştinţei, cuvioase, te-ai arătat dumnezeiesc învăţător călugărilor. Pentru aceasta pe toţi i-ai îndemnat spre râvna vieţuirii îngereşti, cu dumnezeieştile tale cuvinte, de Dumnezeu purtătorule, prea cuvioase Patapie. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna înaintepăznuirii Sfintei Ana, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Uşa cea neumblată acum mai înainte se vesteşte; Cetatea cea întru tot luminată vine să lumineze; cea care singură este cu totul Preacurată, drepţilor se arată astăzi prin îngeri. Pentru aceasta cu bucurie strigăm către Ziditorul: dăruieşte-ne nouă roadă Izvorul nestricăciunii.

Acatistul cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Patapie, taumaturgul

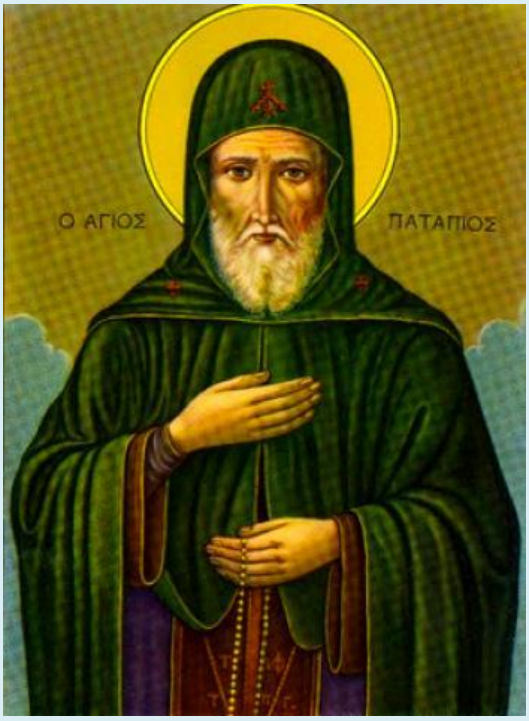

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Pe părtașul virtuții și casnicul înțelepciuni lui Dumnezeu, pe cel care pe pământ a trăit ca în cer și cu duhul, în chip tainic, vămile văzduhurilor a luat cu asalt, cu ardoare cântări să-i înălțăm și cu râvnă să ne închinăm sfintelor lui moaște strigând: ***Bucură-te, părinte Patapie!***

Icos 1

Cu cântări de laudă încununăm pomenirea ta Sfinte Patapie, înger în trup, căci refuzând plăcerile cele trecătoare ale lumii, îndrăgostit de virtute te-ai arătat din tinerețe, fapt pentru care ție strigăm acestea:
Bucură-te, floarea Gheranionului;
Bucură-te, făgăduința celor necăsătoriți;
Bucură-te, că vlăstărești tămăduiri credincioșilor;
Bucură-te, că porți grijă de nevoile oamenilor;
Bucură-te, că ai călcat pe dușmanul al răutății începător;
Bucură-te, că ai mărit pe Domnul tuturor domnilor;
Bucură-te, izvorul îmbelșugat al minunilor;
Bucură-te, încetarea puterii demonilor;
Bucură-te, împreună locuitorule cu cei îndumnezeiți și blânzi;
Bucură-te, casnicul tuturor sfinților;
Bucură-te, că ai batjocorit pe cele trecătoare și stricăcioase;

Bucură-te, că ai înfrânt pe vrăjmașul cel cugetător;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 2

Vlăstar prea înfrumusețat al pământului Egiptului, pe care Nilul cel frumos curgător, îl adapă din belșug, crin sublim și chimen plăcut al ascezei, te-ai arătat părinte Patapie răspândind frumos miros celor ce cu credință îți cântă ție: ***Aliluia!***

Icos 2

Legile Domnului principii în viață și poruncile Acestuia reguli avându-le, Patapie înțelepte, cu evlavie pe cărările asceților ai călătorit și la înălțimea îndumnezeirii ai urcat, fapt pentru care îți cântăm:
Bucură-te, mare între asceți;
Bucură-te, cel mai mare în înțelegere;
Bucură-te, locuitorul îndumnezeit al pustiului;
Bucură-te, locuitor al cerurilor înalte;
Bucură-te, că noaptea fără lună a vieții plăcerilor ai lăsat-o în urmă;
Bucură-te, că dumnezeiască pronie ai avut ajutătoare vieții;
Bucură-te, că ești plin de harisme felurite;
Bucură-te, aurora ce strălucești razele minunilor;
Bucură-te, icoană strălucitoare a smeritei cugetări;
Bucură-te, pajiște cu bună mireasmă a cumințeniei;
Bucură-te, aurora a darurilor duhovnicești;
Bucură-te, izvor pururea curgător al minunilor;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 3

Cel ce ai primit putere din belșug din cer, Patapie, cetățean al pustiului, îndrumător pustnicilor te-ai arătat și dumnezeiesc învățător spre viața cea mai bună și îndumnezeire, deschizând buzele ca să cânți Ziditorului: ***Aliluia!***

Icos 3

În pustiul Tebaidei locuind, Patapie dumnezeiesc cugetător, lui Dumnezeu încredințându-te, nevăzutele lupte și patimile cărnii le-ai biruit prin cumpătare, rugăciune, lacrimi, post și privațiuni, ridicând pe cei neînsoțiți să-ți cânte:
Bucură-te, crin al înfrânării;
Bucură-te, trandafirul pustiului;
Bucură-te, pecete a vieții îngerești;
Bucură-te, uzurparea răutății demonilor;
Bucură-te, floare cu bună mireasmă a rânduielii monahicești;

Bucură-te, trâmbiță a harului dumnezeiesc și psaltire a rugăciunii;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat a fi frumusețea asceților;
Bucură-te, cel ce ești strălucirea cuvioșilor;
Bucură-te, veșmântul ușor al celor eliberați de suferințe;
Bucură-te, arhetip al luptelor cuviincioase;
Bucură-te, fundație statornică a călugărilor;
Bucură-te, busolă a darurilor cerești;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 4

Grabnic fugind de întunericul laudelor lipsite de discernământ și al părelniciei ambasadorilor celor trecătoare, în Bizanț ai venit, înțelepte și în Mănăstirea Vlahernelor cu smerenie locuind, vieții celei neîntinate a îngerilor ai urmat cu dor strigând: ***Aliluia!***

Icos 4

Ai batjocorit pe Veliar prin privegherile de toată noaptea, Patapie și oțelirea ta în virtute, căci pe Hristos apărător câștigând, de toată uneltirea vrăjmașului te-ai izbăvit. Pentru aceasta ție celui ce ai triumfat asupra începătorului răutății îți cântăm:
Bucură-te, rănirea începătorului răutății;
Bucură-te, căderea urătorului binelui;
Bucură-te, cel ce ai înălțat trofeul Duhului;
Bucură-te, că ai călcat pe dușmanul cel prea spurcat;
Bucură-te, gura cea mai dulce a rugăciunii inimii;
Bucură-te, ochiul cel prea liniștit al sufletului văzător de Dumnezeu;
Bucură-te, luminătorul celor ce zac în întuneric;
Bucură-te, îndrumare neînșelată a pașilor pustnicești;
Bucură-te, naos al înțelepciunii celei prea strălucitoare;
Bucură-te, ocrotitor de Dumnezeu dăruit al celor neînsoțiți;
Bucură-te, temelie neclintită a iubirii;
Bucură-te, mirul încântător al sfințeniei;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 5

Chivot prea cuviincios al curatei viețuiri și grădină răspânditoare de mir a tuturor virtuților te-ai arătat, cuvioase ostenitorule, prea desfătând cu harul tău pe toți cei care cu credință aleargă la tine, părinte Patapie, și strigă ție cu evlavie: ***Aliluia!***

Icos 5

Te-ai întărit ca să rupi zgarda grijilor deșerte ale vieții, părinte Patapie cu cheia rugăciunii minții și dragostei de Dumnezeu, fapt pentru care acum, noi cei care cu bucurie la tine scăpăm, strigăm cu voci de miere picurătoare unele ca acestea:
Bucură-te, gura bunei mustrări;
Bucură-te, băutură nestricăcioasă;
Bucură-te, conducătorul cel mai iscusit al sufletelor;
Bucură-te, cel asemenea cu îngerii, împreună cu ei locuitor;
Bucură-te, scânteie însuflețită a regiunii Vlahernelor;
Bucură-te, diademă prețioasă a virtuților de suflet hrănitoare;
Bucură-te, că intru totul te-ai lipit de Dumnezeu;
Bucură-te, că neabătut te-ai afierosit Domnului;
Bucură-te, lauda cetei sfinților;
Bucură-te, zdobirea roiului demonilor;
Bucură-te, făclie a dumnezeiești cunoștințe;
Bucură-te, astru diafan al strălucirii neapropiate;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 6

Ziditorul chemându-te dintru egipteni în orașul cel mare al lui Constantin, statornic îndrumător te-ai arătat cuvioase Patapie monahilor care cu credință nestrămutată, pururea cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 6

Precum leul după înfățișare se face cunoscut tuturor, așa cuvioase Patapie lumii te-ai făcut cunoscut cu revărsarea minunilor tale și strălucirea dumnezeștii tale viețuiri, prin care ai luminat mintea adunării credincioșilor ca să strige ție:
Bucură-te, întărirea celor neputincioși;
Bucură-te, câștigătorul celor veșnice;
Bucură-te, torent pururea curgător de tămăduiri;
Bucură-te, briză răcoritoare a darurilor;
Bucură-te, locuință prea luminată a energiilor dumnezeiești;
Bucură-te, cort curat al harului mântuitor;
Bucură-te, că dăruiești adierile harului;
Bucură-te, că înmoi inimile credincioșilor;
Bucură-te, foc al înțelepciunii și cumpătării;
Bucură-te, făclie a strălucirii celei de sus;
Bucură-te, zori aurii de săltătoare bucurie;
Bucură-te, ecou al strălucitoarei mântuiri;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 7

Mare stareț al vieții de obște și îndrumător al celor necăsătoriți fiind Patapie, spre piscul liniștit al slavei lui Hristos pe cei ce aleargă la tine, în chip minunat îndreaptă-i și pe toți învață-i să cânte lui Hristos Atoatevăzătorul: ***Aliluia!***

Icos 7

Pe cei ce împreună cu tine se osteneau, a se supune Legii lui Dumnezeu neobosit ai povățuit, Patapie cu Varas și cu Ravulas, sfânt safir și trofeu al smeritei cugetări, fapt pentru care cu evlavie îți cântăm:
Bucură-te, stâlpul nepătimirii;
Bucură-te, poarta evlaviei;
Bucură-te, cel ce ai mortificat poftele trupești;
Bucură-te, cel ce ți-ai într-aripat mintea spre cer;
Bucură-te, îndrumător îndumnezeit spre dumnezeiasca dragoste;
Bucură-te, îndreptătorul tuturor spre viețuirea cuvioasă;
Bucură-te, cel ce conduci spre bucuria cea nesfârșită;
Bucură-te, reîntoarcerea tuturor spre viețuirea cuvioasă;
Bucură-te, făclie a dumnezeiești cugetări;
Bucură-te, picătura cunoștiinței de Dumnezeu;
Bucură-te, rază a îndurării celei negrăite;
Bucură-te, că ai rușinat inteligibil pe cel rău;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 8

Râu cu îmbelșugate curgeri al minunilor mai presus de fire, cu adevărat te-ai arătat părinte Patapie, căci tânăr fiind ai deschis cu rugăciunea ochii fetei oarbe din naștere și ai adunat pe cei ce au văzut minunea ta ca să cânte fără tăcere: ***Aliluia!***

Icos 8

Întru totul sfinţit fiind și plin de haruri, Patapie, ai tămăduit dureroasa boală a celui ce suferea de hidropizie, părinte, cu puterea Sfântului Duh și ai deschis buzele acestuia ca să-ţi cânte ție acestea:
Bucură-te, comoară a harurilor dumnezeiești;
Bucură-te, izvor nesecat al minunilor;
Bucură-te, reazămul monahilor iubitori de Dumnezeu;
Bucură-te, începutul virtuților spre îndumnezeire;
Bucură-te, ocean negolit de tămăduiri pentru cei bolnavi;
Bucură-te, fântână care potolește durerea și izvor de vindecări;
Bucură-te, grabnică apărare a celor oropsiți;
Bucură-te, dumnezeiască supraveghere a celor din necazuri;

Bucură-te, păzitor ferm al celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, venerabil părinte al celor ce se roagă ție;
Bucură-te, că pe Hristos mai mult decât toate ai dorit;
Bucură-te, cel ce ai bătut pe vrăjmașul cu rugăciunea;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 9

Părinte de semne purtător, ai tămăduit sânul femeii, care fără nădejde de vindecare, suferea de cancer și pe tânărul cel demonizat degrabă cu harul crucii l-ai însănătoșit convingând pe toți, să strige lui Dumnezeu cel atotputernic: ***Aliluia!***

Icos 9

Râuri de minuni izvorăște trupul tău cel nestricat, cu harul lui Dumnezeu, cel care a adormit în mica peșteră greu accesibilă a munților Gheraniei, părinte, cel ce este lauda asceților, iar noi cu bucurie ne închinăm lui strigând răspicat așa:
Bucură-te, lauda celor ce se nevoiesc;
Bucură-te, cununa celor îndumnezeiți;
Bucură-te, canon fără greș al privegherii;
Bucură-te, căci ca o făclie strălucești prin osteneala dormitului pe jos;
Bucură-te, gloria și frumusețea celor ce te cinstesc cu adevărat;
Bucură-te, aurora prea luminoasă a celor ce te prețuiesc cu credința;
Bucură-te, al Corintului doctor și ocrotitor;
Bucură-te, al înfrânării și al ascezei adorator;
Bucură-te, al celor ce cumplit bolesc tămăduire;
Bucură-te, al celor ce bine se nevoiesc încununare;
Bucură-te, al multora spre cele de sus îndrumător;
Bucură-te, al credincioșilor din pericole salvator;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 10

Sărutând prea cinstitele tale moaște pe care Ziditorul le-a făcut nestricăcioase după moarte, Patapie vestitule, harul tămăduirilor cu îmbelșugare de la acestea dobândim și întăriți în credință strigăm Dătătorului de daruri: ***Aliluia!***

Icos 10

Tinde dumnezeiasca ta mână, Patapie grabnic ascultătorule, și binecuvântează pe toţi care cu umilinţă, aleargă la tine, că drumul vieţii cel prea plin de suferinţe să-l săvârşim și cu cântări de bucurie să-ţi strigăm:
Bucură-te, cununa Gheraniei;
Bucură-te, lauda celor smeriți;

Bucură-te, tezaur însufleţit al iubirii;
Bucură-te, renume prea cinstit al dreptei socoteli;
Bucură-te, psaltire eufonică a vieţii noi în Hristos;
Bucură-te, timpan al dumnezeiescului ajutor;
Bucură-te, stârpitorul patimilor celor urâte;
Bucură-te, săditorul virtuţilor celor mai bune;
Bucură-te, dumnezeiesc ajutor al mănăstirii tale;
Bucură-te, părtaș al desfătării celei nesfârșiţe;
Bucură-te, ocrotitorul celor necăsătoriți;
Bucură-te, ajutătorul celor din necazuri;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 11

Cu imne de miere picurătoare încununăm pomenirea ta, Patapie strigând: nu înceta să cercetezi de sus pururea pe robii lui Dumnezeu, cuvioase, şi trimite binecuvântarea ta nouă celor ce cu evlavie strigăm: ***Aliluia!***

Icos 11

Străluceşti razele de lumină purtătoare ale virtuţilor tale, Patapie, celor ce doresc să urmeze dumnezeieştilor tale osteneli, şi cu dor cinstitul tău trup îl sărută şi cu credinţă îţi strigă acestea:
Bucură-te, vestit contemplator al celor nevăzute;
Bucură-te, vrednicule părtaș al celor nestricăcioase;
Bucură-te, comesean la ospățul întâilor născuți;
Bucură-te, împreună vorbitor cu îngerii în Rai;
Bucură-te, mireasmă cerească a vieţuirii călugăreşti;
Bucură-te, podoabă de mult preţ a înfrânării şi a rugăciunii;
Bucură-te, chitară dulce-viersuitoare, îndrumătoare a călugărilor;
Bucură-te, strună empatică a celor ce suferă;
Bucură-te, delicat terapeut al Domnului;
Bucură-te, tunet pătrunzător, a demonilor spaimă;
Bucură-te, fântână a izvoarelor imateriale;
Bucură-te, stâlp al minunilor neîncetate;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 12

Trupul tău cel nestricat izvorăște haruri, Patapie fericite, cel ce eşti a cuvioşilor splendoare şi oferă tămăduiri credincioşilor care vin cu evlavie la acesta şi cântă Împăratului Hristos cu ardoare: ***Aliluia!***

Icos 12

Psalmodiind războaiele tale pe care le-ai purtat în viață pentru desăvârșire, te cinstim Patapie, părinte de Dumnezeu înțelepțite, ca ales prieten al Domnului și credincioșilor turn de apărare și strigăm cu cuviință acestea:

Bucură-te, splendoare a proniei dumnezeiești;
Bucură-te, frescă a Hristoitiei;
Bucură-te, învățător al ascezei de suflet hrănitoare;
Bucură-te, propovăduitor al cugetării la cele cerești;
Bucură-te, toiag și întărire al celor ce pustnicesc;
Bucură-te, lauda și întărirea adunării credincioșilor;
Bucură-te, că izvorăști râuri de minuni;
Bucură-te, că alungi mulțimea demonilor;
Bucură-te, torța bunei cuviințe a virtuților;
Bucură-te, grădina sublimei Înțelepciuni;
Bucură-te, corabia cu trei catarge a milei lui Dumnezeu;
Bucură-te, liră a inspirației divine;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condac 13 (de trei ori)

O, părinte Patapie, podoabă a Gheraniei și luminător al întregii Elade, primește cu bunăvoință acest dar al nostru și izbăvește de osândirea ce va să fie pe credincioșii care cu dor cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se rostesc:

Icos 1

Cu cântări de laudă încununăm pomenirea ta Sfinte Patapie, înger în trup, căci refuzând plăcerile cele trecătoare ale lumii, îndrăgostit de virtute te-ai arătat din tinerețe, fapt pentru care ție strigăm acestea:

Bucură-te, floarea Gheranionului;
Bucură-te, făgăduința celor necăsătoriți;
Bucură-te, că vlăstărești tămăduiri credincioșilor;
Bucură-te, că porți grijă de nevoile oamenilor;
Bucură-te, că ai călcat pe dușmanul al răutății începător;
Bucură-te, că ai mărit pe Domnul tuturor domnilor;
Bucură-te, izvorul îmbelșugat al minunilor;
Bucură-te, încetarea puterii demonilor;
Bucură-te, împreună locuitorule cu cei îndumnezeiți și blânzi;
Bucură-te, casnicul tuturor sfinților;
Bucură-te, că ai batjocorit pe cele trecătoare și stricăcioase;

Bucură-te, că ai înfrânt pe vrăjmașul cel cugetător;
Bucură-te, părinte Patapie!

Condacul 1

Pe părtașul virtuții și casnicul înțelepciuni lui Dumnezeu, pe cel care pe pământ a trăit ca în cer și cu duhul, în chip tainic, vămile văzduhurilor a luat cu asalt, cu ardoare cântări să-i înălțăm și cu râvnă să ne închinăm sfintelor lui moaște strigând:
Bucură-te, părinte Patapie!

Apoi se face Otpustul.

Sursa: **http://sfantulpatapie.blogspot.com/p/acatistul-sf-patapie.html**

Paraclisul Sfântului cuvios Patapie, tămăduitorul de cancer şi multe boli

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.

10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Tropar, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe cei ce vin la cinstitele tale moaşte şi caută solirea ta cea fierbinte, făcătorule de minuni, Patapie, părintele nostru, izbăveşte-i de toată vătămarea şi paguba şi de toate necazurile şi de bolile cele cumplite, şi ne păzeşte pe noi în pace ca un ocrotitor al nostru şi împreună pătimitor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

(Se repetă acelaşi.)

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (Al Născătoarei)

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.

6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului cuvios Patapie

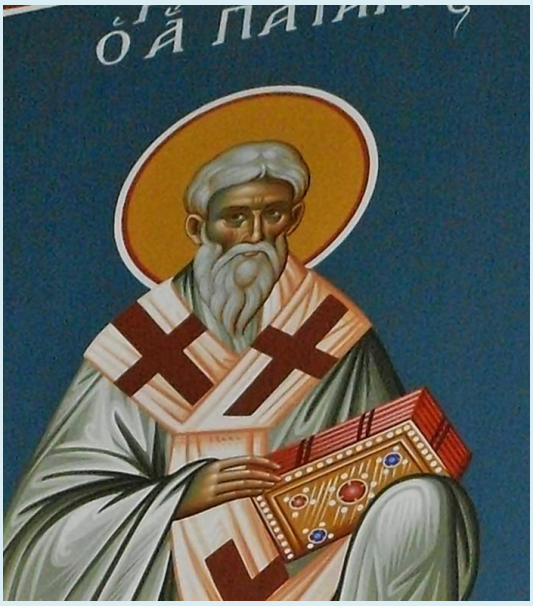

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat și din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului și Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocrotitor şi solitor al nostru fiind către Ziditorul, Patapie roagă-te cu osârdie să ne izbăvim din primejdii şi din necazurile cele de multe feluri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce în sfinţenie ai săvârşit viaţa ta şi pe noi ne sfinţeşti şi ne izbăveşti de toată mânia, părinte cu harul cel purcezător din sfintele tale moaşte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un adevărat slujitor al Domnului, tămăduieşte, părinte, durerile inimilor şi suferinţele trupurilor celor care cer fierbinte solirea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce eşti Maica Făcătorului tuturor şi vistieria milostivirii necheltuită, milostiveşte-te fecioară spre robii tăi şi mijloceşte-ne sănătate sufletelor şi trupurilor.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, «Unule, iubitorule de oameni».

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În chip înţelegător privind ca un împreună pătimitor, cuvioase, spre bine-credincioşii creştini ce caută pururea scăpare la tine, nu înceta, de Dumnezeu cugetătorule, a depărta toată sminteala de la dânşii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfântă racla ta, sfinte, sfinţenie izvorăşte prin Duhul Sfânt, sfinţindu-ne trupurile şi sufletele, de Dumnezeu purtătorule, de patimi şi de toată întinăciunea curăţindu-ne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu înceta a te ruga pentru noi, cuvioase, să se dăruiască iertare de greşeli şi izbăvire de toată strâmtorarea şi necazurile acestei vieţi celor ce aleargă cu credinţă la acoperământul tău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut fără de bărbat pe Pricinuitorul tuturor şi, după naşterea cea negrăită, Fecioară ai rămas, păzeşte-mă neîntinat cu sufletul, cu mintea şi cu inima, ceea ce eşti una pururea Fecioară, ajutătoarea tuturor.

Stihiri:

Izbăveşte de toată nevoia şi necazurile acestei vieţi pe cei ce cu credinţă aleargă la ajutorul tău, Patapie, de Dumnezeu purtătorule.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată, Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Sedealna, glasul al 2-lea: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu dinadinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu: Stăpână, vino degrab şi ne mântuieşte din nevoi, ceea ce eşti una grabnic folositoare.

Cu credinţă fierbinte alergând turma ta la al tău ajutor, Patapie fericite, de cursele şarpelui şi de smintelile cele amare se slobozeşte; căreia dă-i bună statornicie a vieţii şi al dumnezeieştii dragoste foc fără de materie.

Cântarea a 4-a

Irmos: Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Caută cu împreună pătimire, sfinte, pe cei ce cu evlavie stau la racla ta sfântă, Patapie şi dăruieşte-le cererile lor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arşiţa patimilor şi văpaia neputinţelor stinge-o cu roua harului tău, părinte, şi bucurie slugilor tale dăruieşte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alungă, sfinte, pe vrăjmaşul cel gândit, cela ce se oşteşte împotriva turmei tale, dăruindu-i acesteia binecuvântarea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Dumnezeu, pe Cel ce L-ai născut, Fecioară fără prihană, pentru bunătatea Sa roagă-L să dăruiască iertare greșelilor noastre.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe noi, copiii tăi, părinte cuvioase, nu ne lăsa, căutând de sus părinteşte şi adu pace sufletelor noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plineşte cu împreună pătimire, părinte cuvioase, cererile celor ce de pretutindeni aleargă pururea la tine cu credinţă, Patapie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tămăduire sufletelor şi trupurilor înnoire de la racla ta pururea primim; pentru aceasta ca pe un acoperitor te lăudăm pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Având multă îndrăznire spre Cel pe care L-ai născut ca Maica cea adevărată Acestuia, Fecioară cere să se mântuiască sufletele noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să ne izbăvim de ispitele acestei vieţi şi să ne învrednicim de linişte adâncă şi să ni se dea strop al milei celei dumnezeieşti roagă pe Ziditorul, Patapie, făcătorule de minuni, neadormite turn de veghe al bine credincioşilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plin fiind de Lumina cea cerească ca un slujitor al lui Dumnezeu, de Dumnezeu purtătorule, întunecarea patimilor noastre risipeşte-o şi ziua cea de bucurie a nepătimirii fă să răsară nouă, înţelepte, cu rugăciunile tale cele purtătoare de lumină către Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bună mireasmă cu adevărat cerească răspândeşte Sfintelor tale moaşte şi goneşte putoarea patimilor necurate şi duhurile răutăţii. De aceasta apropiindu-ne cu evlavie culegem toată bucuria, sfinte.

Stihiri:

Izbăveşte de toată nevoia şi necazurile acestei vieţi pe cei ce cu credinţă aleargă la ajutorul tău, Patapie, de Dumnezeu purtătorule.

Curată, ceea ce prin cuvânt, Cuvântul în chip netâlcuit în zilele cele mai de pe urmă ai născut, pe Acesta pentru noi roagă-L ca ceea ce ai îndrăznire de Maică înaintea Lui.

Condac, glasul al 2-lea: Spre ajutorul tău cel tare grăbind ca spre un liman de linişte, cuvioase, din valurile vieţii ne izbăvim şi de tot viforul cumplitelor necazuri; pentru aceasta harul tău propovăduim.

Prochimen: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Dumnezeu, întru poruncile Lui va voi foarte.

Evanghelia după Matei

Matei: 11: 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile cuviosului Patapie, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!***

Glasul al 6-lea: Mare apărător şi ajutor întru nevoi având-te pe tine, cuvioase, pururea alergăm la harul tău, că tuturor le dai al tău ajutor, izbăvind din necazurile cele cumplite şi dureroase pe fiii tăi şi pe cei ce grăbesc la moaştele tale; ci nu trece cu vederea a ne izbăvi pe noi de năvălirea necazurilor, Patapie, ca un prea împreună pătimitor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: «Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat».

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzeşte, Patapie, cu totul fericite, mai presus de toată uneltirea cu primejdie a vrăjmaşului pe binecredincioşii creştini, ce se îmbogăţesc, înţelepte cu sfintelele moaşte ca şi cu un liman mare.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei ce vin cu credinţă deplină şi evlavie întreagă, părinte, primeşte-i cu bunăvoinţă, ca un plin de bunătate şi dă-le lor, înţelepte, darurile tale cele părinteşti.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Omorât fiind cu răutatea, la tine scap, Fecioară, cu lacrimi fierbinţi; ci ca ceea ce ai născut, Viaţa, pe Hristos Dătătorul de viaţă, inima mea viază-o şi străluceşte mintea cu lumina pocăinţei.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Laudă şi bogăţie şi vistierie de nestricăciune având moaştele tale, dreptslăvitorii capătă de la ele bucurie şi veselie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Caută, părinte, din cele de deasupra crugului ceresc şi auzi-ne pe noi, slujitorii tăi, cei ce căutăm ocrotirea ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărire dăruieşti sufletului şi trupului celor ce aleargă la dumnezeieştile tale moaşte şi cer Patapie, ajutorul tău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Curată Fecioară, acoperitoare a toată lumea, nu înceta mijlocind pentru robul tău în tot ceasul, până la sfârşitul vieţii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi, cei mântuiţi prin tine, cu cetele celor fără de trupuri slăvindu-te.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Locuind în corturile cereşti dimpreună cu cetele îngereşti, Sfinte Patapie, roagă pentru noi pe Atotmilostivul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vindecă, prea fericite, inimile noastre cele străpunse de săgeţile şarpelui, veselindu-ne cu harul tău, Patapie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un părinte pe fiii săi, arată-ne cu rugăciunile tale şi pe noi, părinte Patapie, după sfârşitul vieţii noastre, părtaşi ai Împărăţiei lui Hristos.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Patapie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Marele nostru izbăvitor şi fierbinte apărător, Patapie cuvioase, nu înceta în tot ceasul a ne păzi pe noi, rugămu-ne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, Maica Celui Preaînalt, ceea ce eşti plină de har; de bucuria veşnică învredniceşte-ne pe cei care privim neabătut spre tine, prea nevinovată.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Apoi aceste **stihiri:**

Cununa şi cinstea ortodocşilor, tămăduitorule al hidropicei şi al cancerului, Patapie de Dumnezeu cugetătorule, a binecredincioşilor slavă, roagă-te Domnului pentru robii tăi.

Pe cel ce cu petrecere îngerească a strălucit în lume, ca pe o stea strălucitoare care a primit de la Dumnezeu harul minunilor, pe Patapie cel mare cu laude să-l cinstim.

Puterea vrăjmaşului călcând, prin nevoinţă multă şi cugetare bărbătească strălucit te-ai proslăvit, Patapie de trei ori fericite, şi mântuieşti din primejdii pe cei ce se apropie de tine.

Bucură-te, a Egiptului odraslă dumnezeiască; bucură-te, comoara cea de Dumnezeu dăruită a ortodocşilor; bucură-te, acoperământul şi slava celor ce te laudă pe tine, părinte Patapie.

Har izvorăşte racla ta şi tămăduieşte patimile şi veseleşte sufletele toate; drept care apropiindu-ne de dânsa cu evlavie, de sfinţirea cea dumnezeiască, părinte ne umplem.

Cu împreună pătimire dăruieşte cererile celor ce de pretutindeni vin cu credinţă fierbinte la cinstite moaştele tale, Patapie, de trei ori fericite, cela ce vindeci suferinţele sufletului şi trupului.

Mare apărător avându-te pe tine neamul creştinesc, prea fericite, de toată năvălirea vrăjmaşului se izbăveşte; pe care îl păzeşti nevătămat totdeauna de toată turbarea lui Veliar, părinte Patapie.

Păzeşte şi acoperă pe binecredincioşii creştini de toată primejdia şi vătămarea şi nevoia, părintele nostru iubitor Patapie.

Toate oştile îngereşti, Înaintemergătorul Domnului, cei doisprezece apostoli şi toţi sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuiască pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Troparul: Laudă a creştinilor şi apărător al monahilor te-ai arătat Patapie, părintele nostru. Prin nevoinţă, prin patimi şi rugăciuni ai acum îndrăznire către Dumnezeu a mijloci neîncetat pentru noi creştinii, cei păcătoşi şi vrednici de osândă. Slavă Celui ce S-a proslăvit prin tine, slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere, slavă Celui ce ne-a luminat pe noi prin nevoinţa ta.

Podobie, glasul al 2-lea: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

De toată cursa vrăjmaşului şi de năvăliri şi de primejdii şi nevoi, Sfinte Patapie, păzeşte-ne fără de vătămare cu mijlocirea ta, cerând iertare de greşale pentru toţi de la Hristos Dumnezeu, ca cel ce ai îndrăznire către dânsul, căruia nu înceta a te ruga ca să petrecem întru linişte viaţa noastră.

Toţi cei ce suntem necăjiţi cumplit de grele boli şi de tot felul de primejdii să alergăm acum unde tămăduirile moaştelor izvorâtoare de minuni ale lui Patapie izvorăsc precum apele Nilului şi să cădem plecându-ne genunchii şi strigând cu tânguire: izbăveşte pe robii tăi din ispite şi din boli şi de toate felurile de primejdii, Patapie.

Sursa: **https://doxologia.ro/ceaslov/paraclise/paraclisul-sfantului-cuvios-patapie**

Imnografie

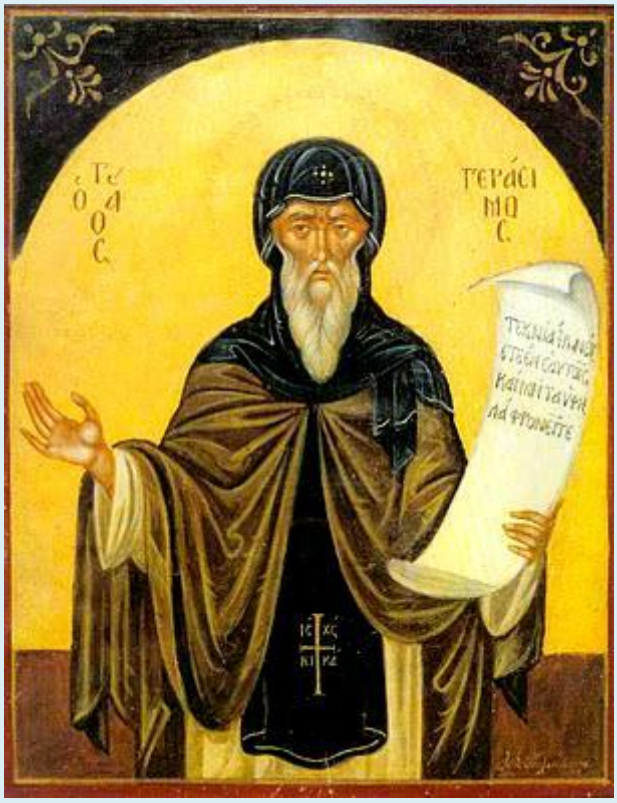

Condacul Sfântului cuvios Patapie: Biserica ta, sfinte, aflând-o popoarele locaş de sănătate duhovnicească, cu osârdie venind la ea cer ca să ia vindecare de greşeli cu rugăciunile tale; că te-ai arătat ocrotitor tuturor celor ce sunt în nevoi, Sfinte părinte Patapie, prea cuvioase.

Troparul Sfântului cuvios Patapie: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Patapie, duhul tău.

Troparul Sfântului cuvios Patapie: Laudă a creştinilor şi apărător al monahilor te-ai arătat Patapie, părintele nostru. Prin nevoinţă, prin patimi şi rugăciuni ai acum îndrăznire către Dumnezeu a mijloci neîncetat pentru noi creştinii, cei păcătoşi şi vrednici de osândă. Slavă Celui ce S-a proslăvit prin tine, slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere, slavă Celui ce ne-a luminat pe noi prin nevoinţa ta.

(Video) Troparul Sfântului cuvios Patapie - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-troparul-sfantului-cuvios-patapie-8-decembrie

***

Sinaxar - Sfântul cuvios Patapie - 8 decembrie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-patapie-8-decembrie/

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Patapie

Cuvant Ortodox - Cuviosul părintele nostru Patapie - 8 decembrie:
https://www.youtube.com/watch?v=eR6XF7pWMIc

***

În părţile Egiptului este o cetate ce se numeşte Teba, care o înconjura şi o adăpa fluviul Nil. Acolo s-a născut acest fericit Patapie, din părinţi creştini, fiind crescut în bună credinţă şi în frica Domnului. Venind în vârsta desăvârşită, a trecut cu vederea deşertăciunea lumii acesteia şi, lăsând casa, părinţii şi prietenii, s-a făcut monah.

Ducându-se în pustia Egiptului, vieţuia după Dumnezeu, nevoindu-se cu postul, cu rugăciunea şi cu multe feluri de osteneli monahiceşti şi pustniceşti. Făcându-se vestit şi începând a veni mulţi oameni la dânsul şi a-l lăuda pentru viaţa cea plină de fapte bune şi fiind supărat că i se tulbura liniştea - căci era lăudat de gura oamenilor - din această pricină lăsând părţile Egiptului, a venit la Constantinopol. Aici, făcându-şi o colibă aproape de Vlaherna, lângă zidul cetăţii, s-a închis într-însa şi se odihnea acolo, ca în pustie, neştiut de nimeni, afară numai de singurul Dumnezeu, care ştie pe cei ce sunt ai Săi, vorbind cu El prin neîncetata rugăciune.

Dar precum nu poate cetatea a se ascunde, stând pe vârful muntelui, aşa şi omul cel cu fapte bune, care a venit într-o desăvârşită sfinţenie. Pentru că Dumnezeu prea

măreşte pe cei ce-L prea măresc pe El şi descoperă pe cei ce s-au umplut de darul Său şi pentru folosul altora. Deci şi acest desăvârşit întru sfinţenie, care era îmbogăţit cu darul facerii de minuni, descoperindu-se şi prea mărindu-se de Dumnezeu, a fost aflat ca o comoară ascunsă în ţarină.

***

Căci un tânăr oarecare dintre creştini, fiind orb din naştere şi povăţuit fiind prin rânduiala lui Dumnezeu a venit la coliba cuviosului părinte Patapie, şi l-a rugat pe fericitul să mijlocească la Dumnezeu pentru dânsul să i se dea vederea ochilor, ca văzând făptura să vie în mai desăvârşită cunoştinţă a Făcătorului şi să-L prea mărească.

Iar cuviosului, văzând credinţa tânărului, i s-a făcut milă de dânsul dar nu îndrăznea, ca un smerit cugetător, să facă o lucrare ca aceasta, socotindu-se nevrednic. Apoi, ca să-i vadă şi socotinţa lui, a zis***: "Ce lucru minunat ai cunoscut la mine şi de ce ceri un lucru pe care nu poate altul să-l săvârşească fără numai singur Ziditorul lumii Cel Atotputernic?"***

Iar tânărul a strigat cu jale, rugându-se cu lacrimi şi cu cuvinte smerite, spunând că crede fără îndoială căci poate să-i dea vindecarea cea dorită, ca o slugă adevărată a lui Hristos.

Cuviosul a zis către dânsul cu credinţă: ***"În numele lui Iisus Hristos, care dă orbilor vedere şi morţilor viaţă, vezi!"***

Atunci îndată s-au deschis ochii orbului celui din naştere şi vedea luminat, slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu. Tânărul acela era cunoscut multora, care, văzându-l că are vedere, se minunau şi-l întrebau cum a văzut; iar el nu tăinuia pe făcătorul de minuni şi făcătorul său de bine, prin care a luat de la Dumnezeu vederea.

Deci a ieşit veste în popor despre acea minune a cuviosului şi de atunci mulţi au început a veni la dânsul, învrednicindu-se de rugăciunile lui.

***

Un vestit bărbat din Constantinopol zăcea de boala hidropicei şi era trupul lui foarte umflat, pentru care multă avere cheltuise omul acela pe la doctori căutând tămăduire, dar nedobândind-o. Auzind despre Sfântul Patapie, a poruncit să-l aducă la dânsul şi a rugat pe sfântul, ca prin darul cel tămăduitor pe care l-a primit de la Dumnezeu, să-i vindece boala trupului său.

Iar doctorul cel fără de arginţi, mai întâi a făcut rugăciune cu sârguinţă către Dumnezeu pentru dânsul, apoi l-a însemnat cu semnul Crucii şi l-a uns cu untdelemn sfinţit. Atunci îndată toată răutatea ce era în trupul lui a ieşit şi s-au curăţit toate cele dinăuntrul lui, făcându-i-se tot trupul sănătos.

***

Un alt tânăr oarecare pătimea cumplit, fiind muncit de un diavol care îl izgonea prin munţi şi prin pustietăţi, trântindu-l în foc şi în apă ca să-l piardă, aruncându-l de pe înălţimile munţilor în prăpăstiile văilor, bătând şi sfărâmând tot trupul lui, încât acum l-ar fi pierdut pe el, de nu ar fi păzit Dumnezeu zidirea Sa de pierderea cea desăvârşită; căci El înfrânează toată puterea vrăjmaşului cea cu totul înrăutăţită.

Odată ducându-l diavolul pe tânărul acela spre ţărmurile mării, cu mare pornire, pentru ca să-l arunce în noian şi să-l înece, a întâlnit în drum pe cuviosul Patapie, care prin porunca lui Dumnezeu, ieşea din coliba sa ca să libereze făptura cea zidită după chipul Lui, din robia vrăjmaşului. Iar diavolul, văzând de departe pe fericitul, a început a se apropia către dânsul sărind, întorcându-şi ochii, spumegând, scrâşnind din dinţi şi îngrozindu-l cu ucidere; apoi, apro-piindu-se de Sfântul Patapie, a strigat: "O, nevoie! O, primejdie, ce este aceasta? Şi aici iarăşi este omul acesta? Ce voi face, unde mă voi duce, unde voi mai vieţui de acum, mult ostenindu-mă şi abia aflîndu-mi locaşul acesta? Iată acum cu nevoie mă izgoneşte dintr-însul; cu adevărat înfricoşat eşti Nazarineanule, cu adevărat înfricoşat şi pretutindeni peste toţi este stăpânirea Ta. Deci unde mă voi duce, ori în pustie, ori în cetate, sau unde Tu nu eşti de faţă, că numai cu semnul Crucii şi prin numele Tău mă izgoneşti; căci sunt biruit şi izgonit".

Acestea zicând necuratul, arunca pe tânărul în sus. Iar făcătorul de minuni Patapie, făcând semnul Crucii cu mâna în văzduh, a certat duhul, zicând: ***"Ieşi, duh necurat, ieşi, du-te departe în pustie! Hristos îţi porunceşte aceasta prin mine, a cărui putere chiar şi nevrând ai mărturisit-o".*** Acestea zicând sfântul, diavolul a aruncat pe tânăr la pământ şi a ieşit dintr-însul pe gură ca un fum.

Iar tânărul, viindu-şi în simţiri, plângea de bucurie şi mulţumea mai întâi lui Dumnezeu, apoi şi cuviosului Patapie, pentru izbăvirea sa de duhul cel necurat.

***

O femeie oarecare avea o vătămare nevindecată la pieptul său şi acum, deznă-dăjduită fiind de doctori şi înmulţindu-se cumplita ei durere, a venit la cuviosul

Patapie şi căzând la picioarele lui, cu multă tânguire şi rugăminte, cerea tămăduire. Iar sfântul însemnând rana cu semnul Crucii, îndată a vindecat-o.

Acestea şi multe alte minuni făcând, cuviosul părintele nostru Patapie a sosit la fericitul său sfârşit şi, în adânci bătrâneţi, a trecut către Dumnezeu, căruia bine i-a plăcut. Apoi a fost îngropat cu cinste în biserica Mergătorului Înainte, întru slava lui Hristos Dumnezeul nostru, celui prea mărit întru sfinţii Săi, căruia, împreună cu Părintele şi Duhul Sfânt, I se cuvine cinste şi închinăciune în veci. Amin.

Sfântul Patapie - drumul spre sfințenie

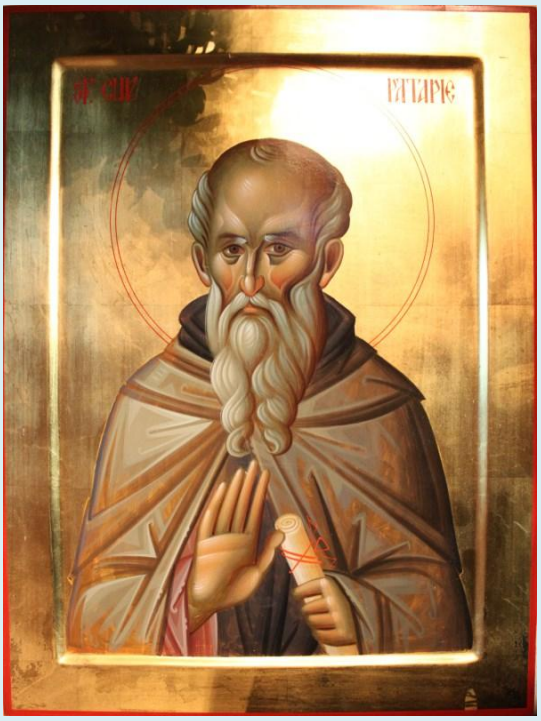

Fericitul Patapie, originar din Teba, a trecut cu vederea deşertăciunea lumii acesteia şi, ajuns la vârstă desăvârşită, s-a făcut monah. A mers apoi în pustia Egiptului pentru a se nevoi, dar curând a devenit vestit şi, din pricina lumii ce venea la el şi îl lăuda, tulburându-i liniştea, a plecat la Constantinopol. Şi-a făcut colibă aproape de Vlaherne şi s-a închis acolo, neştiut de nimeni.

Îmbogăţit fiind cu darul facerii de minuni şi vrând Domnul a fi spre folosul altora, i-a trimis Sfântului Patapie un tânăr orb din naştere, ca să se roage pentru vindecarea lui. Cuviosul, deşi se simţea nevrednic, s-a milostivit şi a zis către el: „În numele lui Iisus Hristos, care dă orbilor vedere şi morţilor viaţă, vezi!”, iar ochii orbului s-au deschis şi acesta vedea luminat. Deci s-a aflat în popor despre minunea aceasta şi de atunci mulţi veneau la cuvios, învrednicindu-se de rugăciunile lui.

Aşa s-a vindecat şi un bărbat din Constantinopol bolnav de hidropică, dar şi un tânăr chinuit de diavol şi aruncat în apă şi în foc, căci fericitul Patapie, făcând semnul Crucii, a certat duhul cel rău care a ieşit ca un fum din gura tânărului.

Altă dată, o femeie cu rană nevindecată la piept şi care nu găsise rezolvare la mulți medici, a căzut la picioarele cuviosului, implorându-l să o tămăduiască, iar acesta a însemnat rana cu semnul crucii şi îndată femeia s-a vindecat.

Multe alte minuni a făcut Sfântul Patapie până când a ajuns la bătrâneţe şi a trecut fericit către Dumnezeu, fiind îngropat cu cinste în biserica Înainte-mergătorului Ioan Botezătorul.

Sinaxar - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Patapie

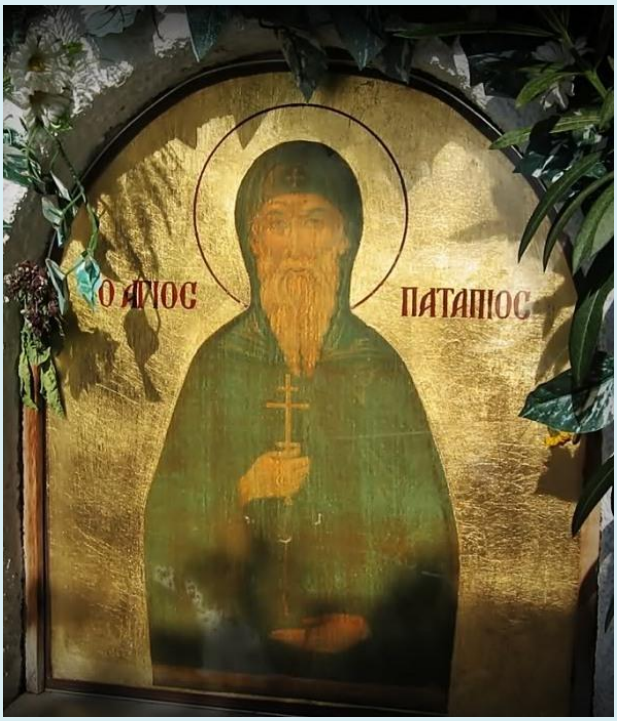

În această lună (decembrie), în ziua a opta, pomenirea cuviosului părintelui nostru Patapie.

Cuviosul părintele nostru Patapie era de loc din Teba Egiptului. Alegând viaţa călugărească, a urmat lui Hristos şi s-a nevoit mulţi ani în pustiu. Apoi a venit la Constantinopol, unde a făcut foarte multe minuni: a dat orbilor vedere, a vindecat, ungând cu untdelemn sfinţit pe idropici, a izgonit demoni, a vindecat cancerul. Apoi şi-a dat în pace, Domnului, duhul său.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Patapie; Sfinţii apostoli Cezar, Tihic şi Onisifor (Dezlegare la peşte)

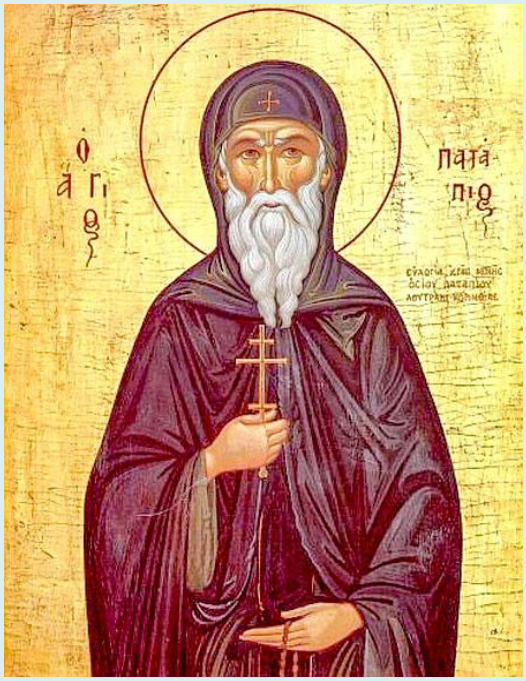

Cuviosul Patapie era de loc din Teba Egiptului şi alegând viaţa călugărească a urmat lui Hristos, nevoindu-se mulţi ani în pustiu.

Apoi, a venit la Constantinopol, unde a făcut multe minuni: le-a redat orbilor vederea, i-a tămăduit pe idropici, ungându-i cu untdelemn sfinţit, a izgonit demonii şi a vindecat bolile cele greu de vindecat. Apoi, şi-a dat sufletul lui Dumnezeu în pace.

În vremea stăpânirii turceşti, sfintele sale moaşte au fost ascunse de monahi într-o peşteră din Munţii Gherania, în apropierea satului Lutraki, de lângă Corint, unde au rămas uitate vreme de aproape patru veacuri, fiind descoperite în chip minunat în anul 1904. De aceea, acolo s-a întemeiat o mănăstire, unde credincioşii vin spre a cinsti moaştele întregi şi bine înmiresmate ale cuviosului Patapie, făcătorul de minuni.

***

Astăzi, Biserica Ortodoxă îi pomeneşte şi pe Sfinţii apostoli din cei 70: Cezar, Tihic şi Onisifor.

Despre Sfântul Onisifor ştim că a fost episcop al Cezareei. Toţi aceşti Sfinţi apostoli au vieţuit cu frică de Dumnezeu şi au păstorit cu cuvioşie poporul şi Bisericile încredinţate lor.

Îndurând multe încercări pentru Hristos-Domnul, au fost ucişi de închinătorii la idoli, primind astfel cununa muceniciei din mâinile lui Dumnezeu.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Patapie

Sfântul cuvios Patapie (sec. VII) - S-a născut în oraşul Teba (Egipt) din părinţi binecredincioşi. Dorind să îmbrăţişeze viaţa pustnicească şi-a părăsit familia, ascultând cuvântul Sfintei Evanghelii la Matei X, 37-38. Datorită evlaviei sale şi a vieţii desăvârşite pe care o trăia lumea a început să vină la el.

Nedorind lauda lumii, cuviosul Patapie a părăsit Egiptul şi s-a dus la Constantinopol. Aici şi-a făcut o colibă lângă zidul marelui oraş, aproape de localitatea Vlaherna.

Trăindu-şi viaţa întru sfinţenie, cuviosul Patapie a fost învrednicit de către Bunul Dumnezeu cu darul tămăduirii.

A săvârşit minuni până la bătrâneţe, când s-a mutat cu pace la Domnul, fiind îngropat în biserica Sfântului Ioan Botezătorul din Constantinopol.

Tot astăzi, Biserica sărbătoreşte pe Sfinţii apostoli Cezar, Tihic şi Onisifor

Proloagele - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Patapie (sec. VII)

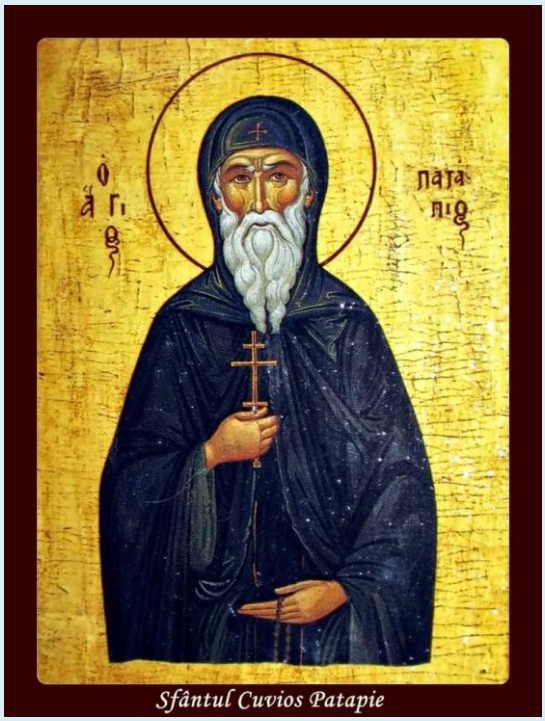

Sfântul Cuvios Patapie

Luna decembrie în 8 zile: Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Patapie (sec. VII).

Acesta era cu neamul din Teba Egiptului şi, luând viaţă călugărească, a urmat lui Hristos, petrecând sihăstreşte mulţi ani în pustie. După aceea, venind la Constantinopol, a săvârşit multe minuni, făcând pe orbi cu vedere, vindecând cu ungerea sfântului untdelemn pe idropici, gonind dracii şi tămăduind boli de nevindecat. Şi aşa, cu pace, şi-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Întru această zi, cuvânt despre un oarecare preot, care a fost vorbit de rău la episcopul său şi, fiind închis în temniţă, a fost eliberat de înger.

Ca la opt stadii de la cetatea Samiei, era un sat ce avea o biserică, al cărui preot a fost vorbit de rău la episcopul său. Deci, necercetând cele despre dânsul, episcopul, trimiţând, l-a adus pe el din sat şi l-a dat la temniţă, unde era obiceiul a se închide clericii care greşeau. Şi, fiind el în temniţă, a sosit şi sfânta Duminică.

Iar în noaptea aceea, i s-a arătat lui un tânăr foarte frumos la chip şi i-a zis: "Scoală, preotule şi te du la biserica din satul tău şi să slujeşti acolo Liturghia."

Şi a zis către dânsul preotul: "Nu pot, de vreme ce sunt închis."

Iar cel ce i s-a arătat i-a zis: "Eu îţi voi deschide ţie temniţa şi să vii după mine."

Şi, deschizându-i uşa, l-a scos el afară şi a mers înaintea lui, până la o stadie, spre satul preotului.

Iar după ce s-a făcut ziuă, cel ce era mai mare peste temniţă a intrat să caute pe preot şi, neaflându-l, îndată s-a dus la episcop şi i-a spus: "A fugit preotul din temniţă, cheia fiind la mine."

Iar episcopul, socotind că a fugit cu adevărat, a trimis pe o slugă a sa zicându-i: "Mergi şi vezi dacă preotul este în satul lui; şi să nu-i zici lui nimic."

Deci, mergând, sluga l-a aflat pe el în biserică, slujind Sfânta Liturghie şi, întorcându-se, a spus episcopului cum că acolo este şi l-a aflat pe el slujind Liturghia.

Iar episcopul şi mai mult s-a mâniat asupra lui şi s-a jurat că, dimineaţa ce urma, cu multă necinste, îl va aduce pe el.

Dar noaptea, i s-a arătat preotului tânărul, care mai înainte îl scosese din temniţă, zicându-i: "Să mergi ca să te duc acolo unde te-a pus episcopul cetăţii."

Şi, luându-l, l-a dus pe el şi l-a pus în temniţă, neştiind străjerul temniţei. A doua zi însă, acesta, înştiinţându-se, a mers şi a spus episcopului cum că preotul se află în temniţă.

Şi, episcopul, înspăimântându-se şi chemând pe preot, l-a întrebat pe el, zi-cându-i: "Cum ai ieşit din temniţă şi cum, iarăşi, ai intrat, neştiind temnicerul?"

Şi a zis preotul: "O slugă cu chipul foarte frumos, venind la mine, stăpâne, mi-a poruncit să merg la biserica din sat şi mi-a deschis mie temniţa şi m-a scos şi înaintea mea mergea, până la o stadie spre satul meu. Apoi, iarăşi, într-altă noapte, acelaşi tânăr, luându-mă pe mine, m-a băgat înapoi în temniţă."

Deci, a adus înainte episcopul pe toate slugile sale şi nici pe unul dintr-înşii n-a cunoscut preotul. Şi îndată a cunoscut episcopul cum că îngerul lui Dumnezeu a fost acela ce a făcut această minune, ca să nu se ascundă viaţa cea bună a preotului, ci ca să ştie toţi că Dumnezeu proslăveşte pe robii Săi.

Şi episcopul folos primind, a slobozit pe preot cu pace. Iar pe cel care-l vorbise de rău l-a pedepsit, mult certându-l, ca nu şi alţii, pe nedrept, să vorbească de rău pe preoţi.

Întru această zi, cuvânt de învăţătură al Sfântului Vasile, despre cum se cade să fie călugărul.

Se cade, călugărului mai vârtos, în toată viaţa, să nu se îngrijească de avere nicidecum. Şi să aibă şi înfrânarea trupului, obicei cuviincios, glas umilit şi cuvânt cu bună rânduială. Mâncarea şi băutura să fie fără cârtire şi cu tăcere. Înaintea celor bătrâni, tăcere; pe cei mai înţelepţi, să-i asculte; cu cei deopotrivă cu el, dragoste să aibă, cu cei mai mici, iubită sfătuire; de la cele trupeşti, pază; de bunătăţile cele iubitoare de desfătări, îndepărtare, mai mult a asculta şi a înţelege, iar puţine a grăi.

Să nu fie îndrăzneţ la cuvânt şi să nu cadă degrabă în râs. Jos să aibă ochii, iar sufletul sus. Să nu răspundă împotrivă, ci ascultător să fie şi să se ostenească cu mâinile. Să-şi aducă aminte de cele mai de pe urmă, de nădejdea vieţii să se bucure neîncetat, de toate să mulţumească, întru necazuri bine să rabde, spre toţi smerit să fie, îngâmfarea să o urască, cucernic să fie, să-şi păzească inima de gânduri rele, să-şi adune avere la ceruri, după poruncile Domnului, singur pe sine să se cerceteze pentru gânduri şi fapte, în toate zilele. Să nu se încurce cu dobânzi şi pricini lumeşti, să nu caute viaţa celor trândavi, ci să urmeze Sfinţilor Părinţi, să se bucure împreună cu cei ce s-au îndreptat la bunul obicei, iar nu să-i urască.

Împreună cu cei ce pătimesc să pătimească şi împreună cu cei ce plâng să plângă, niciodată să nu se socotească pe sine drept, ci, mai mult decât toţi oamenii, păcătos pe sine să se mărturisească, înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Să înveţe pe cei neînvăţaţi, să îmbărbăteze pe cei împuţinaţi la suflet, să slu-jească bolnavilor, de cei străini cu frăţească dragoste să poarte de grijă, cu cei de o credinţă pace să aibă, iar pentru cei rătăciţi să se roage. Cărţile cele cu scrierile părinţilor să le citească.

De Tatăl, de Fiul şi de Duhul Sfânt să nu se îndoiască, ci nezidită şi de o fiinţă pe Sfânta Treime cu îndrăzneală să o numească şi să o cugete. Către cei ce întreabă, să zică: "Se cade a crede şi a boteza aşa cum am primit de la părinţi, aşa cum şi noi ne-am botezat şi se cade a slăvi pe Dumnezeu, aşa cum măr-turisim şi credem."

Se cade călugărului să petreacă în fapte şi cuvinte bune. Să nu se jure nicidecum. Să nu dea arginţi cu dobândă, nici vin, nici grâu, nici untdelemn spre înmulţirea

hranei şi a beţiei. De grijile lumeşti să fugă, să nu stea de vorbă cu cei vicleni, să nu grăiască de rău pe cineva nicidecum şi nici să nu asculte cu dulceaţă pe cel ce cleveteşte. Nimic să nu creadă cu uşurinţă, să nu fie ţiitor de pofte, nici să se mânie fără de minte asupra aproapelui. Să nu ţie mânie spre nimeni, nici să răsplătească cu rău pentru rău. Mai mult să fie hulit, decât să hulească el. Bătut să fie, dar să nu bată; asuprit să fie, dar să nu asuprească; păgubit să fie, dar să nu păgubească.

Mai mult decât toate, se cuvine călugărului să se înfrâneze de la vorbirea cu femei şi de la băutura de vin. Că vinul şi femeile surpă minţile cele pricepute şi le pustiesc.

Să păzească bine poruncile Domnului, să nu-L întristezi pe El cu ceva, ci plată şi laudă numai de la Dânsul să aştepte şi viaţa veşnică să dorească a o primi. Iar cuvântul lui David totdeauna înaintea ochilor să-l aibă şi să zică: "Văzut-am, pe Domnul înaintea mea pururea, că de-a dreapta mea este, ca să nu mă clatin."

Şi, ca un fiu, dintru toată inima şi puterea şi înţelegerea şi bărbăţia să iubească pe Dumnezeu şi ca un rob să se socotească şi să se teamă şi să-L asculte pe El, cu frică şi cutremur şi aşa mântuirea lui să-şi lucreze. Cu Duhul să ardă, îmbrăcat să fie în haina Duhului Sfânt. Să alerge nelenevindu-se, nu ca unul care bate văzduhul în zadar, ci să lupte cu vrăjmaşul, întru obosirea trupului şi întru sărăcia sufletului şi toată porunca să o facă. Netrebnic lui să-şi zică şi să mulţumească Sfântului şi Slăvitului şi Minunatului Dumnezeu.

Nimic cu ceartă şi cu slavă deşartă să nu facă, ci numai ceea ce este plăcut Lui să facă. Că Dumnezeu a risipit oasele celor ce-l plac oamenilor.

Şi să nu se laude foarte, nici când îl laudă altul să nu asculte cu dulceaţă. Toate să le lucreze întru ascuns, iar nu în vederea oamenilor să le facă; şi de la Dumnezeu să ceară ajutorul. Şi înfricoşătoarea şi slăvita Lui venire şi bunătăţile cele gătite Sfinţilor şi focul cel gătit diavolului şi îngerilor lui, acestea să le aştepte şi la ele să cugete. Iar după toate acestea să-şi aducă aminte de cuvântul apostolului, care zice: "Nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum, faţă de slava ce va să se arate". Şi cu David să grăiască aşa: "Celor ce păzesc poruncile Lui, răsplătire este multă, cununi drepte şi veşnice acoperământuri".

Viaţă fără de sfârşit, bucurie negrăită, lăcaş nestricat al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, care este în ceruri, vederea adevăratului Dumnezeu, faţă către faţă, dănţuirea cea cu Îngerii, cu Părinţii şi cu patriarhii, cu mucenicii şi cu mărturisitorii şi cu toţi plăcuţii Săi. Cu care împreună, pe toate acestea a le dobândi să ne

sârguim, cu darul şi cu iubirea Lui de oameni, a căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Patapie

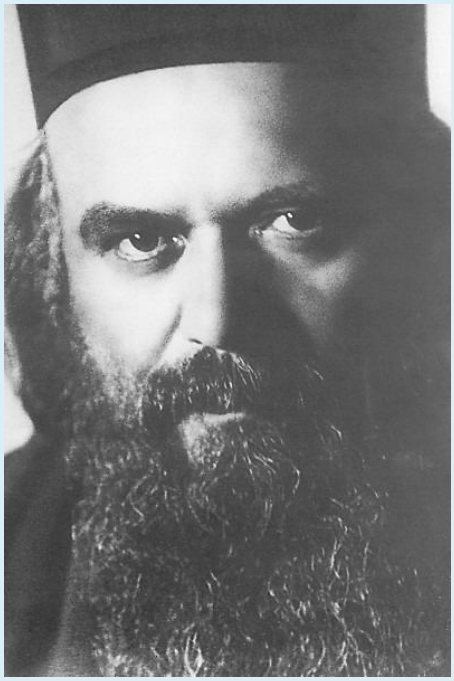

Sfântul Patapie s-a născut în Thebaida Egiptului din părinţi creştini drept-măritori şi evlavioşi, care 1-au crescut cu credinţă şi întru frica de Domnul şi pe fiul lor, Patapie.

Sfântul Patapie a văzut din fragedă vârstă deşertăciunea lumii şi s-a scârbit de ea, şi pentru aceasta a lepădat-o cu totul şi s-a retras în pustia Egiptului. Acolo el s-a închinat vieţuirii celei călugăreşti, petrecând întru toate nevoinţele trupului şi duhului spre curăţirea de patimi a omului lăuntric.

Dar făcându-se vestite virtuţile lui în rândurile poporului, au început să vină mulţime de oameni la pustia Sfântului Patapie spre a căpăta de la dânsul ajutor şi alinare vieţii lor chinuite.

Temându-se însă de lauda oamenilor care întunecă şi minţile cele mai subţiri şi îl desparte pe om de Dumnezeu, Sfântul Patapie a părăsit în taină pustia lui şi a scăpat la Constantinopol, căci acest sfânt minunat al lui Dumnezeu a gândit că se va putea ascunde mai bine de oameni în mijlocul marii metropole decât în pustie.

La Constantinopol el şi-a clădit o mică colibă în apropiere de Biserica Vlaherne. Ascuns în spatele zidului colibei lui şi necunoscut de nimeni, el şi-a continuat viaţa lui de nevoinţă sihăstrească ca şi când ar fi fost în pustie.

Dar lumina nu poate fi ascunsă sub obroc. Căci a venit la Sfântul Patapie, purtat de dumnezeiasca Pronie, un copil orb din naştere. El 1-a căutat pe sfânt ca să îl roage să mijlocească la Domnul pentru el spre a îşi recăpăta vederea, astfel încât să poată privi zidirea lui Dumnezeu şi să îl laude neîncetat pe Ziditor.

Sfântul Patapie s-a milostivit de copil, s-a rugat lui Dumnezeu, iar copilul şi-a recăpătat vederea. Minunea aceasta 1-a făcut cunoscut şi vestit pe Sfântul Patapie în tot Constantinopolul, iar poporul a început să curgă iar înspre el spre a căpăta vindecare, mîngăiere şi povaţă.

Sfântul Patapie 1-a vindecat pe un înalt demnitar de idropică făcând semnul crucii asupra lui şi ungându-1 cu untdelemn sfinţit.

Făcând cu mâna semnul crucii asupra unui tânăr, el a scos din el un diavol care îl chinuise vreme îndelungată. Duhul necurat a ieşit cu un strigăt ascuţit din tânăr, sub forma unui fum.

Sfântul Patapie a făcut semnul Sfintei Cruci deasupra unei femei care avea la sân o rană plină de viermi, iar rana s-a vindecat.

Multe alte minuni a mai făcut Sfântul Patapie, toate cu rugăciunea, întru numele lui Hristos şi prin semnul Sfintei Cruci.

El s-a săvârşit cu pace către Domnul la adâncile sale bătrâneţi, în veacul al şaptelea, sălăşluindu-se în locaşurile cele gătite lui din Împărăţia Cerurilor.

Cântare de laudă la Sfântul prea cuviosul părintele nostru Patapie

Sfântul Patapie scrutează furtuna
Ca şi un destoinic corăbier.
El spre-a limanului de sus lumină ţinteşte,
Dincolo de tumultul deşartei lumi.

Lumea cea deşartă ocean de patimi este,
Pururi bătut de-al relelor vânt.

Sfântul Patapie privirea în sus ridică
La steaua credinţei, ca un corăbier bun.
Duhul e ochiul ce sus poate să vadă,
Cu duhul se discerne lumea cea de sus.
Duhul e puterea ce corabia poartă,
Duhul unei inimi curăţite de rău.

Sfântul Patapie cu duhul spre Domnul se înalţă,
Inima îşi scaldă cu lacrimi de har.
Priveghetor statornic, el aşteaptă lumina,
A limanului de sus, ca un bun corăbier.

Oricine caută fără-ndoire află,
Oricine bate, i se deschide într-o zi.

Domnul Atotmilostivul pe ai Săi Sfinţi iubeşte,

Pe cei care însetează de împărăţia Lui.

A Sfântului Patapie stăruitoare privire
Domnul întâmpinat-a, la liman l-a adus.

Sfântul Patapie ajuns la cea de sus lumină
A slăvit pe Domnul, de bucurie a plâns.
Lumina lui Dumnezeu curăţeşte cu lacrimi,
Ea puternică face plutirea spre El.

A Sfântului Patapie viaţă minunată
Far ne e nouă, pe marea astei lumi.

Sinaxar - Cuviosul Patapie din Thebaida, făcătorul de minuni

Curtea Mănăstirii cuviosului Patapie de la Loutraki, lângă Corint, o terasă suspendată pe vârf de munte

Marele ascet, dumnezeiescul și purtătorul de Dumnezeu Patapie, lauda mona-hilor, s-a născut în țara străbătută de fluviul Nil, în orașul Teba din Egiptul de sus. Părinții lui erau bogați dar, totodată, și oameni credincioși, și l-au crescut pe pruncul pe care Dumnezeu li l-a încredințat, în frica de Dumnezeu, în cumpătare și înțelepciune.

Încă tânăr fiind, Patapie a părăsit cele lumești și casa părintească pentru a merge în pustie, această școală a monahismului, care, odată absolvită îți oferă diploma desăvârșirii și a bucuriei duhovnicești depline, care este poarta noastră de intrare în Împărăția Cerurilor.

Acolo, în liniște, nestingherit de grijile și preocupările pe care le au oamenii în lume, s-a dedat pe sine cu totul rugăciunii neîntrerupte, privegherilor de noapte, nevoințelor celor mai grele, desțelenirii patimilor adânc înfipte în trupul nostru, pentru a dobândi virtuțile cele mai alese. S-a unit cu Dumnezeu, s-a desăvârșit,

omorând cugetul omenesc și gândind cu cuget dumnezeiesc, pentru a urca în sferele cele mai înalte, la Dumnezeu.

Cu râuri de lacrimi și sudori a udat Patapie ogorul sufletului său, aducând roadă bogată de smerenie, ascultare, lepădare de bunurile pământești, feciorie, roade ale virtuților plăcute lui Dumnezeu și mult folositoare sufletului. Iar bunul Dumnezeu, vrând să arate că nevoința lui Patapie a fost plăcută înaintea Lui, l-a dăruit cu facerea de minuni.

Cuviosul Patapie din Thebaida, icoană pe lemn, Grecia, sec. al XVII-lea

Faima sfințeniei lui Patapie a depășit, în scurt timp, hotarele pustiei, mulțime de oameni mergând la el pentru a-i cere sfatul, pentru a-și potoli setea duhov-nicească din înțelepciunea ce izvora din mintea sa dumnezeiască, să ia binecuvântarea lui și să asculte cuvintele sale pline de înțelepciune, de vreme ce el reușise să dobândească dumnezeiasca înțelepciune. Și nu doar înțelepciune a dobândit de la Dumnezeu, ci el a devenit și mijlocitor la mult Milostivul și Iubitorul de oameni pentru toți care veneau și cereau vindecare de bolile sufle-tești și trupești.

El, însă, ca un iubitor adevărat de liniște și de rugăciune, și, ca unul care nu căuta slava și cinstea omenească, a fugit în ascuns la Constantinopol pentru a-și face acolo un nou cuib duhovnicesc și a continua acolo, neștiut de nimeni, nevoința sa duhovnicească.

Erau împreună cu el încă doi pustnici, de care era nedespărțit, și care, ca și el, trăiau doar pentru Hristos, de vreme ce gustaseră, toți trei, din dulceața rugă-ciunii și a împărtăşirii de Domnul. Împreună cu dumnezeiescul Váras și cu Ravoulás, cel cu minte dumnezeiască, cu care se nevoia pentru dobândirea virtuților, s-a așezat în afara zidurilor Constantinopolului.

Purtătorul de Dumnezeu Patapie a ales partea de nord, în apropiere de Vlaherne, pentru a-și ridica acolo coliba sa. Ca pustnic, nu dorea să vorbească cu nimeni, în afară de Hristos, dar, ca om, pentru a mângâia duhovnicește și pe ceilalți doi pustnici, nu a dorit să se îndepărteze foarte mult de locul în care se găseau cei doi frați „în Hristos”.

Priveliştea spre oraşul Corint din curtea Mănăstirii cuviosului Patapie

Însă, fiindcă ,,nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă, nici nu aprind făclie și o pun sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă”, Domnul Dumnezeu, pe smeritul robul său Patapie, care strălucea cu virtuțile, l-a făcut cunoscut tuturor celor cinstitori de Dumnezeu ce locuiau în Împărătească cetate. Drept urmare, mulțime de monahi au mers să viețuiască lângă cunoscutul pustnic, astfel formându-se ,,mănăstirea egiptenilor”, Sfântul Patapie fiind atât întemeietorul mănăstirii, cât și îndrumătorul duhovnicesc al sufletelor ce viețuiau acolo.

Acolo, în acea mănăstire, blândul și smeritul pustnic a săvârșit, cu harul lui Dumnezeu, mulțime de minuni, astfel că mulți bolnavi și mulți care sufereau de diferite boli, alergau la el ca să afle alinare în durerile lor.

În această mănăstire a trecut la Domnul cuviosul Patapie, dându-și sufletul în mâinile dulcelui Iisus, care l-a binecuvântat cu trup nestricăcios și cu darul facerii de minuni după moartea sa.

Mai târziu, din voia lui Dumnezeu, „mănăstirea egiptenilor” a fost distrusă, iar cinstitele moaște ale cuviosului au fost mutate, pentru siguranță, de către cuviosul Váras, în mănăstirea Sfântului Ioan. Această mănăstire se afla sub înalta protecție a Paleologilor și îndeosebi a Sfintei Ipomoní, mama ultimului împărat al Constantinopolului, Constantin Dragáses.

Părintele Nectarie Marmarinos (2012), cel care a regăsit moaştele cuviosului Patapie

După căderea Constantinopolului sub turci (1453), Anghelís Notarás, rudă a Paleologilor, pentru a feri moaștele sfântului de mânia agarinenior, le-a ascuns în munții Gheránia. Acolo a ascuns moaștele, într-o peșteră necunoscută de nimeni, unde au rămas până la începutul secolului trecut, atunci când, la 1904 au fost descoperite din întâmplare.

În 1952, în jurul peșterii au fost ridicate chilii pentru obștea care s-a format acolo avându-l drept protector spiritual pe cuviosul Patapie. Întemeietor și părinte

duhovnicesc al obștii este vrednicul protosinghel al Mitropoliei Corin-tului, părintele arhimandrit Nectarios Marmarinós.

Astăzi, la mănăstirea vin cei ce cu credință cer de la sfântul vindecare sufle-tească și trupească și putere pe drumul virtuții și al desăvârșirii în Hristos. În afară de aceasta, cu harul sfântului a fost ridicat și un azil de bătrâni. Se săvârșește, astfel, o dată cu lucrarea duhovnicească și o lucrare socială, prin îngrijirea acelor vârstnici care au nevoie de asistență.

Maica Patapia, cea dintâi egumenă de la Mănăstirea Loutraki

Minunile pe care Sfântul Patapie le-a săvârșit și le săvârșește sunt nenumărate, precum nisipul deșertului…

Maica Patapia și maica Singhlitikía povestesc următoarele: *Trebuie să mergem foarte des la Loutráki pentru provizii, dar și pentru alte lucruri ce țin de mănăstire. Mai demult, accesul la mănăstire era foarte greu. Singura potecă ce ducea la mănăstire trecea prin păduri și pe marginea prăpăstiilor. Încercam, de fiecare dată, să nu întârziem foarte mult în oraș, ca să nu ne rătăcim. Însă, câteodată, ne prindea noaptea pe drum și ne rătăceam. În acele momente, fiecare dintre noi simțea ajutorul sfântului. Sfântul ne lumina calea și așa reușeam să ajungem cu bine la mănăstire.*

Întâlniri cu Sfântul

Mitropolitul Corintului, kir Prokopios, care tocmai fusese instalat ca ierarh, s-a lăsat influențat de oameni rău voitori din Loutráki, și s-a arătat potrivnic părintelui Nectarie care începuse să clădească mănăstirea (1947). Peste puțin timp, s-a întâmplat ca mitropolitul să se îmbolnăvească și a fost internat la un spital din Atena. Atunci, părintele Nectarie a mers ca să-l viziteze pe mitropolit și să-i ureze însănătoșire grabnică. Imediat ce a intrat în camera unde se găsea mitropolitul, acela, plin de emoție i-a spus: „Sfântul Patapie mi-a apărut în vis și mi-a spus că dorește să se ridice mănăstire! Iar noi nu putem să facem altfel dacă aceasta este dorința sfântului. Și, imediat, mitropolitul a dat poruncă protosinghelului Gavriil să ia cheile peșterii în care se aflau moaștele sfântului, chei care fuseseră luate de preoții din Loutráki, și să i le dea părintelui Nectarie, și nici un alt preot să nu mai slujească acolo fără binecuvântarea mitropolitului.

Racla cu moaştele cuviosului Patapie se găseşte înăuntrul peşterii de la Loutraki

La scurt timp, mănăstirea a fost recunoscută oficial, prin hotărârea Sfântului Sinod al Greciei. Mitropolitul însuși a ajutat, prin toate mijloacele, inclusiv financiare, la ridicarea mănăstirii și începând cu 1952, vor veni aici și maicile.

În prezent, în mănăstire viețuiesc monahíi, iar mitropolitul Prokopios este considerat binefăcătorul mănăstirii. A trecut la Domnul la 3 decembrie 1964, și va fi pomenit, până la sfârșitul veacurilor, în pomelnicele mănăstirii. O placă de marmură, aflată la intrarea în mănăstire, informează pe cei ce trec pragul cinstitului locaș că, cu sprijinul cinstitului ierarh, s-a început construcția mănăstirii. Înainte de trecerea la Domnul, el a lăsat mănăstirii, prin testament, bogata sa bibliotecă și toate lucrurile personale pe care le-a deținut la mitropolie. Veșnică să-i fie pomenirea și să se odihnească în nădejdea învierii de apoi!

Sfântul este mereu grabnic ajutător tuturor celor ce îi cer ajutorul. Cândva, cuviosul Patapie s-a arătat în vis unui om din Koropí și i-a cerut un bidon mare de untdelemn de măsline. „Părinte, unde dorești să duc untdelemnul acesta?”, a întrebat omul. Sfântul i-a dat adresa mănăstirii, iar apoi s-a făcut nevăzut. Domnul din Koropí a umplut un bidon cu ulei și l-a dus la Loutráki, lăsându-l la poarta mănăstirii.

Peștera în care se găsesc cinstitele moaște ale sfântului este rece şi umedă, iar iarna totul este înghețat. Într-o zi, monahiile i-au spus sfântului: „Chiar și în cea mai sărăcăcioasă casă se găsesc câteva zdrențe pe care să le pui pe jos în loc de covor. Palatul tău de aici, din peșteră, nu are nimic și, împreună cu tine, înghețăm și noi aici de frig. Sfinte, fă ceva și ajută-ne!”. În acea seară, sfântul s-a arătat unei oarecare femei din Corint și i-a poruncit să țească un covor, spunându-i și culoarea și modelul țesăturii, iar mai apoi să-l ducă la peștera lui. Femeia a făcut întocmai și a adus covorul la mănăstire, aşezându-l în peştera cuviosului.

(Sursa: Protopresbiter Sotírios Makristáthis, Să-l cunoaștem pe Sfântul Patapie și mănăstirea sa, Atena, 1997)

Silviu-Andrei Vlădăreanu - Sinaxar - Cuviosul Patapie

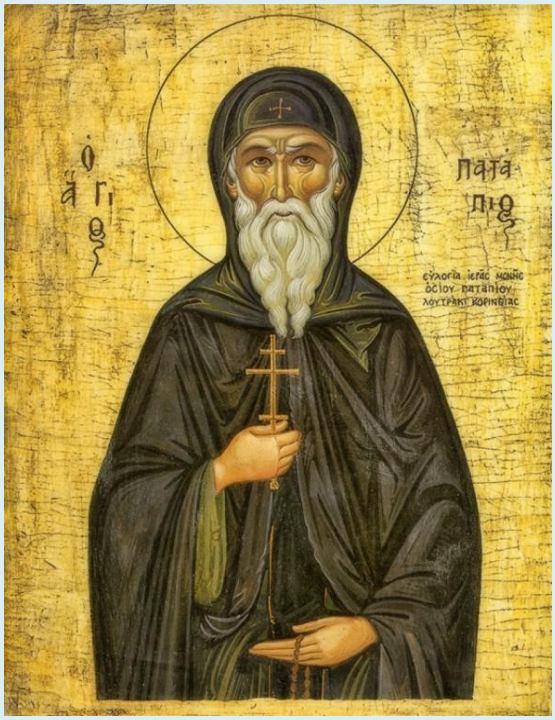

Sfântul Patapie s-a născut în anul 380 în Egipt, în cetatea Theba, într-o familie creştină înstărită, tatăl său fiind guvernator al regiunii. Educaţia creştină a primit-o din familie, iar mai târziu a studiat filosofia, retorica şi matematica în Alexandria cu profesori vestiţi ai vremii lui. Întorcându-se de la studii şi, ne mai prinzându-l în viaţă pe tatăl său, chemarea spre viaţa ascetică pe care o simţea de mult, a biruit.

S-a retras aşadar în adâncul deşertului, însă, ajungând vestit şi fiind căutat de mulţi, în anul 428 a hotărât să plece la Constantinopol. În drum către Constantinopol însă, a poposit împreună cu ucenicul său în părţile Corintului, în Grecia. Acolo, într-o zonă care astăzi se cheamă Loutraki, s-au aşezat să locuiască într-o peşteră unde au stat vreme de 7 ani. Abia după aceea, prin anul 435, Sfântul Patapie, însoţit de ucenicul său, a pornit mai departe la Constantinopol. Fără să arate cine sunt, cei doi au luat o chilie la Mânăstirea Vlacherne, în zidul cetăţii, însă Sfântul a fost vădit la scurtă vreme după ce, prin rugăciune, a dăruit vederea unui tânăr orb din naştere şi a vindecat pe mulţi de felurite boli incurabile.

În anul 463, fiind în vârstă de 83 de ani, Sfântul Patapie s-a mutat în pace la Domnul şi a fost îngropat în biserica Sfântului Ioan Botezătorul din Constantinopol. Când Constantinopolul a căzut sub turci în anul 1453, sfintele sale moaşte, întregi şi bine mirositoare, au fost mutate în ascuns în Grecia şi aşezate în

peştera din Corint unde vieţuise odinioară sfântul şi unde, din secolul 11, deja exista o mânăstire. Ele au fost aşezate într-o nişă din peretele de apus al peşterii, vis-a-vis de catapeteasma paraclisului care era amenajat aici.

În anul 1904, preotul care slujea în micuţul paraclis din peşteră, Constantin Sosanis, fiind prea înalt şi neputând sluji cu pace, a hotărât să lărgească peştera. În noaptea dinainte de începerea lucrărilor, Sfântul Patapie i s-a arătat în vis şi spunându-i că sfintele sale moaşte sunt dincolo de zid, l-a avertizat să lucreze cu grijă.

Peştera Sfântului Patapie, unde s-au găsit moaştele şi unde sunt păstrate şi în prezent

Într-adevăr, a doua zi moaştele Sfântului Patapie au fost găsite acolo întregi. Sfântul ţinea în mână o cruce mare de lemn, iar lângă el se afla un pergament cu numele lui şi câteva monede bizantine. Sfintele moaşte erau acoperite cu frunze mari care, în mod minunat, rămăseseră verzi şi proaspete vreme de 500 de ani.

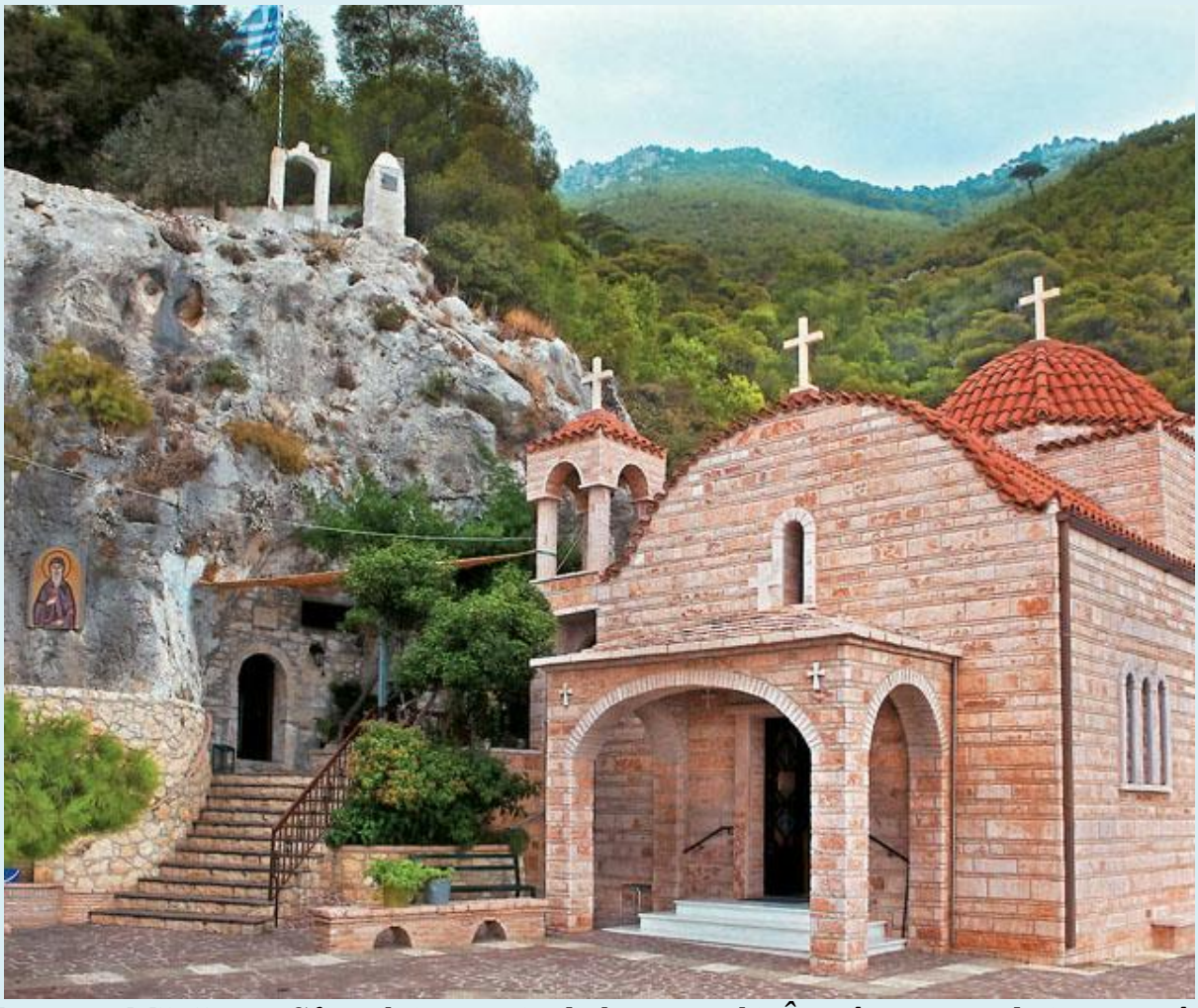

Biserica Mănăstirii Sfântului Patapie de la Loutraki. În stânga se vede intrarea în peşteră

Actuala mânăstire a fost reactivată din 1952 ca mânăstire de maici după dorinţa Sfântului Patapie care s-a arătat în vis unui tânăr student, viitorul părinte Nectarie, fondatorul mânăstirii şi mai târziu, mitropolitului locului. După descoperirea sfintelor moaşte, aici s-au făcut nenumărate minuni şi vindecări, în special de cancer.

Mulţi dintre pelerinii care au ajuns la mânăstire au fost ”invitaţi” de Sfântul Patapie care le-a apărut în vise sau vedenii şi le-a cerut să vină să-l viziteze ”la casa lui din Loutraki”.

Theba

Theba, fostă capitală a Egiptului în perioada Regatului mijlociu și a Regatului nou, se găsește pe malul stâng al Nilului, la cca 800 km sud de Alexandria și datează ca așezare încă din anul 3200 î.Hr. Compleșitoarele temple de la Luxor și Karnak sau cel al Reginei Faraon Hatshepsut, Valea Regilor și Valea Reginelor cu vestitele morminte săpate în stâncă ale faraonilor, toate sunt în ceea ce astăzi numim generic Theba.

Valea Reginelor - vedere aeriană

Theba, poartă încă vie însă și memoria creștinilor care se ascundeau în mormintele faraonilor de frica persecuției romane din secolele 3-4, dar mai ales a marilor asceți care în primele veacuri au locuit deșertul arid și stâncos dimprejur.

Templul reginei-faraon Hatshepsut

Troparul cuviosului Patapie: Laudă a creştinilor şi apărător al monahilor te-ai arătat, Patapie, părintele nostru. Prin nevoinţă, prin patimi şi rugăciuni ai acum îndrăznire către Dumnezeu a mijloci neîncetat pentru noi, creştinii, cei păcătoşi şi vrednici de osândă. Slavă Celui ce S-a proslăvit prin tine, slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere, slavă Celui ce ne-a luminat pe noi prin nevoinţa ta.

(Notă: Acest articol a fost preluat cu acordul autorului din revista "Lumea Credinţei", nr. 12 (89) decembrie 2012.)

Sfântul cuvios Patapie - Sfinte moaşte

Silviu Cluci - Moaştele Sfântului cuvios Patapie

Sfântul cuvios Patapie s-a născut în oraşul egiptean Teba, din părinţi bine credincioşi. Doritor de viaţă pustnicească, şi-a părăsit familia. Datorită evlaviei sale şi vieţii desăvârşite pe care o trăia, lumea a început să vină la el. Fugind de lauda lumii, cuviosul Patapie a părăsit Egiptul şi s-a dus la Constantinopol, unde şi-a făcut o colibă lângă zidul marelui oraş, aproape de localitatea Vlaherna. Trăindu-şi viaţa întru sfinţenie, cuviosul Patapie a fost învrednicit de către Bunul Dumnezeu cu darul tămăduirii.

Sfântul Patapie a trecut la Domnul în anul 463, la vârsta de 83 de ani şi a fost înmormântat de ucenicii săi în Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul" din Petra, Constantinopol. Mai târziu, acest lăcaş a intrat sub protecţia familiei imperiale a Paleologilor şi mai ales a Sfintei Ipomoni, mama ultimului împărat al Bizanţului - Constantin paleologul.

La cucerirea Constantinopolului de către turci, Angelis Notaras - o rudă a împăratului - a luat moaştele sfântului din biserică şi le-a ascuns în peştera săpată în stâncă din apropierea Corintului, după cum şi sfântul o ceruse din timpul vieţii.

Trupul sfântului a fost ascuns în spatele unui zid în partea de apus a peşterii, înaintea iconostasului şi a paraclisului construite acolo.

Prin rânduiala lui Dumnezeu, sfintele moaşte au fost descoperite în anul 1904. Părintele Constantin Sosanis, slujitor la paraclisul din peşteră, era un om neobişnuit de înalt şi, din această pricină, a hotărât să facă unele modificări ale paraclisului.

Cu o seară înainte să înceapă lucrările la zidul de apus, părintele Constantin a visat că a venit la el un monah care l-a prevenit: „Fii atent când o să spargi peretele, căci eu mă aflu de cealaltă parte. Sunt Sfântul Patapie, egipteanul".

A doua zi a fost descoperit trupul sfântului, având o cruce mare de lemn la piept, iar moaştele erau acoperite cu nişte frunze mari, încă verzi, de parcă ar fi fost abia culese. Un sul de pergament pe care era scris numele sfântului era aşezat alături de sfintele moaşte.

Trupul sfântului răspândea o bună mireasmă. Mulţi vizitatori au luat bucăţi din moaştele sfântului, dorind să le păstreze pentru sine, însă sfântul li s-a arătat în vis, cerându-le să le aducă înapoi, ceea ce au şi făcut. Pentru a le ocroti de asemenea profanări, părintele Constantin Sousanis a luat binecuvântare de la episcopul său ca, pentru o vreme, să ia moaştele Sfântului Patapie în casa parohială din Loutraki.

După descoperirea moaştelor sale, Sfântul s-a arătat mai multor oameni în vis sau în vedenie, cerându-le să-l viziteze la „casa sa din Loutraki".

În 1952, pe locul unde se găsea peştera Sfântului Patapie a fost reactivată vechea mânăstire după dorinţa Sfântului Patapie care s-a arătat în vis unui tânăr student, viitorul părinte Nectarie Kyriakos, ctitorul mânăstirii şi mai târziu, mitropolitul locului.

Moaştele Sfântului au fost aşezate într-o raclă de lemn, în partea din spate a peşterii.

Pomenirea Sfântului Patapie se face pe 8 decembrie, iar pomenirea aflării moaştelor sale se face a treia zi de Paşti.

Pomenirea Sfântului cuvios Patapie la Dunărea de jos

În ziua de prăznuire a Sfântului cuvios Patapie, credincioşii parohiei gălăţene care-l au ca ocrotitor, alături de Sfinţii trei ierarhi şi Sfântul ierarh Luca s-au aflat în zi de aleasă sărbătoare.

Manifestările liturgice, misionare şi social–filantropice au debutat în ajun cu oficierea Vecerniei cu Litie şi au culminant în ziua hramului cu săvârşirea Sfintei Liturghii.

Pentru a spori evlavia credincioşilor, Înaltpreasfinţitul Părinte arhiepiscop Casian al Dunării de jos a binecuvântat aducerea spre venerare a raclei ce adă-posteşte o parte din veşmântul (rasa) Sfântului cuvios Patapie care se află în patrimoniul sacru al Eparhiei Dunării de jos.

Predici, minuni şi editoriale

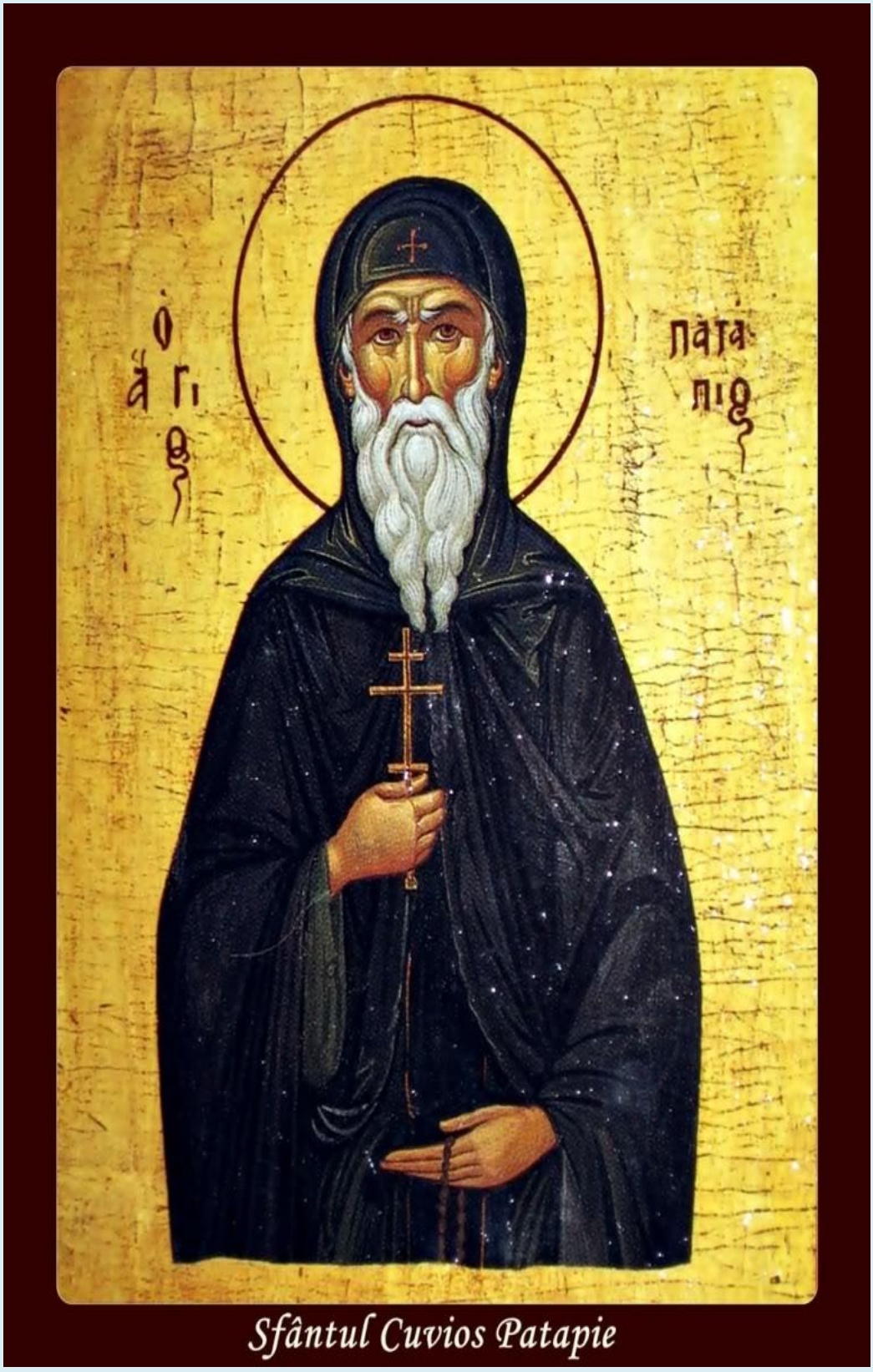

Sfântul Cuvios Patapie

Sfântul ierarh Spiridon şi Sfântul cuvios Patapie - minuni din zilele noastre

Familia ortodoxă, nr. 12 (59)/ 2013: Minuni din zilele noastre

„Mai întâi să-I mulţumesc lui Dumnezeu, tata…”

Zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „Virtutea este mai presus decât minunea“ - cuvinte la care ar trebui luat aminte mai ales astăzi, când se cultivă în anumite cercuri o„minunistică” străină duhului dreptei slăviri. Dar pentru ca să nu fie credinţa noastră „întru înţelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 2:5), căutăm, ca de obicei, să vă punem înainte nişte întâmplări minunate, spre întărirea credinţei - cu gândul la făgăduinţa Domnului: „Puterea Mea întru slăbiciune se desăvârşeşte” (2 Corinteni 12:9)

O arătare minunată a Sfântului Spiridon

Cele despre care vă voi da mărturie, împreună cu soţul meu, au reprezentat începutul deschiderii inimii noastre spre a crede în Dumnezeu - căci, până atunci, eram neîncrezători şi cârtitori faţă de lucrările lui Dumnezeu. Ba, mai mult, soţul meu susţinea chiar că Dumnezeu nu este. Această întâmplare ne-a arătat cât

greşeam, cât de mult greşeam, şi ne-a deschis ochii să vedem calea cea adevărată, calea către Dumnezeu.

Sotiris, fiul nostru, s-a născut pe 19 septembrie 1994. La stăruinţa rudelor apropiate, am hotărât să mergem la biserică când copilul va împlini patruzeci de zile, aşa cum e obiceiul, pentru o rugăciune de binecuvântare [1]. Nu m-am dus în cea de-a patruzecea zi, ci am lăsat pe următoarea - o zi de Duminică, 30 octombrie 1994. Însă, oameni neştiutori şi neglijenţi ce suntem!, deşi m-am sculat la 7 dimineaţa ca să mă pregătesc, m-am întins apoi din nou în pat - şi am adormit. M-am trezit mai târziu, odată cu soţul meu, şi, fără grabă, ne-am pregătit să mergem la biserică. La prima biserică la care am ajuns, Dumnezeiasca Liturghie se sfârşise, iar preotul plecase, aşa că nu avea cine să binecuvânteze pruncul. Am pornit spre altă biserică. Am trecut pe la toate bisericile pe care le ştiam din Peristeri, Hedariu şi Egaleo. Unele erau închise; altele erau deschise, dar preoţii plecaseră acasă. Eu totuşi am insistat şi i-am zis soţului meu: „Azi, Duminică, trebuie să-i facem copilului rugăciunea!”.

Pe la 2 după-amiază am ajuns la biserică Sfântului Spiridon din Egaleo. Soţul mi-a spus c-ar trebui să lăsăm baltă căutarea şi să mergem mâine să facem rugăciunea - însă eu am stăruit în continuare. Am văzut uşa bisericii între-deschisă, şi am zis: „Să facem o ultimă încercare!”. Aşa că am intrat în biserică, eu cu pruncul în braţe, iar soţul meu alături.

Policandrul dinaintea uşilor împărăteşti avea becurile aprinse. În stranele din spate, de pe partea femeilor, stătea un preot. Arată tare bătrân şi n-am vrut să-l deranjez, aşa că am mers să caut un alt preot pentru rugăciune. Dar nu am găsit pe nimeni. M-am uitat prin toată biserica, şi nu mai era nimeni în afară de paznicul bisericii.

Atunci, bătrânul preot care şedea singuratic în strană şi-a întors capul spre noi şi ne-a întrebat: „Ce vreţi?”.
„Părinte”, i-am răspuns, „voiam să-i facem copilului meu rugăciunile de patruzeci de zile, dar am întârziat”.

„O să le fac eu”, mi-a spus şi s-a ridicat. Aveam înaintea noastră un bărbat înalt, în vârstă, având părul şi barba cu totul albe, îmbrăcat într-o rasă albă [2]. A venit încet spre noi - nu bătrâneşte, ci plin de pace. A luat copilul în mâini şi l-am pierdut din vedere în braţele lui. A rostit rugăciunile pe dinafară, fără să le citească de undeva, apoi a străbătut întreaga Biserica, a intrat în Sfântul altar pe uşile din mijloc şi a ieşit pe uşa din stânga.

Pe urmă a venit la noi şi ne-a dat înapoi pruncul, după care a rostit trei binecuvântări - nu obişnuitul „Să vă trăiască!“, ci nişte rugăciuni foarte mişcătoare, legate de viitorul copilului (pe care, fiindcă n-am fost atenţi, cum s-ar fi cuvenit, nu ni le amintim până astăzi, nici eu, nici soţul meu). Am luat copilul, ieşind încântaţi că am izbutit să facem binecuvântarea de patruzeci de zile şi la fel de neştiutori ca atunci când intrasem.

La ceva timp, în magazinul pe care-l avem în Egaleo (şi unde lucram) a intrat un epitrop al acestei biserici. Ne-am aşternut la vorbă şi i-am zis: „Aveţi la biserică un preot tare bun!” - şi i l-am descris pe cel despre care credeam că e preot acolo. „N-avem un aşa preot!“, ne-a răspuns el, şi ne-a zis: „Probabil că vă referiţi la Părintele cutare?”. „Nu”, am răspuns, „îl ştim bine pe Părintele cutare. Nu era el”.

Însă când i-am zis că acela purta o rasă albă, epitropului i-au dat lacrimile şi ne-a spus că un simplu preot nu poartă aşa ceva decât în împrejurări speciale. Mai mult, ne zise el, Biserica este de obicei închisă la acea oră, căci toţi se odihnesc după Dumnezeiasca Liturghie de dimineaţă, şi se pregătesc să vină iarăşi deseară. „Doar

Hristos şi Sfinţii au dreptul să poarte dulame albe - aşa că… să vă rugaţi şi să mulţumiţi lui Dumnezeu!” - a mai adăugat el, şi a plecat.
Ne-am hotărât neîntârziat să mergem să-i vedem pe preoţii de la acea biserică într-una din zilele următoare, ca să aflăm cine fusese de fapt acel preot. Înainte să ne ducem gândul la bun-sfârşit, la magazin a venit o femeie (care nu mai fusese aici până atunci, şi nici nu s-a mai întors de atunci). Vorbea într-una, şi nimeni n-o putea opri. Ar trebui amintit că mai erau şi alţi clienţi în magazin.

Femeia a băgat de seamă o iconiţă a Sfântului Efrem, pe care-o primisem în dar şi o aşezasem la vedere, şi a zis: „A, îl ştiţi pe Sfântul Efrem? Luaţi încă o icoană!“. Până să apuc să-i spun ceva, mi-a luat mâna şi mi-a pus în palmă o iconiţă. M-am uitat la ea. Era o icoană a Sfântului Spiridon.

Am aşteptat ca necunoscuta să plece, împreună cu ceilalţi clienţi, şi l-am întrebat pe soţul meu: „Îţi aduci aminte de preotul care i-a citit lui Sotiris rugăciunea de patruzeci de zile?”. „Da”, a zis. „Îţi aminteşti întocmai cum era?”. „Da”, mi-a zis din nou. „Uită-te la icoana asta“, i-am spus atunci, arătându-i chipul Sfântului. A strigat plin de însufleţire: „Da! El el”.

Ne-am dus atunci la Biserica Sfântului Spiridon, şi l-am văzut iarăşi pe Sfântul Spiridon în icoana cea mare din biserică. Era întocmai cu cel cu care ne întâlniserăm. Le-am istorisit preoţilor această întâmplare minunată. S-a aflat apoi de cele petrecute şi la Sfânta Mitropolie a Nikeei, de care ţine biserica.

Într-o Duminică, unul din preoţii de la această biserică a pomenit la predică arătarea minunată a Sfântului Spiridon (bineînţeles, fără să dea nume), spu-nându-le credincioşilor că şi în zilele noastre se mai fac minuni - cât timp avem ochii şi sufletele deschise. Şi, într-adevăr, aşa este. Dacă ne deschidem inimile şi Îl chemăm cu adevărat pe Dumnezeu să intre în viaţa noastră, atunci El ne va sta în ajutor la fiecare pas, în fiecare clipă a vieţii.

Astăzi, când scriu aceste rânduri, fiul meu a împlinit 14 ani şi a crescut frumos, cu pace, umplându-ne de bucurie că îl avem alături. Dumnezeu să-l lumineze pururea! Am vrut, prin aceasta, să dăm mărturie că şi în ziua de astăzi se mai întâmplă minuni.

Arhondula şi Grigorios F.
Egaleo, 10 aprilie 2009

O vindecare minunată a cuviosului Patapie

După absolvirea cursurilor şcolii medii bisericeşti, în 1958, Domnul m-a chemat să întemeiez o familie alături de soţia mea, Maroulias, în 1959. În noiembrie 1960 am intrat la Institutul Teologic al Universităţii din Athena. La 19 noiembrie 1961, prin mâinile pururea-pomenitului Mitropolit Procopie al Corinthului, am primit sfinţită slujire a diaconiei, iar în 1963 a preoţiei. Harul lui Dumnezeu mi-a încredinţat să cresc întru Hristos trei băieţi: Andreas în 1962, Fotios în 1965 şi Nektarios în 1970.

În seara de 21 decembrie 1974, fiul meu Fotios, care era la Şcoala engleză şi se întorcea acasă, pe drumul de coastă al Pireului, a fost lovit foarte grav de o maşină. Doctorii departamentului de neurochirurgie al spitalului de stat din Pireu au decretat: „Fractură a osului temporal stâng, otoragie stânga, hemiplegie

spasmodică stânga, diastază a sinusului lateral, ruptură şi inundare cu sânge a cavităţii craniene”.

Nici unul din doctori nu ne-a putut da speranţe de resuscitare, ca să nu mai vorbim de vindecare. A stat în comă 27 de zile. Apoi doctorii au început să-l decupleze de la aparatele care-l ţineau în viaţă, spunând că nu-i mai pot acorda nici o asistenţă medicală şi că i-ar fi mai bine să moară, decât să trăiască cu ajutorul aparatelor, ca o „legumă” - sau cu timpul, în cel mai bun caz, ca un paralizat.

Maicii preotese, aflând acestea, i s-a frânt inima şi, fără să rostească un cuvânt, s-a dus acasă să ia hainele de înmormântare - căci, după cum ne informaseră doctorii, moartea era doar o chestiune de ore.

Când a ajuns însă acasă, după expresia feţei ei, băiatul nostru Andreas şi-a dat seama că ceva grav i se petrecuse fratelui său.

De îndată ce mama a părăsit spitalul, am fugit afară, am oprit un taxi şi, luându-l pe băiat şi pe bunica sa - mama soţiei mele - ne-am zorit spre mănăstirea care adăposteşte moaştele Sfântului Patapie, căci îl iubeam pe cuvios, şi fiii mei îl iubeau; îi aduceam de mici la mănăstire, într-un pelerinaj la „Locurile Sfinte” ale noastre, unde veneam şi eu din copilărie. După ce ne-am rugat fierbinte înaintea sfintelor moaşte, am luat o bucăţică de vată cu untdelemn de la candela care le veghea şi două lumânări de la peşteră, apoi ne-am întors neîntârziat la spital, iar Andreas mi-a zis: „închină copilul, tată, şi se va face bine, cu ajutorul Sfântului Patapie”.

Am rămas mut auzind această încredinţare din partea fiului meu (venită de la Sfânt!) de a-l pomeni pe Cuviosul meu la vremea acestui necaz. Tremurând şi cu lacrimile curgându-mi pe faţă, mi-am închinat cu semnul crucii… copilul aproape mort. Şi, o negrăita-Ţi iubire, Doamne! - în douăzeci de minute, pentru întâia oară după 27 de zile, copilul meu s-a mişcat şi şi-a deschis ochii! S-a uitat la mine. M-a recunoscut! Mi-a prins mâna cu mâna sa, şi mi-a zis: „Tati, mă doare!”.

M-am aplecat asupra lui, i-am sărutat capul îndurerat şi i-am şoptit: „O să te faci bine, fiule!”. Doctorii au venit în fugă. L-au cuplat din nou la aparate. Mi-au spus: „Fracturile s-au sudat, craniul s-a golit de sânge şi organele au început să funcţioneze iarăşi! Resuscitare totală!”.

După vreo zece zile, a venit acasă de la spital. Urmând un regim medical de întreţinere, s-a întors la şcoală, în clasa a cincea. A continuat-o normal. În următorul an şcolar, era pe deplin restabilit, sănătos tun!

Dar minunea nu se încheie aici. De îndată ce a încheiat şcoala generală (în 1976), mi-a spus: „Mai întâi să-I mulţumesc lui Dumnezeu, tata - vreau să mă înscriu la Şcoala Bisericească Rizarios“. Zis şi făcut. După şase ani (în 1982), a absolvit seminarul Rizarios şi, după examene, s-a înscris la secţia Pastorală a Institutului Teologic al Universităţii din Athena (în 1983). Pe 1 decembrie 1987 şi-a primit diploma, cu calificativul „foarte bine”.

S-a concentrat asupra studiului Sfinţilor Părinţi nevoitori, cercetând cu pre-cădere învăţăturile Sfântului Maxim mărturisitorul, în septembrie 1990 s-a înscris pentru studii post-universitare la Universitatea din Durham (Anglia). Pe 14 aprilie 1991 a fost hirotonit diacon şi pe 5 iulie 1991, de praznicul Sfântului Athanasie Athonitul, preot. A primit rangul de arhimandrit ca preot celib, fiind tot mai dăruit Bisericii şi sfintelor sale învăţături!

Din „Invitaţie la a-l cunoaşte pe Cuviosul Patapie şi mănăstirea sa” (Athena, 1995)

Prezentare şi traducere de Radu Hagiu

[1] În Grecia, botezul copiilor nu se face neapărat la împlinirea celor patruzeci de zile de la naştere (când Biserica a rânduit rugăciunile de îmbisericire a pruncului - după care acesta poate fi adus la biserică - şi a mamei sale), ci mai târziu, chiar şi pe la 1-2 ani. (n.tr.)

[2] În bisericile de tradiţie elină, nu doar monahii, ci şi preoţii de mir poartă rasă peste dulamă (reverendă), (n.tr.)

Sfântul Patapie: Cum tu, o eretică, te apropii de mine?”.

Câteva minuni contemporane ale cuviosului Patapie

I. O mare minune: întoarcerea femeii „catolice” (monahul Nicodim Bilalis, „Slujba cuviosului Părintelui nostru Patapie, făcătorul de minuni, o scurtă biografie şi o scurtă istorisire a minunilor”, pp. 19-20, ediţia a II-a, Atena, 1986)

Anul acesta de Paşte (1986), în Sfântul Munte, am vorbit cu evlaviosul stareţ vecin, pe nume Martinian (de la Coliba „Toţi Sfinţii”, în Kapsala, Sfânta Mănăstire Pantocrator) şi cuvântul a ajuns la tema despre minunile contemporane. Prilejul a fost continua minune a credinţei noastre ortodoxe a Sfintei Lumini de la Preasfântul şi Izvorâtorul de viaţă Mormânt.

Atunci, stareţul Martinian ne-a povestit şi următoarea minune recentă a cuvio-sului Patapie, pe care o expunem după istorisirea lui.

Stareţul avea o rudă emigrantă în Germania de vest, de unde cu câţiva în urmă s-a întors pensionar. Ruda sa se numeşte Gheorghios Z. (Însuşi stareţul preferă ca numele să fie anonim). Şi în Germania s-a căsătorit cu o nemţoaică „catolică”, fără ca ea să se fi botezat înainte cu Botezul Ortodox. Au făcut, desigur, nunta într-o biserică ortodoxă şi cei doi copii ai lor i-au botezat cu Botezul ortodox, dar soţia a rămas „catolică”, chiar dacă mergeau la slujbe în bisericile ortodoxe.

După ce s-au întors în Grecia (sunt locuitori în Nea Smyrna, parohia „Sfântul Sostene”), în vara anului 1985 s-au dus pentru petrecerea vacanţei de vară în Loutraki (Corint) şi acolo s-au dus într-o zi la Mănăstirea cuviosului Patapie, ca să se închine cuviosului.

În Sfânta Peşteră a intrat primul soţul, care s-a şi închinat Sfintelor moaşte. Dar, în timp ce intra şi soţia „catolică” şi se apropia să se închine, a căzut jos leşinată. Soţul a prins-o imediat în braţe şi cu ajutorul altor închinători, a scos-o afară şi a ajutat-o să-şi revină. După ce şi-a revenit, au întrebat-o ce i s-a întâmplat de a leşinat.

Şi ea a răspuns cu uimire:
- „Bine, nu aţi văzut, nu aţi auzit? Sfântul m-a împins şi mi-a zis: Cum tu, o eretică, te apropii de mine?”.

Şi din acel moment, ea singură a cerut să se boteze ortodoxă, după cum s-a şi botezat în urma catehizării ei în propria parohie.

De acum, ca ortodoxă, vizitează cu evlavie sfânta peşteră a cuviosului şi se închină Sfintelor moaşte cu dragoste şi recunoştinţă. Pentru că, după ce a primit Botezul ortodox, se simte alt om!

„Când mă rog”, ne-a spus într-o convorbire telefonică, „Îl simt pe Dumnezeu ca al meu, Tatăl meu, pe cînd înainte nu simţeam nimic. Acum aprind candela la iconostas, fac prescuri, mă împărtăşesc, citesc Vieţile Sfinţilor şi sufletul meu Îl simte pe Dumnezeu aproape de el. Iată, cum să v-o spun? E ceva foarte diferit de cum era înainte, o siguranţă că sunt lângă Dumnezeu. Şi lucrul acesta îl datorez Sfântului Patapie, căruia îi mulţumesc.”

Monahul Pimen Vlad - Cuviosul Patapie

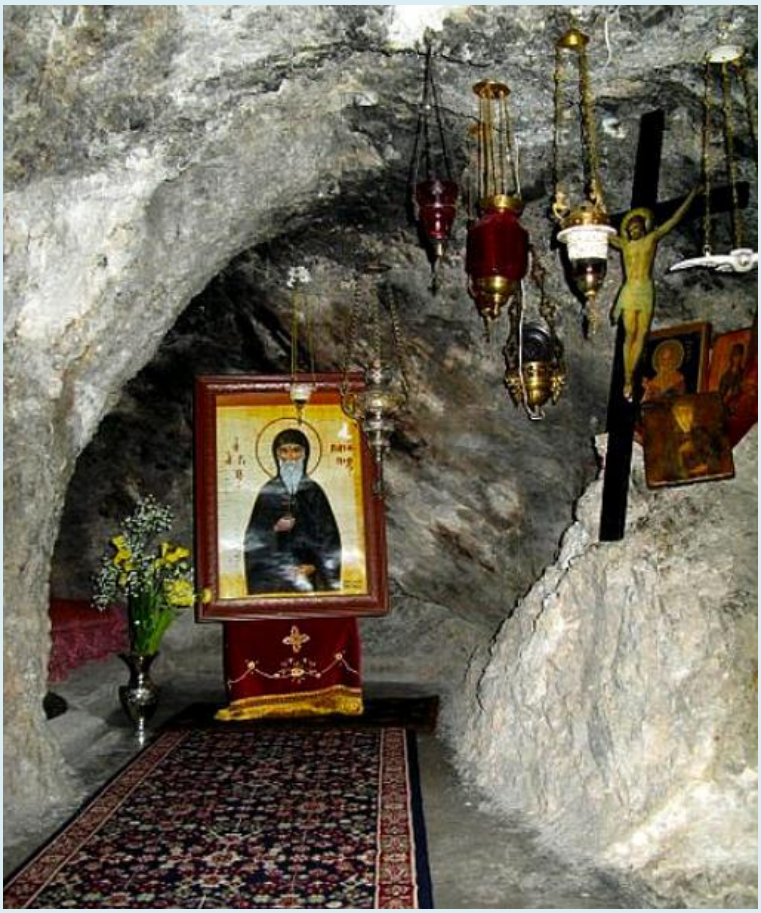

În urmă cu doi ani am fost la Mănăstirea cuviosului Patapie care se află în Lutraki. Acolo am întâlnit o tânără care mi-a povestit cum l-a văzut ea pe cuviosul Patapie. Această tânără se numeşte Ecaterina şi este fiică de doctor.

Odată, venind împreună cu tatăl ei, au rămas la slujbă, apoi el a plecat (Trebuie amintit faptul că de jos, de la parcarea maşinilor, până sus la mănăstire este o distanţă destul de mărişoară şi se poate ajunge numai pe treptele din piatră, fiind foarte abrupt de urcat).

Tatăl ei, luând maşina din parcare, a plecat spre casă. Pe drum a întâlnit un părinte bătrân care urca spre mănăstire. După ce s-a îndepărtat de el, s-a gândit că ar fi bine să se întoarcă şi să-l ducă până sus la mănăstire. Ajungându-l din urmă, l-a chemat în maşină, apoi l-a întrebat:
- De unde vii, părinte, şi cum de mergi pe jos?

- Am fost până la Mănăstirea Sfânta Treime din vale şi m-am închinat, iar acum mă întorc înapoi la mănăstirea mea.

După ce au ajuns în parcare, părintele a coborât, luându-şi şi geanta pe care o avea cu el.

Apoi doctorul a sunat-o pe fata lui, Ecaterina, care se afla în curtea mănăstirii, şi i-a zis:
- Fata mea, vezi că am adus un părinte cu maşina şi acum a pornit să urce treptele înspre mănăstire. Te rog să ai grijă de el!

- Tată, îl văd! Tocmai a ajuns lângă mine!

- Poate este altul, căci părintele tocmai a plecat de aici şi are o geantă de piele în mână, zise doctorul.

- La fel este şi părintele de lângă mine şi are barba albă.

Ne mai înţelegând ce se întâmplă, doctorul şi-a luat maşina şi a plecat. Pe drum însă se tot gândea la părintele cu barbă albă şi deodată şi-a dat seama că seamănă exact cu Sfântul Patapie din icoană.

Ecaterina i-a sărutat mâna părintelui şi i-a urat bun venit, după care părintele a intrat în biserică să se închine şi a dispărut fără urmă. Atunci şi-a dat seama şi Ecaterina că a fost cuviosul Patapie.

După ce mi-a povestit toate acestea, i-am zis Ecaterinei:
- Cred că Sfântul Patapie te vrea aici în mănăstirea lui.

Atunci ea a zâmbit cu smerenie şi mi-a zis că poate după ce va termina şcoala.

Într-adevăr, Ecaterina a terminat şcoala şi a intrat ca soră în mănăstirea cuviosului. Este cea mai tânără din mănăstire. Bunul Dumnezeu să o ţină în smerenie şi în mănăstire până la sfârşitul ei.

(Monah Pimen Vlad, Povestiri duhovnicești, vol. I, Editura Axa, 2010, pp. 98-101)

Diavolii se tem de rugăciunea Sfântului cuvios Patapie

Un tânăr pătimea cumplit, fiind muncit de un diavol care îl izgonea prin munţi şi prin pustietăţi, trântindu-l în foc şi în apă ca să-l piardă, aruncându-l de pe înălţimile munţilor în prăpăstiile văilor, bătând şi sfărâmând tot trupul lui, încât acum l-ar fi pierdut pe el, de nu ar fi păzit Dumnezeu zidirea Sa de pierderea cea desăvârşită. Căci El înfrânează toată puterea vrăjmaşului cea cu totul înrăutăţită.

Odată, ducându-l diavolul pe tânărul acela spre ţărmurile mării, cu mare pornire, pentru ca să-l arunce în noian şi să-l înece, a întâlnit în drum pe cuviosul Patapie care, prin porunca lui Dumnezeu, ieşea din colibă sa ca să libereze făptura cea zidită după chipul Lui, din robia vrăjmaşului.

Iar diavolul, văzând de departe pe fericitul, a început a se apropia către dânsul sărind, întorcându-şi ochii, spumegând, scrâşnind din dinţi şi îngrozindu-l cu ucidere. Apoi, apropiindu-se de Sfântul Patapie, a strigat: „O, nevoie! O, primejdie, ce este aceasta? Şi aici iarăşi este omul acesta? Ce voi face, unde mă voi duce, unde voi mai vieţui de acum, mult ostenindu-mă şi abia aflându-mi locaşul acesta? Iată acum cu nevoie mă izgoneşte dintr-însul; cu adevărat înfricoşat eşti Nazarineanule, cu adevărat înfricoşat şi pretutindeni peste toţi este stăpânirea Ta.

Deci unde mă voi duce, ori în pustie, ori în cetate, sau unde Tu nu eşti de faţă, că numai cu semnul Crucii şi prin numele Tău mă izgoneşti; căci sunt biruit şi izgonit”.
Acestea zicând necuratul, arunca pe tânărul în sus. Iar făcătorul de minuni Patapie, făcând semnul Crucii cu mâna în văzduh, a certat duhul, zicând: „Ieşi, duh necurat, ieşi, du-te departe în pustie! Hristos îţi porunceşte aceasta prin mine, a cărui putere chiar şi nevrând ai mărturisit-o”.

Acestea zicând sfântul, diavolul a aruncat pe tânăr la pământ şi a ieşit dintr-însul pe gură ca un fum. Iar tânărul, viindu-şi în simţiri, plângea de bucurie şi mulţumea mai întâi lui Dumnezeu, apoi şi cuviosului Patapie, pentru izbăvirea sa de duhul cel necurat.

Sfântul cuvios Patapie vindecă un orb din naștere

Un tânăr oarecare dintre creştini, fiind orb din naştere şi povăţuit fiind prin rânduiala lui Dumnezeu, a venit la coliba cuviosului părinte Patapie şi l-a rugat pe fericitul să mijlocească la Dumnezeu pentru dânsul, să i se dea vederea ochilor.

Iar cuviosului, văzând credinţa tânărului, i s-a făcut milă de dânsul, dar nu îndrăznea să facă o lucrare ca aceasta, socotindu-se nevrednic.

Apoi, ca să-i vadă şi socotinţa lui, a zis: „Ce lucru minunat ai cunoscut la mine şi de ce ceri un lucru pe care nu poate altul să-l săvârşească, fără numai singur Ziditorul lumii Cel Atotputernic?”.

Iar tânărul a strigat cu jale, rugându-se cu lacrimi şi cu smerite cuvinte, spunând că el crede fără îndoială că poate să-i dea vindecarea cea dorită, ca o slugă adevărată a lui Hristos.

Atunci, cuviosul a zis către dânsul, cu credinţă: „În numele lui Iisus Hristos, care dă orbilor vedere şi morţilor viaţă, vezi!”. Şi, îndată s-au deschis ochii orbului celui din naştere şi vedea luminat, slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu.

Tânărul acela era cunoscut multora care, văzându-l că are vedere, se minunau şi-l întrebau cum a văzut; iar el nu tăinuia pe făcătorul de minuni şi făcătorul său de bine, prin care a luat de la Dumnezeu vederea. Deci, a ieşit veste în popor despre

acea minune a cuviosului şi, de atunci, mulţi au început a veni la dânsul, învrednicindu-se de rugăciunile lui.

Predică la Sfinţii zilei din 8 decembrie

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Iubiţi credincioşi, în ziua de 8 decembrie, Biserica îl pomeneşte pe prea cuviosul Părintele nostru Patapie şi face şi Înaintepăznuirea zămislirii Sfintei Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

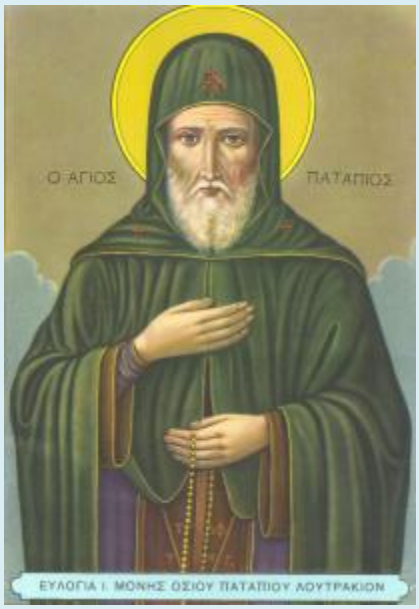

Sfântul Patapie, cinstit astăzi de Biserică, era din Patriarhia Alexandriei şi a toată Africa, din Teba Egiptului şi a trăit în veacul al VII-lea. El este unul din mulţii sfinţi care s-au ridicat dintre monahi, pentru că a îmbrăţişat viaţa călugărească. Putea să n-o îmbrăţişeze. Călugăria nu este o poruncă, ci este un sfat evanghelic. Alta este greutatea unei porunci şi alta greutatea unui sfat. Patapie, alegând viaţa călugărească, a urmat cu scumpătate lui Hristos; şi cine poate povesti posturile sale, privegherile sale, îndelungatele sale rugăciuni şi nevoinţele sale din pustie?

Monahii, mai ales sihaştrii, nu se retrag din lume pentru că urăsc lumea, ci pentru că nu se împacă cu o iubire egoistă, cu o iubire părtinitoare, cu o iubire umbrită de păcat. Şi vor să iubească lumea aşa cum iubea Hristos. Şi cum iubea Hristos? Hristos iubea fără patimă. Când a venit la Hristos mama Lui, când au venit la Hristos verişorii Lui, mulţimile Îl împresurau. Şi unul din ucenici I-a spus: „Învăţătorule, iată mama Ta şi fraţii Tăi Te caută şi vor să Te vadă, dar nu pot din cauza mulţimii”. Şi Domnul Hristos ce le-a spus? „Mai mare e rudenia duhovnicească decât rudenia trupească”. Adică: Cine e mama Mea şi cine sunt fraţii Mei? Cu alte cuvinte: Adevăratele Mele rudenii sunt rudeniile spirituale, cei

ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc – deci nu doar ascultă, ci şi împlinesc. Nu doar ascultă în biserică şi atunci când ies afară se comportă ca nişte păgâni. Rudele lui Hristos - adică mamă, şi tată, şi frate, şi soră, şi fiu, şi fiică, rude duhovniceşti, rude adevărate - sunt cei care ascultă cuvântul Lui şi-l împlinesc.

Sfântul Patapie a vrut să se înrudească cu Hristos în felul acesta. Să împlinească dumnezeiescul cuvânt al lui Hristos nu numai în ceea ce priveşte poruncile, ci şi în ceea ce priveşte sfaturile evanghelice, partea cea mai bună pe care şi-a ales-o Maria, viaţa de rugăciune, viaţa de reculegere, viaţa de retragere, viaţa de contemplaţie, ca să înveţe iubirea, iubirea neumbrită de patimă sau de părtinire; pentru că în familie, iubirea este părtinitoare.

Un familist - o mamă sau un tată - îşi ocroteşte întâi copiii, şi apoi se gândeşte la cel de peste uşă, la colegul de serviciu sau la cel din stradă. Deci, iubirea în familie este părtinitoare, este umbrită, nu este desăvârşită. Un familist are multe piedici în a iubi cu iubirea lui Hristos. Ei bine, cei care simt aceste limite, aceste insuficienţe şi doresc ceva mai mult, doresc să iubească aşa cum iubea Hristos, adică în mod egal şi nepărtinitor pe toţi oamenii, indiferent de culoare sau religie, de gen sau de vârstă, atunci se retrag, ca în singurătate şi în ascultare să înveţe a iubi pe toată lumea deopotrivă. Aşa a făcut şi Sfântul Patapie. Mulţi ani s-a nevoit în pustie, în fericita însingurare. Însingurarea te ajută să-i vezi pe toţi oamenii la fel, să-i cuprinzi pe toţi într-o singură îmbrăţişare, să o vezi pe cea care te-a născut egală cu orice femeie din lume, să-l vezi pe cel care îţi este tată egal cu orice bărbat din lume.

Mitropolitul Augustin de Florina, când era vizitat de rude, le trimitea la hotel. Şi asta în zilele noastre. Dar orice orfan, şi orice văduvă, şi orice femeie bătută de bărbatul ei şi izgonită din casă cu copiii, şi orice bătut de soartă, ştia că va fi găzduit de Mitropolitul Augustin. Dar faţă de rudele sale arăta această rezervă, pentru că punea în aplicare iubirea nepărtinitoare, dar mai ales pentru că în acelaşi timp voia să protejeze oiţele mai slabe de imaginaţia bogată în sens negativ şi de gândurile de judecată cum că Mitropolitul le-ar favoriza, pentru că sunt rudele sale. Aşa se face că rudele care veneau în Florina, la marile sărbători, mărturiseau uneori maicilor şi celor lipsiţi de rudenia trupească, dar nu străini de rudenia duhovnicească, un fel de neîmplinire: „Ce fericiţi sunteţi că nu sunteţi rude cu vlădica Augustin! Ne-am fi dorit şi noi să nu fim rude, ca să ne bucurăm de aceeaşi atenţie”. Înţelegem de aici că deşi vlădica Augustin îi iubea pe toţi deopotrivă, el manifesta - sau mai bine-zis „făţărea” în sensul bun al cuvântului, o rezervă faţă de rude, ca nu cumva prezenţa lor să fie o sminteală pentru cei mai slabi şi mai neîntăriţi duhovniceşte.

Sfântul Patapie a venit în împărătească cetate. Întotdeauna când auzim de Împărătească Cetate, trebuie să ne ducem cu mintea la cetatea lui Constantin ce mare, Oraşul prin excelenţă, împărăteasa cetăţilor, la Constantinopol. Aici, Sfântul Patapie a făcut foarte multe minuni. Şi ce fel de minuni a săvârşit? A dăruit vedere orbilor, a vindecat pe cei bolnavi de idropică. Cum? Ungându-i cu untdelemn sfinţit.

Noi, de multe ori, deşi avem în case untdelemn sfinţit la Sfântul Maslu, stăm, bolim şi murim lângă medicamentul pe care-l avem lângă noi, pentru că nu manifestăm credinţa şi evlavia pe care ni le cere Hristos faţă de cele sfinte. Aducem litri întregi de ulei la Maslu, facem colecţie şi uităm să-l folosim aşa cum se cuvine, nu numai pentru noi, ci şi pentru alţii care pătimesc.

Dar Sfântul Patapie a vindecat pe idropici ungându-i cu untdelemn sfinţit. El a fost şi un mare exorcist, adică a izgonit demonii din oameni, din oamenii posedaţi.

Şi fiecare creştin ar trebui să scoată demonii păcatelor din cei posedaţi de patimi. Cum? Îndrumându-i la scaunul Sfintei Spovedanii. Nu se cuvine ca un creştin să fie atât de nepăsător, încât să nu se ocupe de vindecarea sufletească a celor demonizaţi sufleteşte. Trebuie să-l urmăm pe Sfântul Patapie şi să nu fim nepăsători faţă de demonizaţii sufleteşte. Nu putem să izgonim noi demonii patimilor din ei? Să-i invităm în acest spital de obşte, în această Vitezdă duhovnicească, care este Biserica, ca să primească vindecare, ca Hristos, Doctorul sufletelor şi al trupurilor să-i vindece.

Sfântul Patapie a vindecat şi cancerul, groaznica boală a cancerului, care de obicei nu iartă. Dar să nu uităm că „ce e cu neputinţă la oameni, e cu putinţă la Dumnezeu”. A zis Domnul: „Eu omor şi înviez, Eu rănesc şi tămăduiesc, şi din mâna Mea nimeni nu poate să vă scoată”.

Aşadar, omul lui Dumnezeu Patapie, după ce a bineplăcut lui Dumnezeu prin asceză, prin nevoinţe, prin înfrânare şi prin milostenia aceasta manifestată prin facerile de minuni, şi-a încredinţat duhul său lui Dumnezeu, iar Biserica îl cinsteşte în fiecare an pe 8 decembrie. Moaştele sfântului se păstrează astăzi la Mănăstirea Loutraki din apropiere de Corint, în Grecia.

Vă voi relata o minune relativ recentă a cuviosului Patapie în istorisirea părintelui Nicodim Bilalis, pe care l-am cunoscut cu ani în urmă:

„Anul acesta de Paşte (1986), în Sfântul Munte, am vorbit cu evlaviosul stareţ vecin, pe nume Martinian (de la Coliba „Toţi Sfinţii”, în Kapsala, Sfânta Mănăstire Pantocrator) şi cuvântul a ajuns la tema despre minunile contemporane. Prilejul a fost continua minune a credinţei noastre ortodoxe a Sfintei Lumini de la Preasfântul şi Izvorâtorul de viaţă Mormânt. Atunci, stareţul Martinian ne-a povestit şi următoarea minune recentă a cuviosului Patapie, pe care o expunem după istorisirea lui.

Stareţul avea o rudă emigrantă în Germania de vest, de unde cu câţiva în urmă s-a întors pensionar. Ruda sa se numeşte Gheorghios Z. (Însuşi stareţul preferă ca numele să fie anonim). Şi în Germania s-a căsătorit cu o nemţoaică „catolică”, fără ca ea să se fi botezat înainte cu Botezul Ortodox. Au făcut, desigur, nunta într-o biserică ortodoxă şi cei doi copii ai lor i-au botezat cu Botezul ortodox, dar soţia a rămas „catolică”, chiar dacă mergeau la slujbe în bisericile ortodoxe.

După ce s-au întors în Grecia (sunt locuitori în Nea Smyrna, parohia „Sfântul Sostene”), în vara anului 1985 s-au dus pentru petrecerea vacanţei de vară în Loutraki (Corint) şi acolo s-au dus într-o zi la Mănăstirea cuviosului Patapie, ca să se închine Cuviosului.

În Sfânta Peşteră a intrat primul soţul, care s-a şi închinat Sfintelor moaşte. Dar, în timp ce intra şi soţia „catolică” şi se apropia să se închine, a căzut jos leşinată. Soţul a prins-o imediat în braţe şi, cu ajutorul altor închinători, a scos-o afară şi a ajutat-o să-şi revină. După ce şi-a revenit, au întrebat-o ce i s-a întâmplat de a leşinat.

Şi ea a răspuns cu uimire:
– „Bine, nu aţi văzut, nu aţi auzit? Sfântul m-a împins şi mi-a zis: Cum tu, o eretică, te apropii de mine?”.

Şi din acel moment, ea singură a cerut să se boteze ortodoxă, după cum s-a şi botezat în urma catehizării ei în propria parohie.

De acum, ca ortodoxă, vizitează cu evlavie Sfânta Peşteră a cuviosului şi se închină Sfintelor Moaşte cu dragoste şi recunoştinţă. Pentru că, după ce a primit Botezul ortodox, se simte alt om! „Când mă rog”, ne-a spus într-o convorbire telefonică, „Îl simt pe Dumnezeu ca al meu, Tatăl meu, pe când înainte nu simţeam nimic. Acum aprind candela la iconostas, fac prescuri, mă împărtăşesc, citesc Vieţile Sfinţilor şi sufletul meu Îl simte pe Dumnezeu aproape de el. Iată, cum să v-o spun? E ceva

foarte diferit de cum era înainte, o siguranţă că sunt lângă Dumnezeu. Şi lucrul acesta îl datorez Sfântului Patapie, căruia îi mulţumesc”.”

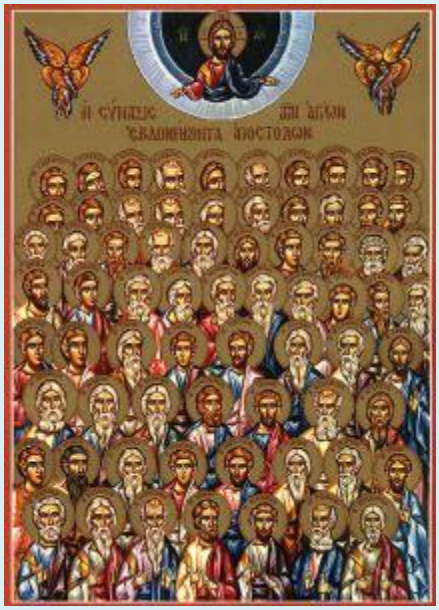

Tot astăzi, Biserica ni-i pune înainte spre pomenire, cinstire şi zidire sufletească pe şapte Sfinţi apostoli din cei şaptezeci de ucenici mai mici ai Domnului. Ştiţi că Domnul Hristos Şi-a ales doisprezece ucenici principali şi a mai ales şaptezeci de ucenici, pe care noi îi numim mai mici sau secundari. Dintre aceşti şaptezeci, Biserica îi pomeneşte astăzi pe Sostene, Apolo, Chifa, Tihic, Epa-frodit, Cezar şi Onisifor.

Când evreii din Corint, din invidie pentru rodnicia predicii, l-au prins pe apostolul Pavel şi l-au dus la judecătorul Ahaiei Galion, iar acesta i-a izgonit de la tribunal, turbaţi că nu şi-au atins scopul, l-au prins şi l-au bătut pe mai-marele sinagogii Sostene, care tocmai îmbrăţişase credinţa creştină. În continuare, Sostene l-a însoţit pe Apostolul Pavel în călătoriile sale şi a fost ales episcop al Colofonei, în Asia mică, episcopie ce ţinea de Mitropolia Efesului.

Apolo, era evreu la origine şi se trăgea din Alexandria. Fiind foarte educat şi cunoscând foarte bine Sfintele Scripturi, s-a convertit la creştinism, după ce i-a ascultat pe apostoli, şi deşi nu cunoscuse decât botezul lui Ioan, el începuse să predice cu râvnă pe Domnul Hristos cel răstignit şi înviat. Trecând prin Efes, a fost catehizat deplin de Sfinţii Apostoli Aquila şi Priscila şi a primit Botezul. Din Efes a trecut în Corint, unde a continuat opera Sfântului Pavel între păgâni. Darul său oratoric i-a impresionat atât de mult pe corinteni, încât aceştia s-au despărţit la un moment dat în două tabere: unii care erau pentru Pavel, iar alţii pentru Apolo. Din

acest motiv, Pavel avea să le scrie o primă epistolă, ca să lămurească lucrurile. Mai târziu, Apolo a ajuns al doilea episcop al Colofonei, după Sostene.

Epafrodit a fost şi el însoţitor al marelui apostol Pavel. Pe când se afla misionar în Filippi (Macedonia), creştinii de acolo l-au trimis în Roma, unde Pavel era întemniţat, ca să-i ducă darurile lor. În timpul călătoriei s-a îmbolnăvit grav, dar Domnul l-a păzit şi l-a ajutat să-şi încheie misiunea. La întoarcere aducea cu sine Epistola către Filipeni a marelui apostol. În cele din urmă a ajuns episcop al Colonei.

Onisifor a fost episcop al Cezareii.

Cezar este amintit în Epistola către Filipeni a Sfântului apostol Pavel. Potrivit tradiţiei, a ajuns episcop al Koronei, în Peloponez.

Tihic a fost un strâns colaborator al Apostolului neamurilor. Se trăgea din Asia Mică. L-a însoţit pe Pavel în călătoria sa din Corint la Ierusalim şi ducea scrisorile apostolului către îndepărtatele Biserici întemeiate de acesta. A fost primul episcop al Calcedonului Bitiniei.

Despre apostolul Chefa sinaxarele nu ne dau nici o informaţie.

Vedem însă, fraţi creştini, că toţi aceşti apostoli au fost şi episcopi. Are vreo importanţă pentru noi faptul că Biserica ne aminteşte de aceşti apostoli-episcopi? Sigur că are importanţă, pentru că noi am uitat să fim misionari. Am uitat să fim mici apostoli. Şi pomenindu-i pe cei 12 apostoli, şi pe cei 70 de apostoli, şi pe sfinţii întocmai cu apostolii, mai vechi sau mai noi, Biserica ne aminteşte de porunca misionar-apostolică, pe care Domnul Hristos a dat-o tuturor celor ce vor crede în numele Lui şi se vor boteza. „Mergând, învăţaţi toate neamurile…”

Ţi s-a încredinţat o comoară? N-o păstra doar pentru tine, nu fi egoist, vorbeşte despre comoara credinţei tale, arat-o şi altora. Nu băga credinţa ta pe gâtul cuiva, ci doar arată-i-o cu dragoste, cu bucurie, ca pe o mare descoperire, ca pe un mare dar, ca pe o mare favoare, căreia Domnul te-a făcut beneficiar.

Pomenirea Apostolilor ne aminteşte întotdeauna că noi avem credinţa ortodoxă primită de la Sfinţii apostoli şi harul sfinţitor al succesiunii apostolice prin Apostoli, episcopi şi preoţi. Domnul Hristos a ales mai întâi 12 Apostoli, iar mai apoi pe cei 70 de ucenici mai mici - numiţi şi ei apostoli; dar cei 70 au fost aşezaţi

ca episcopi ai cetăţilor de către cei 12 Apostoli. Cei 12 au rânduit fiecăruia dintre cei 70 câte o cetate.

Cei 12 apostoli n-aveau mandatul de a se stabili într-o anumită cetate. Nu puteau fi şi episcopi, decât ca locţiitori. Ei trebuiau să cutreiere întreaga lume şi să aşeze episcopi. După Pogorârea Duhului Sfânt, în ziua Cincizecimii, apostolii au tras la sorţi care încotro să meargă şi să propovăduiască Evanghelia, dar pe ţări sau pe teritorii întinse, nu pe oraşe. Aşa se face că apostolul Andrei a cutreierat mări şi ţări. La fel a făcut Petru. La fel a făcut Pavel. Toma a ajuns până în India, şi aşa mai departe.

Deci deosebirea dintre cei 12 apostoli şi cei 70 de apostoli mai mici, e aceea că cei 12 propovăduiau în diferite ţări - una sau mai multe, iar cei 70 erau aşezaţi de către unul sau mai mulţi din cei 12 apostoli în anumite cetăţi, unde trebuiau să rămână şi să hirotonească la rândul lor episcopi, să aşeze la rândul lor preoţi şi diaconi, să ridice biserici, să predice şi să boteze.

Iată de ce sorginte este credinţa noastră - apostolică! De aceea, spunem în Crez că noi credem întru unul Dumnezeu-Tatăl, şi întru unul Domn Iisus Hristos, şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul - deci în Sfânta Treime - şi întru Una, sfântă, sobornicească şi apostolească sau apostolică Biserică. Ortodoxia este Biserica Apostolilor.

Toţi aceşti apostoli din cei 70, Sostene, Apolo, Chifa,Tihic, Epafrodit, Cezar şi Onisifor au vieţuit bine, adică plăcând lui Dumnezeu, în credinţă, în dreaptă credinţă, în credinţa cea lucrătoare prin iubire, în nădejde, pătimind cu bucurie pentru numele Domnului şi pentru Evanghelie, au păstorit cu cuviosie poporul şi Bisericile încredinţate lor, dar predica lor a atras de multe ori ostilitatea păgânilor şi evreilor. De aceea, ei au îndurat multe chinuri, multe încercări; dar pe toate le-au primit cu bucurie, pentru că ştiau cuvântul Domnului: „Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate…, fericiţi veţi fi când vă vor ocărî pe voi, şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine. Bucuraţi-vă în ziua aceea - în ziua în care sunteţi chinuiţi pentru numele Meu şi pentru Evanghelie. Bucuraţi-vă şi săltaţi şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri”.

Toţi aceşti apostoli au fost ucişi de închinătorii la zei, de închinătorii la statui, şi în felul acesta şi-au încredinţat sufletele lor în mâna lui Dumnezeu.

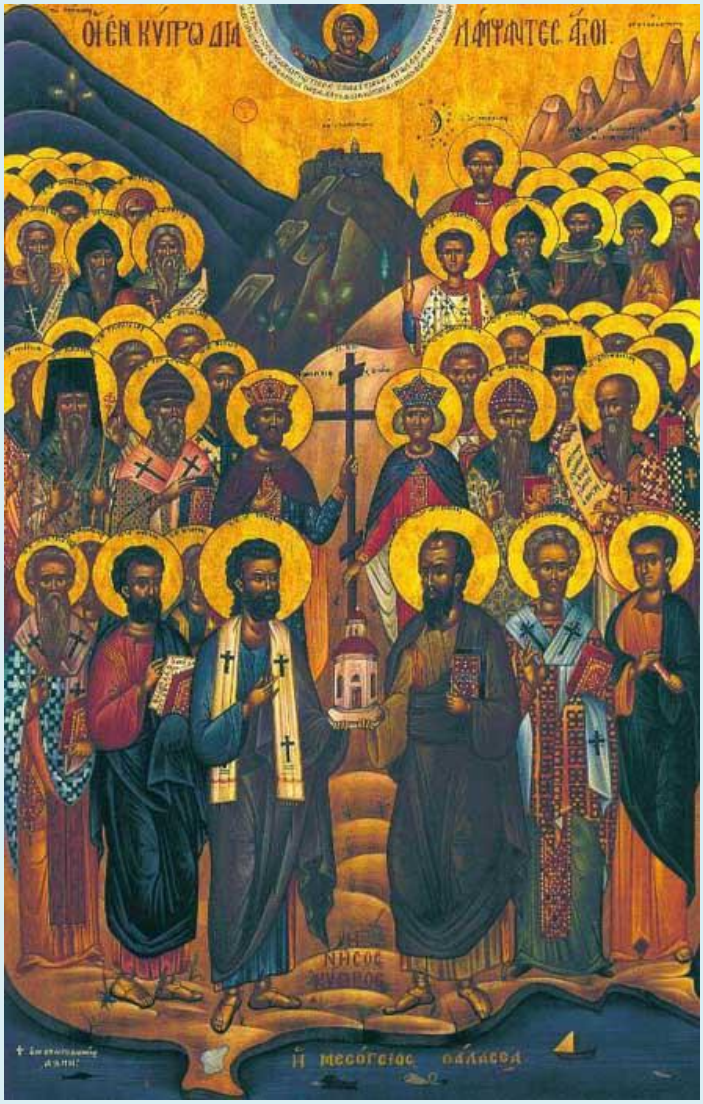

Tot astăzi, Biserica îl pomeneşte pe cuviosul Părintele nostru Sofronie, episco-pul Ciprului. Acest Sfânt Sofronie, nu doar că a fost episcop al Ciprului, ci el este şi o floare a acestei mari insule născătoare de sfinţi, adică s-a născut şi a crescut în Insula Cipru. Insula Cipru, ca să folosim o metaforă, „ţine scutecele sale ca pe nişte mari mărgăritare”. De obicei, aşa se exprimă imnografii, alcătuitorii de rugăciuni şi de sfinte cântări în cinstea sfinţilor.

Sofronie a fost fiu al unor oameni foarte credincioşi. A fost înzestrat de Dumnezeu cu o inteligenţă deosebită, cu înţelepciune, era ascuţit la minte şi priceput, era învăţat în multe domenii şi citea cu râvnă Sfânta Scriptură, aşa cum noi, din păcate, nu facem.

Ca nişte buni creştini, ar trebui să citim o dată pe an Sfânta Scriptură integral. Nu o dată-n viaţă, o dată pe an. Asta înseamnă să citim cu râvnă Sfânta Scriptură. Vrednicul de pomenire episcop Damaschin, a dat odată canon unei maici - şi călugării nu au răspunderi pastorale, adică n-o să vedeţi decât ca excepţie un simplu călugăr sau o simplă călugăriţă, predicând cuvântul lui Dumnezeu poporului din amvon - a dat canon unei călugăriţe să citească Biblia integral nu o dată pe an, ci de două ori pe an. Deci, dacă vă propuneţi să citiţi „cu râvnă" cuvântul lui Dumnezeu şi vă interesează să vedeţi ce are a vă spune sufletului frăţiilor voastre Creatorul şi Dumnezeul nostru, propuneţi-vă să citiţi Biblia integral o dată pe an. Şi dacă Dumnezeu vă mai dăruieşte 10 ani, 20 de ani, 30 de ani, 60 de ani, asta înseamnă că vom avea, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu puţină voinţă, 10, 20, 30, respectiv 60 de lecturi integrale ale Bibliei. Numai aşa vom putea să stăm de vorbă cu un catolic, cu un protestant – de orice denominaţiune ar fi, penticostal, iehovist , baptist etc. – nu pentru ca să ne certăm cu el, nu ca să ne zăpăcească el pe noi, ci noi să-l ajutăm să înţeleagă Adevărul.

Să nu uităm că nepăsarea şi neştiinţa sunt criminale pentru noi şi pentru mântuirea semenilor noştri care sunt în întuneric. Pentru nepăsarea aceasta, greu răspuns vom da înaintea lui Dumnezeu, pentru că n-am făcut binele pe care puteam să-l facem. Şi Apostolii pomeniţi astăzi, asta aşteaptă de la noi. Să le păşim pe urme mărturisind cuvântul lui Dumnezeu - Sfânta Evanghelie, şi vorbind frumos, cu dragoste şi cu bucurie, fără patimă şi fanatism, despre credinţa noastră. Pentru că dacă stăm pe o comoară şi ne scapă de sub picioare, e o tragedie. Dar dacă stăm pe o comoară şi ne şi scapă de sub picioare, dar nu o arătăm nici altora, e o tragedie însutită sau înmiită. De aceea, trebuie să vorbim despre credinţa noastră tuturor oamenilor: celor botezaţi, care au uitat în Numele Cui s-au botezat, dar şi celor nebotezaţi, sau celor care cred că sunt „botezaţi", dar de fapt nu au Botezul. Pentru că, „un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez, un singur Dumnezeu", aşa ne învaţă Sfânta Scriptură – cuvântul lui Dumnezeu - aşa mărturisim în Crez: „Mărturisesc un [singur] Botez spre iertarea păcatelor…", nu mai multe! Deci trebuie întâi să ne ajutăm pe noi înşine, să conştientizăm Botezul nostru şi obligaţiile ce decurg din el, şi apoi să-i ajutăm şi pe alţii. Dar acţiunile acestea pot fi şi trebuie să fie simultane. Aceste acţiuni nu suportă amânare.

Comoara pe care stăm este credinţa noastră dreptslăvitoare, Sfânta Ortodoxie. Stăm pe comoara Ortodoxiei şi ne scapă de sub picioare. Stăm pe comoara Ortodoxiei şi nu o arătăm şi altora. Să ne ferească Dumnezeu, ca în ziua înfricoşătoarei judecăţi să nu fim noi aceia care vor auzi acele cuvinte pe care le-a spus Hristos către farisei: „Vai vouă, creştini făţarnici, - făţarnici ca fariseii şi cărturarii din vremea petrecerii Mele pe pământ - căci într-adevăr, nici voi n-aţi

intrat deplin în Biserica Ortodoxă, deşi v-aţi botezat şi v-aţi numit creştini, dar nici pe alţii nu i-aţi lăsat să se mântuiască, nici altora nu le-aţi arătat comoara Ortodoxiei încredinţată vouă.

Sfântul părinte Sofronie, episcopul Ciprului, citea cu râvnă toată Sfânta Scrip-tură. Ajunsese atât de virtuos, atât de încărcat de roadele faptelor celor bune, încât a fost învrednicit de multe daruri şi a făcut foarte multe minuni.

Să ştiţi că Dumnezeu ar putea şi vouă tuturor să vă dăruiască acest har de a face minuni. Dar ştiţi de ce nu vi-l dă? - Pentru că nu l-a dat numai episcopilor, şi preoţilor, şi diaconilor, şi monahilor, şi pustnicilor; Domnul l-a dat şi mirenilor de-a lungul istoriei Bisericii - Nu-l dă, pentru că n-am şti să-l folosim. Atât de ,,duşi de-acasă" am fi, încât ne-am împăuna şi ne-am mândri; că aşa face orice babă, imediat ce a visat vreun sfânt sau vreo icoană: se consideră mare binecredincioasă, mare sfântă. Ia uite cine e ea, de ce arătări a învrednicit-o Dumnezeu, neştiind că poate fi batjocorită de draci. De aceea, Dumnezeu e foarte rezervat în a dărui harul facerii de minuni; pentru că nu găseşte smerenie, nu găseşte nici un om smerit, nici unul. Spune-i un cuvânt cuiva: ,,Dă-te mai încolo, că vreau să văd în faţă…". Imediat se zbârleşte la tine ca un curcan; deşi vine la Biserică de zeci de ani, în fiecare duminică şi sărbătoare, şi nu numai, şi în timpul săptămânii… Nu încape! Dar mândria şi egoismul nu te lasă să reacţionezi cu jertfire, să jerfeşti locul tău altuia! Cum o să-ţi verşi sângele pentru credinţa ta în Hristos, când tu nu eşti în stare nici să cedezi din dragoste aşa numit ,,locul tău" pentru aproapele, oricine ar fi şi orice neputinţă ar avea. Deci, vai de noi! Doamne, dă-ne dumnezeiască schimbare!

Sfântul Sofronie s-a nevoit şi a dobândit ascultarea, supunerea, smerenia, şi de aceea Dumnezeu i-a dăruit şi harul de a face minuni. După moartea Preasfinţitului Damian, episcopul Ciprului, Sfântul Sofronie a fost ales episcop. De cine? De Sinodul Episcopilor şi de popor. Şi când a ajuns episcop, [Ce credeţi că înseamnă ,,episcop?" ,,Episkopos" în limba greacă - spune Sfântul Ioan Gură de Aur într-o omilie a sa la epistolele pastorale - înseamnă ,,pândaci", cel care stă la pândă, cel care stă undeva sus şi supraveghează orice mişcare; în sens duhovnicesc, el supraveghează oiţele cele cuvântătoare, sufletele botezate, încredinţate lui spre păstorire], Sfântul Sofronie a fost un adevărat episcop. Pentru că nu exista vreun sărac, căruia el să nu-i fie tată. Era un pândaci în sensul cel bun al cuvântului. Se uita care e bogat sau avut şi care e lipsit sau sărac. Pe cei bogaţi îi îndemna să-i ajute pe cei săraci, şi bogaţii făceau ascultare şi astfel se împlineau lipsurile celor săraci.

Nu exista orfan căruia Sfântul Sofronie să nu-i fie sprijinitor, să nu-i fie aproape, să nu-i fie părinte. În sensul acesta, el îi cunoştea pe toţi orfanii din Episcopia lui. Nu exista un om pe care să nu-l cunoască, indiferent de treapta socială pe care s-ar fi aflat sau de starea materială pe care o avea. Nu exista vreo văduvă în episcopia sa, pe care el să nu o cunoască, să nu o apere, să nu o ajute. A fost - cum spune sinaxarul - „ajutătorul nedreptăţiţilor şi acoperământul celor goi”. După ce a vieţuit aşa şi după multe alte nevoinţe, s-a mutat în pace la Domnul.

Acestea toate s-au întâmplat „în vremea aceea…”. Dar, fraţi creştini, vremea aceea e şi vremea noastră, pentru că Iisus Hristos, şi „în vremea aceea…” şi în vremea noastră, şi „ieri şi azi şi în veci este Acelaşi”. Şi ne predică aceeaşi Evanghelie, aceleaşi adevăruri de credinţă şi aceleaşi precepte morale prin cuvântul Său şi prin păstorii Săi – episcopii şi preoţii Bisericii. Evanghelia nu s-a schimbat, deşi avem în spate aproape două mii de ani de creştinism. Avem aceeaşi Evanghelie! Că vrem noi să inventăm o evanghelie după chipul şi asemănarea noastră, după chipul şi asemănarea patimilor, neputinţelor şi scă-derilor noastre e o mare ispită şi dacă ne vom lăsa biruiţi de ea, ne vom plasa singuri de partea antihristului, de partea de-a stânga, pentru că numai antihristul şi înainte-mergătorii lui au astfel de macabre deziderate şi numai aceştia vor să-L „maimuţărească” pe Hristos, în faptele, cuvintele şi minunile Sale.

Noi, fraţi creştini, „să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte” şi să ne lucrăm mântuirea în dreaptă credinţă şi în dreaptă făptuire, spunând „Da” sme-reniei şi un „Nu” hotărât mândriei şi întreitului rău de acum şi până-n veac. Să încercăm după puterile noastre să fim mici Patapie, mici apostoli – mici misionari, mici Sofronie, ca să-i bucurăm pe sfinţi şi pe Dumnezeul nostru Treimic, care este minunat întru ei!

(Mulţumim părintelui care a rostit această predică şi care vrea să rămână anonim - pentru bunăvoinţa de a ne acorda dreptul publicării ei pe acest blog - Pelerin ortodox.)

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la Duminica a 27-a după Rusalii [2013]

Iubiții mei, în această duminică, în calendarul nostru îi avem pomeniți pe Sfântul cuvios Patapie, pe Sfântul ierarh Sofronie, episcopul Ciprului și pe Sfinții apostoli: Cezar, Tihic și Onisifor.

5 nume de bărbați, care…fără explicitări, venite în urma cercetărilor istorico-teologice…nu ne spun nimic.

De aceea și citim calendarul Bisericii ca pe o foaie plină de enigme…pentru că, fără o cunoaștere a lor, a sfinților, numele lor sunt doar simple nume.

Pe unele neîntâlnindu-le deloc în viața publică.

Sfintele moaște ale Sfântului Patapios al Tebei, trăitor în secolul al 4-lea d. Hr., se află azi într-o Mănăstire de maici din Grecia.

Sfântul Patapios este egiptean, născut în Theba, a fost monah, a locuit și la Vlaherne…și Sfintele sale moaște sunt la Lutrachi din sec. al 15-lea, după cucerirea Constantinopolului în 1453.

În ordinea Sfinților pomeniți în calendar, el este al doilea, fiind din secolul al 4-lea…pentru că primii sunt cei 3 Sfinți apostoli amintiți.

Din sursa de aici însă, aflăm că azi sunt pomeniți nu 3…ci 7 Sfinți apostoli, din grupul celor 70 de Sfinți apostoli ai Domnului. Adică „Sfinții apostoli: Sosten, Apolo, Chifa, Tihic, Epafrodit, Cezar şi Onisifor”.

Și din aceeași sursă aflăm că „Sosten, despre care pomeneşte Sfântul apostol Pavel, a fost episcopul Colofonei. Apolo, despre care pomeneşte acelaşi apostol, a fost al doilea episcop al Colofonei, după Sosten. Epafrodit, despre care pomeneşte tot apostolul, a fost episcop al Colonei. Onisifor a fost episcop al Cezareii. Toţi aceştia au vieţuit bine şi au păstorit cu cuvioşie poporul şi Bisericile încredinţate lor. Îndurând multe încercări pentru Hristos, au fost ucişi de închinătorii la idoli şi şi-au dat Domnului sufletele lor”.

Sfântul apostol Sostenis e pomenit în F. Ap. 18, 17, cf. GNT. Sfântul apostol Pavel l-a convertit la credință și a adormit în pace. Și el este pictat în iconografia ortodoxă „în chipul unui bătrân pleșuv, cu barba lungă, ținând în mână un sul înfășurat, însemnul propovăduirii sale apostolice”.

Sfântul apostol Apollos a fost un evreu din Alexandria foarte educat, care l-a însoțit pe Sfântul Pavel în propovăduirea sa.

Sfântul apostol Chifa e pomenit la I Cor. 15, 5.

Iar condacul celor 7 apostoli pomeniți astăzi e acesta: „Viţe v-aţi arătat viei lui Hristos, înţelepţilor Apollo, Sosten, Chifa, Tihic, Epafrodit, Cezar și Onisifor,

dătătoare de struguri întru fapte bune, care izvorăsc nouă vinul mântuirii, pe care primindu-l, ne umplem de veselie şi prăznuim cinstită pomenirea voastră, întru care rugaţi-vă ca să se dăruiască nouă mare milă şi iertare greşelilor”.

Și Via lui Hristos este Biserica Lui, pe când vinul mântuirii este teologia Bisericii. Pentru că teologia sfântă a Bisericii e cea care ne îmbată cu dragostea de Dumnezeu și de oameni.

Sfântul apostol Tihicos e cel care a dus Epistolele Sfântului Pavel către Efeseni și Coloseni, a fost episcop de Cezareea și a adormit în pace.

Sfântul apostol Epafroditos a fost un intim al Sfântului Pavel şi e amintit de el în Filip. 2, 25.

Sfântul apostol Caesar a fost episcop de Dyrrhachium, în Grecia.

Sfântul apostol Onisiforos a fost episcop în Colofon și Corint, fiind amintit la II Tim. 1, 16.

Și de aici aflăm că dintre cei 7 Sfinți apostoli astăzi pomeniți de întreaga Biserică…numai Sfântul apostol Onisiforos a murit martiric. Unde? În „oraşul

Parium/ Parion (nu departe de Efes) pe ţărmurile Helespontului, unde mersese să Îl propovăduiască pe Hristos printre păgânii de acolo”.

Și toți cei 7 apostoli pomeniți azi au fost episcopi hirotoniți de către Sfinții apostoli, în secolul I al Bisericii, pentru ca să instituie, prin preoți și diaconi, Biserici locale.

Cei 12 Sfinți apostoli, dimpreună cu Sfântul Pavel, erau itineranți, adică propovăduiau peste tot…pentru că trebuiau să hirotonească episcopi. Dar episcopii hirotoniți de apostoli, cu excepțiile de rigoare, rămâneau în cetățile pentru care fuseseră hirotoniți…și instituiau Bisericile locale.

Tocmai de aceea s-a spus episcopul de Colofon sau de Cezareea: pentru că erau episcopii acelor cetăți.

Despre Sfântul ierarh Sofronie al Ciprului, aici, nu găsim nici o identificare temporală. Numai că s-a născut în Cipru, că a fost un om milostiv și că a adormit în pace.

În Viețile Sfinților, ediția românească, pe 8 decembrie e tratată numai Viața Sfântului Patapie.

Din care aflăm că s-a făcut monah în pustia Egiptului. Și pentru că a început să fie lăudat de oameni pentru viața sa sfântă, el a fugit din Egipt și așa a ajuns în Constantinopol.

Însă nu a mai intrat într-o Mănăstire constantinopolitană ci a trăit, neștiut de oameni, într-o „colibă aproape de Vlaherna, lângă zidul cetăţii”.

Dar trăind aici, pentru că a vindecat un orb din naștere…e iarăși cunoscut de oameni.

Apoi a vindecat pe un om bolnav de hidropică.

Când Sfântul Patapie a întâlnit un demonizat…„diavolul, văzând de departe pe fericitul, a început a se apropia către dânsul sărind, întorcându-şi ochii, spumegând, scrâşnind din dinţi şi îngrozindu-l cu ucidere; apoi, apropiindu-se de Sfântul Patapie, a strigat: „O, nevoie! o! primejdie, ce este aceasta? Şi aici iarăşi este omul acesta? Ce voi face, unde mă voi duce, unde voi mai vieţui de acum, mult ostenindu-mă şi abia aflându-mi locaşul acesta? Iată acum cu nevoie mă izgoneşte

dintr-însul; cu adevărat înfricoşat eşti Nazarineanule, cu adevărat înfricoşat şi pretutindeni, peste toţi, este stăpânirea Ta. Deci unde mă voi duce, ori în pustie, ori în cetate, sau unde Tu nu eşti de faţă, că numai cu semnul Crucii şi prin numele Tău mă izgoneşti; căci sunt biruit şi izgonit".

Și diavolul, fără voia lui, a spus niște adevăruri mari. Cum că el se ostenește mult să câștige oameni și când îi câștigă își face locaș în ei, adică îi face focare de satanism. Dar, totodată, că demonii și oamenii demonizați nu se simt bine…lângă Sfinți. Sfântul îl izgonea din om…cu puterea lui Hristos, a Nazarineanului. Și, nu în ultimul rând, că semnul Sfintei Cruci și chemarea numelui Domnului…însemna izgonire a demonului din om.

De ce credeți că eterodocșii și păgânii nu vor să își facă semnul Sfintei Cruci, în mod corect, pe trupul lor? Pentru că asta i-ar izgoni pe demoni.

Și pentru că nu vor să iasă din robia demonilor…tocmai de aceea preferă să fie în afara Bisericii și să trăiască o pseudo viață eclesială, adică una făcută după mintea lor…și nu după exigențele sfințeniei.

Dar, totodată, vedem că demonizații și acum 17 secole…se manifestau la fel, pentru că demonii…erau și sunt aceeași.

Iar cine vrea să fie același…de la tinerețe și până la bătrânețe, adică fără să se schimbe în bine, își „elogiază" continuu propria-și decadență.

Cine este însă Sfântul ierarh Sofronios astăzi pomenit?

Biserica Domnului are liste neîntrerupte pentru Episcopii săi…și lista episcopilor Ciprului e aceasta.

După cum se observă, rangul Bisericii Ciprului e de Arhiepiscopie…și Biserica din Cipru a fost fundată de Sfântul apostol Barnabas/ Varnavas (iconizat deasupra, alături de Sfântul apostol Pavlos și de Sfântul apostol Tihicos) în anul 45 d. Hr. Adică în primul secol al Bisericii.

Iar primul arhiepiscop al Ciprului cu numele Sofronios a păstorit în timpul domniei Sfântului Justinian cel mare, adică în secolul al 6-lea. Sofronios al II-lea e din sec. al 12-lea. Sofronios al III-lea e din sec. al 19-lea.

Din puținele elemente pe care le găsim aici, aflăm un lucru esențial: „după moartea Sfinţitului Damian, episcopul Ciprului, [Sfântul Sofronios] a fost ales episcop de tot poporul şi de episcopi”.

Pe baza lui, a faptului că el i-a urmat arhiepiscopului Damian, aflăm care dintre cei 3 e pomenit azi.

Și înainte de Sofronios I a fost, cu adevărat, arhiepiscopul Damianos, tot în timpul domniei Sfântului Justinian cel mare.

Din sursa de aici aflăm că astăzi e pomenit şi Sfântul Parthenios al Chiosului, adormit pe 8 decembrie 1883.

De aici, că e pomenit și Sfântul Chiril, Starețul de la Chelma Hill.

De aici, că sunt pomeniți și 62 de Sfinți mucenici, Preoți ai Africii, dimpreună cu 300 de Sfinți mucenici mireni, pe care i-au martirizat ereticii arieni. Când? În timpul împăratului Zinon al Constantinopolului, în sec. 5.

Iar de aici, că astăzi o pomenim şi pe Sfânta muceniță Anthusa, din Roma, care a fost botezată de Sfântul Ambrosius al Milanului, pe care l-am pomenit ieri. Pentru că nu a vrut să fie rebotezată de către un arian, ea a fost aruncată în foc şi astfel a murit martiric.

Așadar, iubiții mei, avem Sfinți care zidesc Biserici vii, formate din oameni vii și plini de har și Sfinți care preferă să moară…decât să mărturisească o altă credință în afara dreptei credințe a Bisericii.

Evanghelia zilei e Lc. 13, 10-17…unde Domnul o vindecă pe o femeie…de demonizarea ei de 18 ani [v. 16]. Pentru că demonizarea…ca și reumatismul…e o boală „durabilă”…dacă nu vrei să te vindeci de ea.

În Apostolul zilei [Efes. 6, 10-17] am auzit ceva în tandem cu Evanghelia zilei: că „lupta noastră nu este împotriva sângelui și a trupului, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestei lumi, împotriva duhurilor răutății [ta pnevmatica tis ponirias] în ceruri” [Efes. 6, 12, cf. GNT].

Iar care „[se află] în ceruri” se referă la faptul că sunt în văzduh…De unde avem expresia vămile văzduhului…pentru că sufletul, după moarte, condus de Îngeri

către Judecata Domnului, trece printre demonii din văzduhuri…care vor să îl pogoare cu ei în iad.

Așa că, împotriva demonilor care stau cu anii în oameni…pe când oamenii în cauză se dau de „sfinți, de iluminați, de cunoscători, de frumoși, de nemaipomeniți”…se luptă cu luptă mistică, profundă…pentru că demonii nu sunt oamenii demonizați…ci ei stau/ își fac mendrele în oamenii posedați de ei.

Și, după cum vorbeam și altădată: până nu vedeți, în carne și oase, cum arată un demonizat și ce sunt în stare demonii să facă din el…nu știți nimic despre problema tematizată în duminica de azi.

Pentru că azi, în această a doua duminică a lui decembrie, Biserica ne învață că nu ne putem apropia de Domnul…până nu-l scoatem pe vrăjmașul Lui, pe satana, din noi.

Cel care ne dă să ne mândrim în materie de teologie și sfințenie, adică să inventăm „noi Biserici”, „noi dogme”, „noi moduri de sfințenie”, e cel care…nu ne vrea cu ochii curați și frumoși. Plini de har.

Dar toată viața și slujba Bisericii sunt tocmai pentru a ne dezvrăji de minciunile satanei, pentru a ni se face silă de el și de toate imixtiunile lui în viața noastră…și să dorim să fim plini de slava lui Hristos, care ne eliberează de tot păcatul și de toată patima.

Căci, în definitiv, azi spunem ce am spus la Botez, direct sau prin nașii noștri: că viața noastră e unire cu Hristos, unire continuă, pentru că noi, în fiecare clipă, ne depărtăm de unirea cu demonii.

De aceea, iubiții mei, să învățăm istoria Bisericii de la Sfinții Bisericii și să nu inventăm basme în materie de „istorie”, „dogmă” și „experiență”!

Pentru că minciuna nu ne ajută la nimic…pe când adevărul ne aprofundează în toată bucuria și frumusețea relației vii și veșnice cu Dumnezeu.

Dumnezeu să fie liniștea, vederea și curăția noastră, Dumnezeul treimic, Cel veșnic: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh Dumnezeu, pentru că a Lui e Împărăția și puterea și slava în vecii vecilor. Amin!

Ştefan Mărculeţ - Sfântul Patapie binecuvântează corintenii

Corintul păstrează până în zilele noastre atmosfera Bisericii Apostolice, prin sărbătorile dedicate Sfântului Pavel, întemeietorul Bisericii de aici. Aceste sărbători sunt întregite de cea a Sfântului Patapie, ale cărui moaşte se păstrează la Mănăstirea Loutraki din apropiere de Corint şi care ocroteşte întreaga eparhie. Despre aceste sărbători, dar şi despre evlavia credincioşilor din Corint am stat de vorbă cu Înalt Preasfinţitul Dionisie, mitropolitul Corintului.

Cum a devenit Sfântul Patapie ocrotitor al grecilor şi cum au fost aduse moaştele sale la Corint?

Sfântul Patapie a fost, aşa cum se ştie, un mare cuvios al Bisericii din secolul al IV-lea. S-a născut în Tebaida, în Egipt, a trecut la Constantinopol şi a fost călugăr la Prodromul, o mănăstire foarte mare şi cunoscută. La acest aşezământ monahal s-au văzut virtuţile sale, iar după trecerea la Domnul, trupul său nu a cunoscut stricăciune. Noi trăim această minune de mai bine de 1.700 de ani, căci avem moaştele lui întregi la mănăstire. De asemenea, Dumnezeu ne-a binecuvântat şi încă ne binecuvântează cu multe minuni făcute prin moaştele Sfântului Patapie.

Moaştele sale s-au descoperit la 1600, în eparhia pe care o păstorim. O familie numită Notaras din Constantinopol, pentru a nu fi profanate după căderea metropolei sub turci, le-a luat la Corint. Au aşezat moaştele lui într-o criptă, la o

mănăstire într-un munte şi din teama ca turcii să nu le descopere şi să le distrugă, au zidit cripta respectivă şi nu se vedea nimic. Mănăstirea şi cripta aveau şi picturi din acea vreme. Exista acolo un paraclis în care se oficiau slujbe în cinstea sfântului, dar nimeni nu ştia de ce. Nimeni nu ştia că moaştele Sfântului Patapie erau zidite în criptă.

Corintenii îl iubeau foarte mult, cu toată inima lor, pe sfânt, fără să ştie că moaştele sale se află chiar în acea criptă unde veneau să se roage.

În 1904, un grup de credincioşi în frunte cu clerici ai eparhiei noastre au hotărât să mărească capela şi paraclisul respectiv pentru a obţine un spaţiu liturgic mult mai mare. Când au dărâmat pereţii, au descoperit cripta şi moaştele întregi ale Sfântului Patapie. Exista şi un pergament pe care scria "Cuviosul Patapie".

În acelaşi loc s-au descoperit şi moaştele Sfintei Ypomoni, nume care se tâlcuieşte "răbdare", o trăitoare care a fost mama ultimului împărat din Bizanţ, precum şi moaştele cuviosului Nicon cel nou.

Rasa Sfântului Patapie de la Galaţi

Cât de cunoscut şi de iubit este Sfântul Patapie în rândul popoarelor orto-doxe?

Sfântul Patapie este o mare nădejde pentru corinteni şi nu numai, pentru că vin foarte mulţi pelerini din toată Grecia, dar şi din alte ţări. Este sărbătorit pe 8 decembrie, iar a treia zi de Paşti sărbătorim descoperirea moaştelor.

Poporul român are evlavie mare la Sfântul Patapie. Cu binecuvântarea Prea-fericitului Părinte Patriarh Daniel, am adus o rasă care a aparţinut cuviosului şi care a fost pusă pe moaştele sale. Odorul a fost adus la Catedrala patriarhală din Bucureşti spre închinare şi a fost, apoi, dăruită Arhiepiscopiei Dunării de jos şi aşezată de Înalt Preasfinţitul arhiepiscop Casian la Catedrala episcopală din Galaţi. De atunci şi până astăzi, foarte mulţi credincioşi români au vizitat Mănăstirea "Sfântul Patapie" - Loutraki şi eparhia noastră şi s-au închinat moaş-telor cuviosului.

S-au tradus în limba română Acatistul şi celelalte slujbe ale Sfântului Patapie. Prin toate acestea, văd şi simt că şi poporul român îl cinsteşte pe Sfântul Patapie. Ca episcop al unei eparhii apostolice, fiindcă la Corint a predicat Sfântul apostol Pavel, ne bucurăm nespus de mult pentru aceasta.

"Pavlia - sărbătorile Corintului"

Aţi amintit de originile apostolice ale Bisericii din Corint. Cum cinstesc corintenii pe Sfântul Pavel, apostolul care le-a adus cuvântul evanghelic?

Putem spune că Sfântul apostol Pavel este tatăl Bisericii Ortodoxe greceşti, dar şi al Bisericii europene. La Corint, Sfântul apostol Pavel a stat cel mai mult în călătoriile sale misionare, mai mult de doi ani şi jumătate. Aici a predicat şi a pus bazele credinţei noastre. La nici o Biserică pe care a înfiinţat-o nu a stat atât de mult cât a stat la Corint şi pentru nici o altă comunitate creştină nu a vorbit atât de cald cum a vorbit corintenilor. Nu spunem acest lucru pentru că sunt episcopul acestei eparhii, dar cu toţii cunoaştem cele două Epistole către Corinteni, unde îşi arată iubirea faţă de Biserica din Corint. Aceste epistole se citesc astăzi, în toată lumea. În cele două epistole putem să vedem o bogăţie de idei în temele teologice, sociale şi culturale.

Memoria Sfântului Pavel în Corint este vie şi deosebită. Printr-o hotărâre a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe din Grecia, la sărbătoarea sfântului, toţi ierarhii participă la slujbele religioase din Corint. Fiindcă Atena este sediul propriu-zis al Bisericii Apostolice din Grecia, Sfânta Liturghie din ziua Sfântului Pavel se oficiază la Atena, dar la Vecernie, toţi ierarhii Sfântului Sinod vin şi participă la slujba oficiată în Catedrala din Corint. Manifestările dedicate sărbătorii cuprind zece zile şi deja sunt numite "Pavlia - sărbătorile Corintului". La ele participă credincioşi din întreaga ţară, foarte mulţi clerici şi monahi. Putem spune că întreaga turmă a credincioşilor din Eparhia Corintului participă la sărbătorile închinate Sfântului apostol Pavel, dar şi colaboratorilor săi care sunt mai puţin cunoscuţi. De asemenea, sărbătorim pe parcursul acestor zece zile şi pe toţi sfinţii din Corint, foarte mulţi dintre ei fiind ierarhi şi martiri.

Există comunităţi de ortodocşi români în Eparhia Corintului?

Avem foarte mulţi români în eparhia noastră, pentru că suntem foarte aproape de Atena. Dar comunităţile de români nu sunt organizate în aşa fel încât să aibă slujbe religioase oficiate în limba română. În toată eparhia am întâlnit români şi am vorbit cu ei. Îi considerăm fraţii noştri pentru că participă la slujbele noastre, sunt fideli Ortodoxiei, iar dacă au probleme, încercăm să le venim în ajutor. De multe ori am fost solicitaţi să le venim în ajutor pentru a-şi legaliza şederea în Grecia. Noi suntem dispuşi oricând să le oferim ajutor, în diverse situaţii, şi să le fim aproape.

Raluca Brodner - Corabia plutitoare a Sfântului Patapie din văzduhul Corintului

Nu puţini sunt românii care au evlavie la cuviosul Părinte Patapie, vindecător de cancer. An de an, credincioşii noştri se alătură grupurilor de pelerini din întreaga Grecie, dar şi din alte ţări, pentru a se umple de nardul vindecător al moaştelor Sfântului Patapie de la mănăstirea ortodoxă (cu obşte de maici) care îi poartă numele, urcată la 700 de metri în munţii Geraneia - fortificaţie a oraşului Corint - aproape de localitatea Loutraki. Sfântul Patapie este prăznuit pe 8 decembrie, iar a treia zi de Paşti este sărbătorită descoperirea moaştelor.

Urcuşul până la mănăstirea cuviosului numără sute de trepte săpate, parcă de la începutul veacului şi adumbrite palid, sub roata de foc a soarelui, de copaci firavi, cu trunchiuri subţiri. Printre frunzele lor verzi, în scurtele popasuri pe care ni le îngăduie ghidul, vedem apele golfului Corint la fel de albastre ca şi cerul fără o fărâmiţă de nor.

În sfârşit, sus. Aşezământul monahal "Sfântul Patapie" - Loutraki apare ca o fotografie dintr-un album de artă. Micuţ, smerit, firav la o primă vedere. Săpată în stânca muntelui şi a credinţei împietrite de veacuri în aceste locuri, mănăstirea a fost ridicată în 1952, din dorinţa lui Nectarios Kyriakos, părintele spiritual al obştii formate din aproximativ 40 de maici.

"Cred că Sfântul Patapie te vrea aici, în mănăstirea lui"

Ziua aceea a lăsat în urma ei o întrebare în fiecare dintre cei care au fost la mănăstire: ce-ar fi dacă l-aş lua pe Sfântul făcător de minuni Patapie ca însoţitor pe calea aceasta aspră a vieţii? Şi n-ar fi imposibil… să ne amintim de povestirea dintr-o carte a monahului Pimen Vlad, de la Schitul Lacu, din Sfântul Munte Athos, despre tânăra Ecaterina care i-a mărturisit, în urmă cu câţiva ani, că l-a văzut pe Sfântul Patapie! Întocmai pe blândul părinte! Apărut sub înfăţişarea unui monah bătrân, cu barbă albă, faptul a fost confirmat şi de tatăl fetei. "Cred că Sfântul Patapie te vrea aici, în mănăstirea lui", i-a spus atunci monahul Ecaterinei.

Nu a trecut mult şi, după terminarea studiilor, copila a intrat ca soră în mănăstire, fiind cea mai tânără vieţuitoare a obştii.

Doctorul celor bolnavi

Minunile făcute prin moaştele Sfântului Patapie, ca expresie a binecuvântării lui Dumnezeu asupra celor care Îl iubesc, sunt nenumărate şi se revarsă izvor până în zilele noastre. Oameni suferinzi de boli grele, precum cancerul, cei orbi sau chinuiţi de întunecaţii demoni depun mărturie despre puterea acestui mare cuvios al Bisericii din secolul al IV-lea, numit în acatistul său, tradus în limba română, "ocean negolit de tămăduiri pentru bolnavi".

Parte din aceşti mărturisitori sunt credincioşi care au îngroşat rândurile pe dealul Catedralei patriarhale, în urmă cu doi ani, când, cu binecuvântarea Prea-fericitului Părinte Patriarh Daniel, IPS Dionisie, mitropolitul Corintului, a adus spre închinare o rasă care a aparţinut sfântului născut în Egipt şi care a fost pusă pe moaştele sale. Odorul de mare preţ a fost dăruit mai apoi Arhiepiscopiei Dunării de jos şi aşezat în Catedrala arhiepiscopală din Galaţi de înalt Prea-sfinţitul arhiepiscop Casian.

Sfinţi prieteni, împreună rugători pentru muritori

Răsfoind cronicile vremii, ne întoarcem în timp şi aflăm de Mănăstirea egiptenilor. Zidită de însăşi mâna sfântului, pe vremea când predica şi făcea minuni la Constantinopol (singurul popas duhovnicesc după ce s-a nevoit multă vreme în pustiul Egiptului), a fost, deopotrivă, casa care i-a adunat în jurul său pe numeroşii ucenici şi mormântul în care cuviosul s-a petrecut către cereştile lăcaşuri.

De teamă să nu fie profanate de turci, după ce aceştia au cucerit Cons-tantinopolul, osemintele izvorâtoare de mir ale Sfântului Patapie au fost ascunse de un anume Aggelis Notaras, o rudă a familiei imperiale a Paleologilor, într-o peşteră din munţii Geraneia.

Mult mai târziu, în 1904, moaştele întregi ale Sfântului Patapie au fost găsite în peştera în care se "odihnesc" şi astăzi. Erau însoţite de un pergament pe care scria "Cuviosul Patapie". Mirosul lor plăcut umple şi astăzi peştera nu foarte mare, împodobită cu frumoase fresce bizantine din secolul al XIII-lea.

În acelaşi loc s-au arătat capul Sfintei Răbdare - Osia Ypomoni (mama lui Constantin paleologul, ultimul împărat bizantin), precum şi o parte din moaştele

Sfântului Nicon cel nou, ambele odoare fiind păstrate, spre bucuria credin-cioşilor, în biserica centrală a mănăstirii, închinată Maicii Domnului.

Cu gândul la cel împreună vorbitor cu îngerii în Rai, noi, cei care i-am adus prinoase de mulţumiri în dar, chiar în mănăstirea sa, nu putem decât să-l rugăm necontenit: "O, Părinte Patapie, podoabă a Gheraniei şi luminător al întregii Ela-de, primeşte cu bunăvoinţă acest dar al nostru şi izbăveşte de osândirea ce va să fie pe credincioşii care cu dor cântă lui Dumnezeu: Aliluia".

Mănăstirea Sfântul Patapie – Loutraki

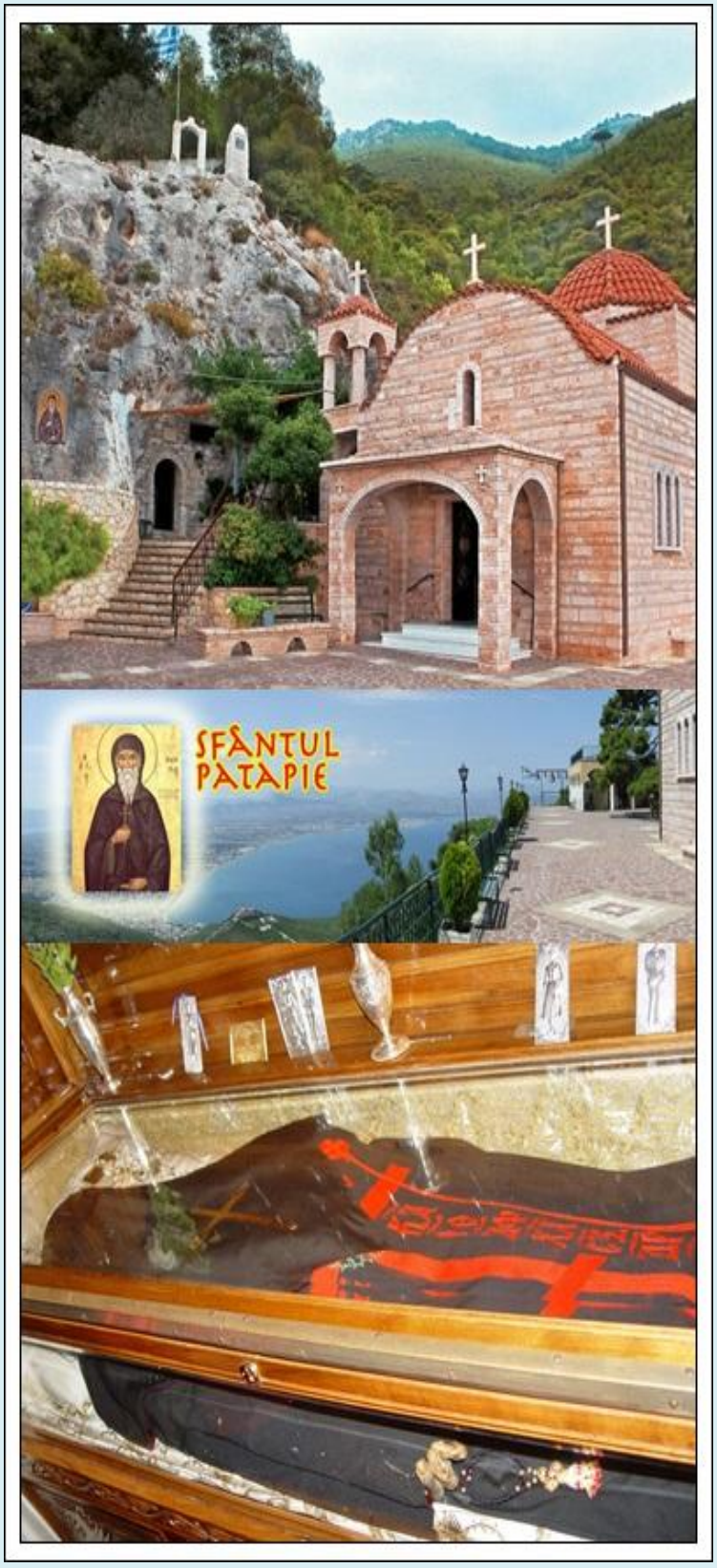

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Patapie - Loutraki

Mănăstirea Sfântul Patapie - Agios Patapios, Osios Patapios - este o mănăstire ortodoxă, cu obşte de maici, aşezată la doar 14 kilometri distanţă de localitatea Loutraki, Grecia, la o altitudine de 700 de metri, în Munţii Geraneia. Mănăstirea Sfântul Patapie aparţine Bisericii Greciei, din punct de vedere jurisdicţional ea fiind localizată în Mitropolia de Corint.

Mănăstirea se află aşezată pe înălţimile din jurul Corintului. Moaştele făcătoare de minuni ale cuviosului Patapie sunt aşezate într-una din grotele din incinta mănăstirii. În grota alăturată celei care adăposteşte moaştele este cea în care a vieţuit şi s-a nevoit sfântul ocrotitor al locului. Cuviosul Patapie este cunoscut ca unul dintre sfinţii tămăduitori de cancer.

Mănăstirea Sfântul Patapie din Loutraki - scurt istoric

Mănăstirea din Loutraki, închinată Sfântului Patapie din Teba Egiptului, prăz-nuit la data de 8 decembrie, a fost întemeiată în anul 1952, la dorinţa Părintelui Nectarios Kyriakos. Binecuvântarea de zidire a fost dată de către Procopie, mitropolitul de Corint, ca loc alegându-se peştera care păstrează moaştele Sfântului Patapie şi împrejurimile acesteia.

Sfintele sale moaşte au fost găsite în această peşteră în anul 1904, de către Părintele Constantine Sosanis. Acestea au fost găsite sub un acoperiş de ţigle şi frunze, făcut pentru a fi protejate de umezela peşterii. Ele răspândeau un miros plăcut. Peste ele era aşezat un sul de hârtie, cu numele Sfântului Patapie, o cruce mare de lemn şi mai multe monede bizantine.

Astăzi, în peştera sfântului există deja o micuţă biserică şi o sacristie, ambele săpate în stânca muntelui. Această peşteră se află în partea nord-vestică a Bisericii centrală a mănăstirii. Sfintele moaşte sunt păstrate într-o raclă de lemn, frumos sculptată, în adâncimea peşterii.

În interiorul peşterii se păstrează încă o serie de minunate fresce bizantine din secolul al XIII-lea. În cadrul celor păstrate până astăzi se numără cele ce îi înfăţişează pe: Sfântul Patapie - Osios Patapios, Sfânta Răbdare - Osia Ypomoni şi Sfântul Nikon Metaniote - Osios Nikonas.

Odată întemeiată mănăstirea, Sora Patapia a fost numită stareţă, alături de Părintele Nectarios Kyriakos, drept părinte spirtitual pentru toată obştea. Astăzi, obştea mănăstirii de pe înălţimile Corintului numără cam 40 de maici, fiecare vieţuind în chilia ei, în rugăciune şi nevoinţă.

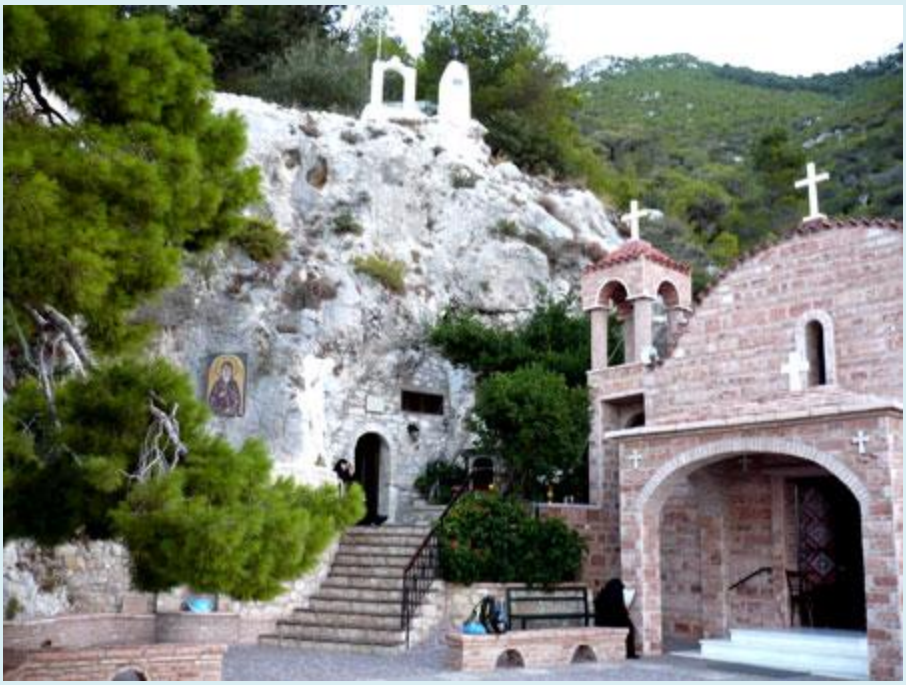

Biserica centrală a mănăstirii este închinată Maicii Domnului. În această biserică se mai păstrează, spre bucuria maicilor şi a pelerinilor, capul Sfintei Ipomoni - mama împăratului Constantin paleologul, ultimul împărat bizantin şi o parte din moaştele Sfântului Nikon.

Sfântul cuvios Patapie - 8 decembrie

Sfântul cuvios Patapie era de loc din Teba Egiptului. El a trăit în secolele IV-V. Alegând viaţa călugărească, a urmat lui Hristos şi s-a nevoit mulţi ani în pustiu. Apoi a venit la Constantinopol, unde a făcut foarte multe minuni: a dat orbilor vedere, a vindecat, ungând cu untdelemn sfinţit pe idropici, a izgonit demoni, a vindecat cancerul.

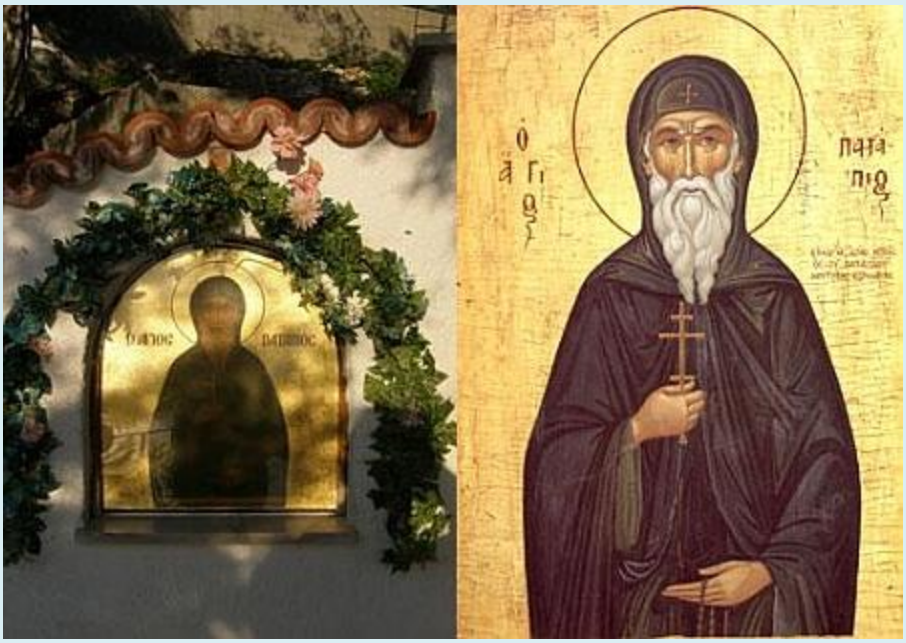

Crescând numărul ucenicilor, în jurul Sfântului Patapie, acesta a zidit o mănăstire: Mănăstirea Egiptenilor. În această mănăstire a şi murit sfântul, dându-şi sufletul în mâinile lui Hristos. Un prieten de-al său, Sfântul Varas a mutat sfintele sale moaşte în mănăstirea sa: Mănăstirea Sfântului Ioan al Pietrei (Agios Ioannis Petras), care se află sub protecţia familiei imperiale din Constan-tinopol, familia Paleologilor.

Odată cu cucerirea Constantinopolului, Aggelis Notaras, o rudă a împăratului, cu scopul de a feri Sfintele Moaşte ale Sfântului Patapie de necredinţa otomană, le-a luat din biserică şi le-a ascuns într-o peşteră din Munţii Geraneia, în nordul Greciei. Această peşteră a fost descoperită, din rânduiala lui Dumnezeu, în anul 1904.

Sfântul cuvios Patapie - mare făcător de minuni

1.O femeie oarecare avea o vătămare nevindecată (cancer) la pieptul său şi acum, deznădăjduită fiind de doctori şi înmulţindu-se cumplita ei durere, a venit la cuviosul Patapie şi căzând la picioarele lui, cu multă tânguire şi rugăminte, cerea tămăduire. Iar sfântul însemnând rana cu semnul Crucii, îndată a vindecat-o.

2. Un tânăr oarecare pătimea cumplit, fiind muncit de un diavol care îl izgonea prin munţi şi prin pustietăţi, trântindu-l în foc şi în apă ca să-l piardă, aruncându-l de pe înălţimile munţilor în prăpăstiile văilor, bătând şi sfărâmând tot trupul lui, încât acum l-ar fi pierdut pe el, de nu ar fi păzit Dumnezeu zidirea Sa de pierderea cea desăvârşită; căci El înfrânează toată puterea vrăjmaşului cea cu totul înrăutăţită.

Odată ducându-l diavolul pe tânărul acela spre ţărmurile mării, cu mare pornire, pentru ca să-l arunce în noian şi să-l înece, a întâlnit în drum pe cuviosul Patapie, care, prin porunca lui Dumnezeu, ieşea din coliba sa ca să libereze făptura cea zidită după chipul Lui, din robia vrăjmaşului. Iar diavolul, văzând de departe pe fericitul, a început a se apropia către dânsul sărind, întorcându-şi ochii, spumegând, scrâşnind din dinţi şi îngrozindu-l cu ucidere; apoi, apropiindu-se de Sfântul Patapie, a strigat: "O, nevoie! O, primejdie, ce este aceasta? Şi aici iarăşi este omul acesta? Ce voi face, unde mă voi duce, unde voi mai vieţui de acum, mult

ostenindu-mă şi abia aflându-mi locaşul acesta? Iată acum cu nevoie mă izgoneşte dintr-însul; cu adevărat înfricoşat eşti Naza-rineanule, cu adevărat înfricoşat şi pretutindeni peste toţi este stăpânirea Ta. Deci unde mă voi duce, ori în pustie, ori în cetate, sau unde Tu nu eşti de faţă, că numai cu semnul Crucii şi prin numele Tău mă izgoneşti; căci sunt biruit şi izgonit." Acestea zicând necuratul, aruncă pe tânărul în sus.

Iar făcătorul de minuni Patapie, făcând semnul Crucii cu mâna în văzduh, a certat duhul, zicând: "Ieşi, duh necurat, ieşi, du-te departe în pustie! Hristos îţi porunceşte aceasta prin mine, a cărui putere chiar şi nevrând ai mărturisit-o." Acestea zicând sfântul, diavolul a aruncat pe tânăr la pământ şi a ieşit dintr-însul pe gură ca un fum. Iar tânărul, viindu-şi în simţiri, plângea de bucurie şi mulţumea mai întâi lui Dumnezeu, apoi şi cuviosului Patapie, pentru izbăvirea sa de duhul cel necurat.

30/5/2008 12:48

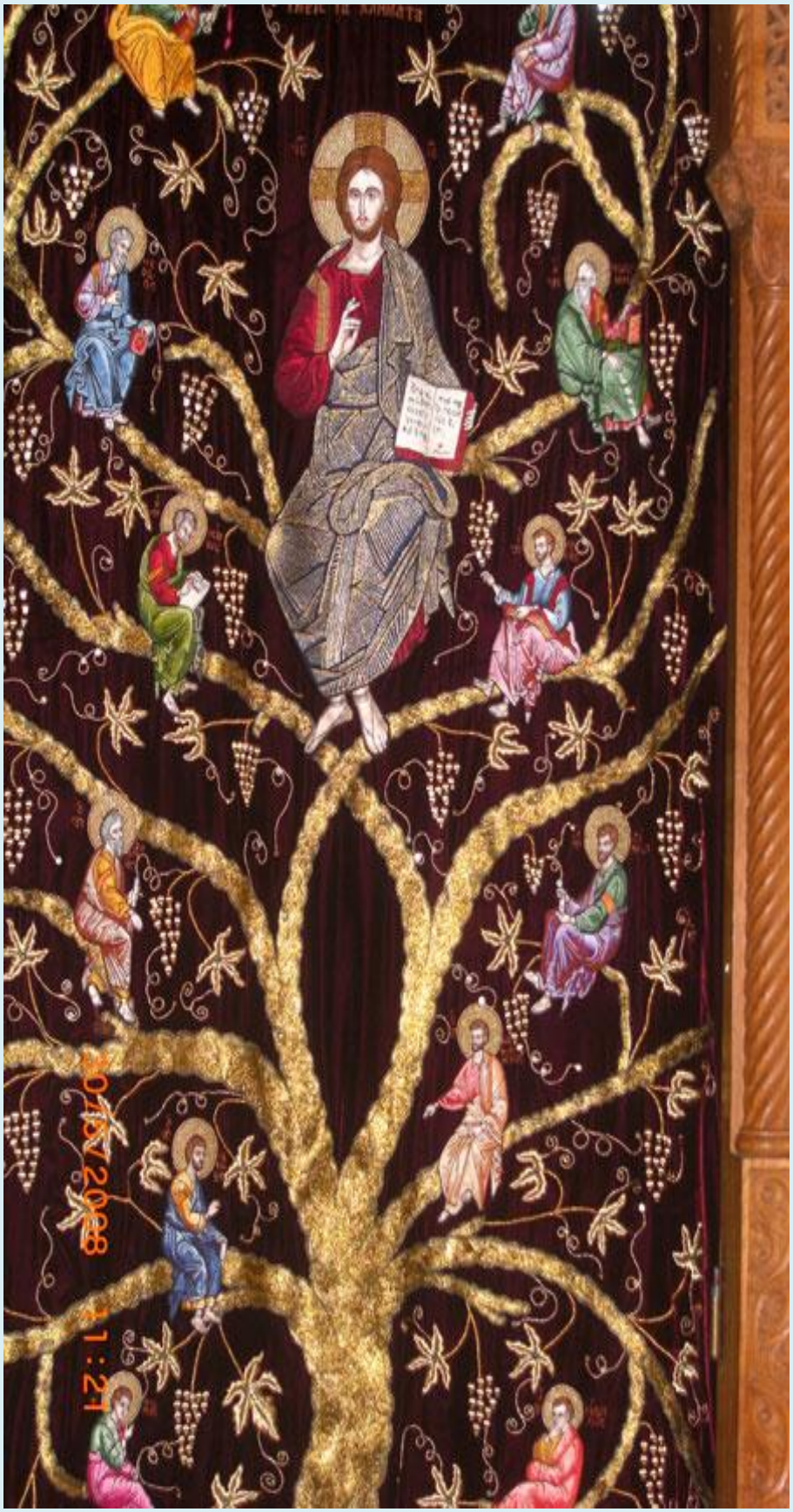

Dvera din biserica Manastirii Sfântului Cuvios Patapie
~ Loutraki, Grecia ~

Silviu Cluci - Mănăstirea Sfântul Patapie din Loutraki

Aşezată pe înălţimile din jurul Corintului, la doar 14 kilometri distanţă de localitatea Loutraki, Grecia, Mănăstirea Sfântul Patapie este o mănăstire orto-doxă, cu obşte de maici.

Închinată Sfântului Patapie din Teba Egiptului (8 decembrie), Mănăstirea din Loutraki a fost întemeiată în anul 1952, la dorinţa Părintelui Nectarios Kyriakos şi cu binecuvântarea mitropolitului Procopie al Corintului. Ca loc pentru a ridica această ctitorie s-a ales peştera în care păstrează moaştele Sfântului Patapie.

Moaştele întregi ale Sfântului Patapie au fost găsite în această peşteră în anul 1904, iar mirosul lor plăcut umple şi astăzi peştera nu foarte mare, împodobită cu frumoase fresce bizantine din secolul al XIII-lea. În acelaşi loc s-au găsit cinstitul cap al Sfintei Ipomoni (nume care se traduce Răbdare) - mama Împăratului Constantin paleologul, precum şi o parte din moaştele Sfântului Nikon cel nou. Spre bucuria credincioşilor, toate aceste odoare sunt păstrate în biserica centrală a mănăstirii, închinată Maicii Domnului.

Prima stareță a mănăstirii a fost maica Singlitichia, din anul 1952 până în 1963. Următoarea stareţă a fost monahia Patapia, care a ajutat foarte mult la construcţia mănăstirii, dar aceasta s-a retras din funcție, din cauza unor probleme de sănătate, în 1970. Actuala stareță este maica Isidora. Astăzi, obştea mănăstirii numără aproximativ 40 de maici.

(Foto) Mănăstirea „Sfântul Patapie” - Loutraki

foto: Oana Nechifor, Pr. Silviu Cluci

©doxologia.ro

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΑΠΙΟΥ
©doxologia.ro

©doxologia.ro

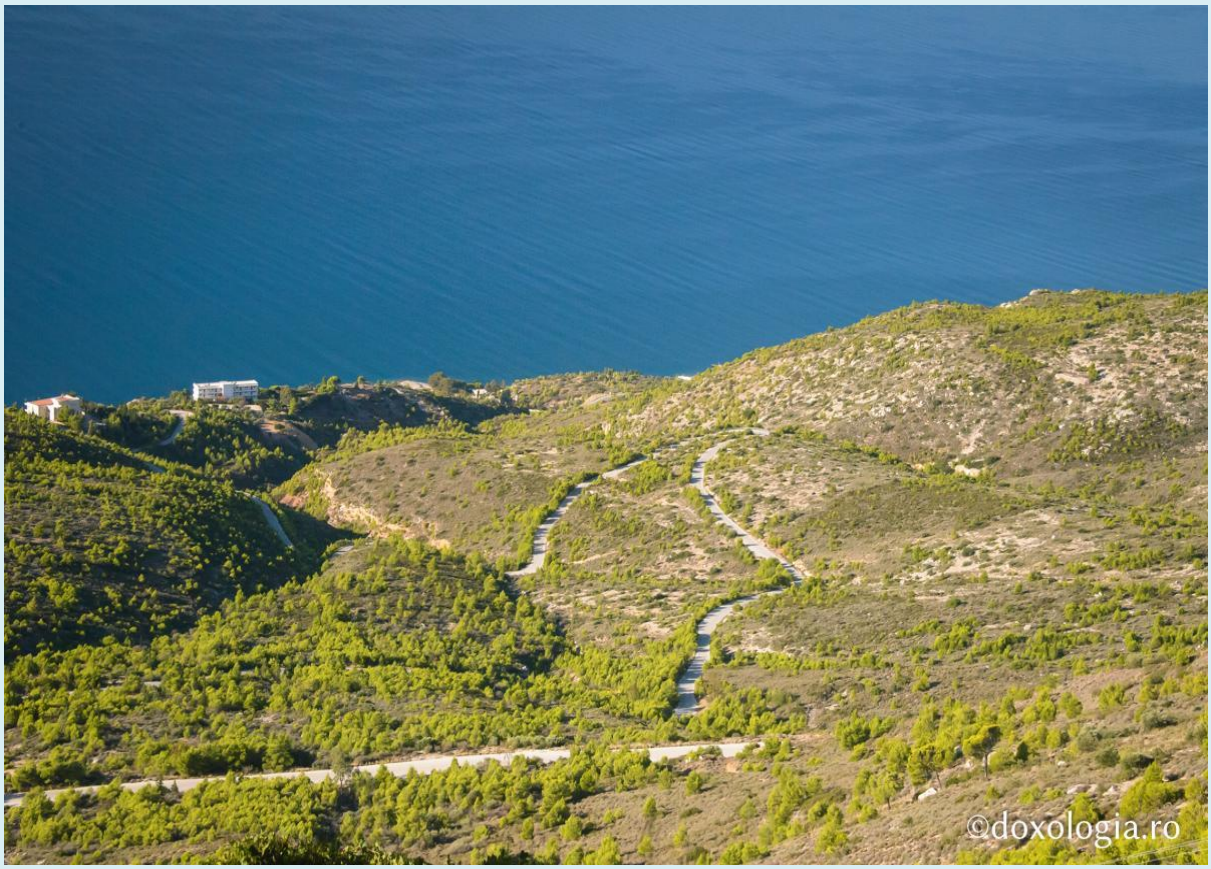
©doxologia.ro

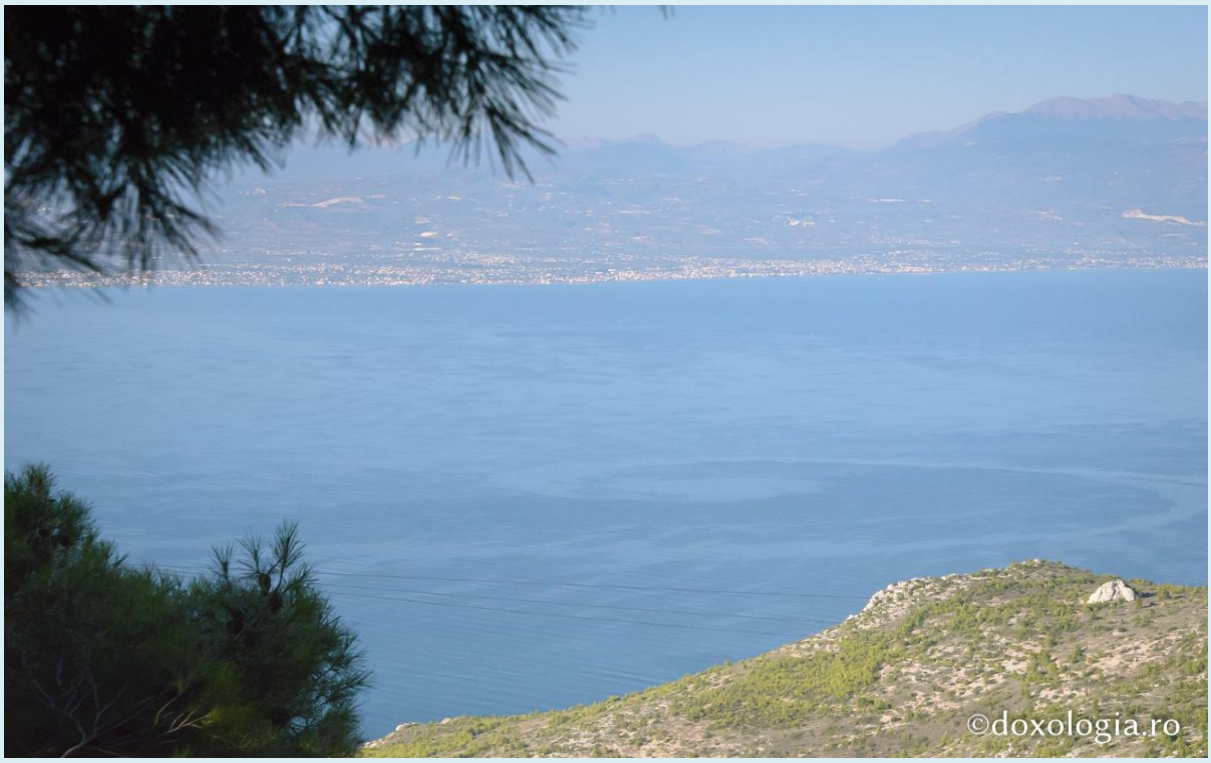
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΑΠΙΟΥ
©doxologia.ro

ΑΣΚΗΤΗΡΙΟΝ
ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΑΠΙΟΥ
ΧΡΟΝΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΝ
ΠΡΟ ΤΟΥ ΙΑ΄ ΑΙΩΝΟΣ
©doxologia.ro

©doxologia.ro

ΤΟΝΔΕ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ
ΤΗΣ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ
ΚΑΘΗΓΙΑΣΕΝ
Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
15-8-1968
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

ΘΕΛΕ
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

Doina-Elena Dumitru - Pelerinaj la Mănăstirea cuviosului Patapie, Loutraki

Pelerinaj Grecia - a şasea zi

Ne aştepta drum lung... spre Sfântul Patapie! Loutraki, Mănăstirea cuviosului Patapie.

Mănăstirea Sfântul Patapie - Agios Patapios, Osios Patapios - este o mănăstire ortodoxă, cu obşte de maici, aşezată la doar 14 kilometri distanţă de localitatea Loutraki, Grecia, la o altitudine de 700 de metri, în Munţii Geraneia. Mănăstirea

Sfântul Patapie aparţine Bisericii Greciei, din punct de vedere jurisdicţional ea fiind localizată în Mitropolia de Corint.

Mănăstirea se află aşezată pe înălţimile din jurul Corintului. Am ajuns destul de târziu. Ana ne-a spus când am ajuns jos, la poarta mănăstirii, că trebuie să ne luăm pijamaua, prosopul şi strict ceea ce ne trebuie pentru noapte, pentru că se urcă greu şi bagajele rămân în maşină...Fără o vorbă, obosiţi şi grăbiţi am început să cotrobăim în genţi şi să scoatem lucrurile ...unde e pijamaua? unde e prosopul? unde e geanta cu şerveţele umede? Le-am găsit pe toate şi m-am aşezat lângă Dana care deja plângea. Picioarele ei umflate ca doi butuci! Nu vă imaginaţi că un pelerinaj este un lucru uşor! Din punct de vedere fizic, când se termină eşti şi tu ...terminat! Ar trebui un alt concediu, aşa gândeşti în acele zile. Adevărul e ca binefacerile pelerinajului se simt şi nu ai nevoie decât de odihnă o noapte în patul tău şi eşti gata de alt pelerinaj. Am urcat treptele spre mă-năstire...sus, sus în munte!

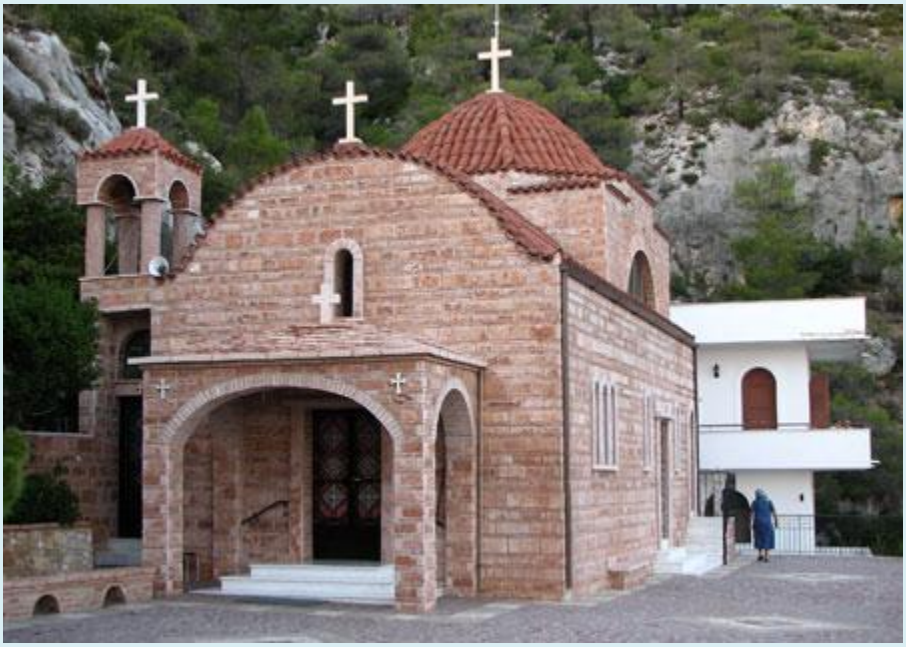

Peisajul este pur şi simplu minunat, de neînchipuit! Eşti într-o clădire în munte, jos se vede Corintul luminat ca o salbă!Totul pare că te desparte de lume şi de ce să-ţi mai trebuiescă lumea?

Mănăstirea din Loutraki, închinată Sfântului Patapie din Teba Egiptului, prăz-nuit la data de 8 decembrie, a fost întemeiată în anul 1952, la dorinţa Părintelui Nectarios Kyriakos. Binecuvântarea de zidire a fost dată de către Procopie,

mitropolitul de Corint, ca loc alegându-se peştera care păstrează Moaştele Sfântului Patapie şi împrejurimile acesteia.

Sfintele sale moaşte au fost găsite în această peşteră în anul 1904, de către Părintele Constantine Sosanis. Acestea au fost găsite sub un acoperiş de ţigle şi frunze, făcut pentru a fi protejate de umezela peşterii. Ele răspândeau un miros plăcut. Peste ele era aşezat un sul de hârtie, cu numele Sfântului Patapie, o cruce mare de lemn şi mai multe monede bizantine.

Astăzi, în peştera sfântului exista deja o micuţă Biserică şi o sacristie, ambele săpate în stânca muntelui. Această peşteră se afla în partea nord-vestică a bisericii centrală a mănăstirii. Sfintele moaşte sunt păstrate într-o raclă de lemn, frumos sculptată, în adâncimea peşterii.

În interiorul peşterii se păstrează încă o serie de minunate fresce bizantine din secolul al XIII-lea. În cadrul celor păstrate până astăzi se numără cele ce îi înfăţişează pe: Sfântul Patapie - Osios Patapios, Sfânta Răbdare - Osia Ypomoni şi Sfântul Nikon Metaniote - Osios Nikonas.

Odată întemeiată mănăstirea, sora Patapia a fost numită stareţă, alături de Părintele Nectarios Kyriakos, drept părinte spirtitual pentru toată obştea. Astăzi, obştea mănăstirii de pe înălţimele Corintului numără cam 40 de maici, fiecare vieţuind în chilia ei, în rugăciune şi nevoinţă.

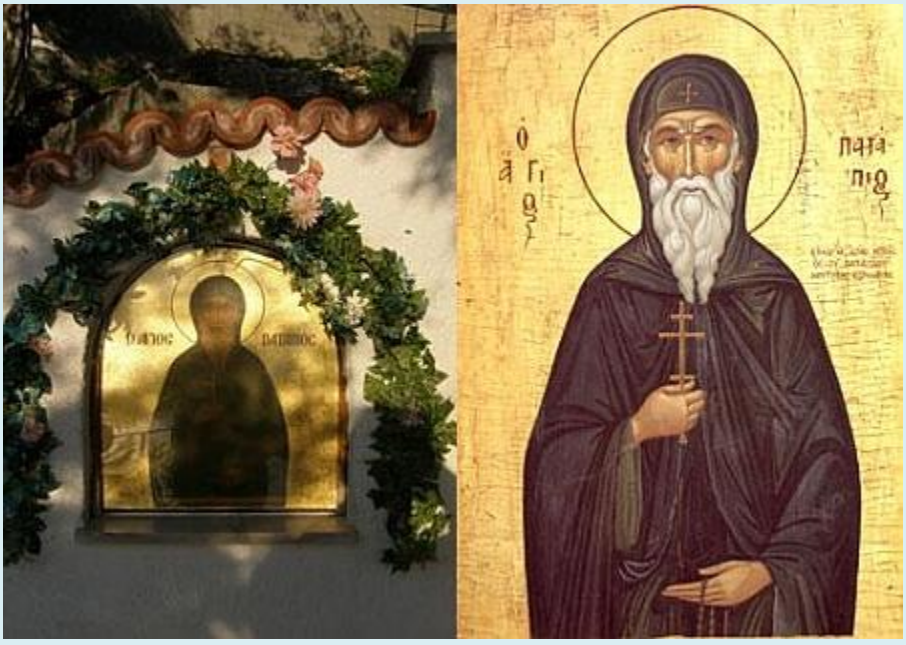

Sfântul cuvios Patapie era de loc din Teba Egiptului. El a trăit în secolele IV-V. Alegând viaţa călugărească, a urmat lui Hristos şi s-a nevoit mulţi ani în pustiu. Apoi a venit la Constantinopol, unde a făcut foarte multe minuni: a dat orbilor vedere, a vindecat, ungând cu untdelemn sfinţit pe idropici, a izgonit demoni, a vindecat cancerul.

Crescând numărul ucenicilor, în jurul Sfântului Patapie, acesta a zidit o mă-năstire: Mănăstirea Egiptenilor. În această mănăstire a şi murit sfântul, dându-şi sufletul în mâinile lui Hristos.
Un prieten de-al său, Sfântul Varas a mutat sfintele sale Moaşte în mănăstirea sa: Mănăstirea Sfântului Ioan al Pietrei (Agios Ioannis Petras), care se afla sub protecţia familiei imperiale din Constantinopol, familia Paleologilor.

Odată cu cucerirea Constantinopolului, Aggelis Notaras, o rudă a împăratului, cu scopul de a feri Sfintele Moaşte ale Sfântului Patapie de necredinţa otomană, le-a luat din Biserică şi le-a ascuns într-o peşteră din Munţii Geraneia, în nordul Greciei. Această peşteră a fost descoperită, din rânduiala lui Dumnezeu, în anul 1904.

Acesta este sfântul la care doream să ajungem. Şi sfântul ne-a primit cu linişte şi pace. Ana s-a dus şi "ne-a luat "camerele, ne-a împărţit în ele, căutând să satisfacă toate dorinţele. Eu am rămas în cameră cu Dana dar ni s-a adăugat Aura, spre bucuria noastră! Deja în zilele din urmă constatasem că între mine şi Aura şi Florin sunt mai multe lucruri comune nouă... Aşa ne adună Dumnezeu! Ca să ne fie mai uşor, ca să ne sprijinim unii pe alţii, să nu ne pierdem, să nu ne rătăcim!

Ne-am dus în cameră bagajul de urgenţă şi aici surpriza mea a fost completă! Ne aştepta o cameră mică dar extraordinară de frumoasă şi curată! Încă îmi amintesc şi doresc perdele din broderie albe, să le văd apretate la geamuri! Aşa ca acolo!

Am mâncat la trapeză, deşi era târziu, încă îmi amintesc gustul perfect al roşiilor cu busuioc şi ulei de măsline şi pâinea... şi apă şi... tot ce cu iubire creştinească maicile ne-au dat! Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfântului Patapie să le răsplătească iubirea!

Întunericul se lasă peste noi!

- Aveţi grijă, se porneşte alarma şi dacă vă mişcaţi prin mănăstire, vine firma de pază imediat! - ne-a spus Ana.

Dar cine să se mai mişte? Băieţii au mers în corpul lor de clădire, iar noi fetele am rămas împreună să privim nu atât înălţimile cât oraşul care se vedea în jos! Şi ca să vedem cât de păziţi suntem de duhovnicii noştrii, vă povestesc un fapt.

Târziu, în noapte am scris duhovnicului meu un mesaj pe telefon, pentru a lua binecuvântare pentu ceva ce urma poate să se întâmple şi i-am scris greşind numele sfântului: - Sunt undeva în munţi la Sfântul Pahomie.

Şi părintele mi-a răspuns corectându-mă imediat: - Sfântul Patapie!

Ne-am trezit devreme şi am plecat la biserică. Nu am putut să fac fotografii, deşi mi-am dorit! Dar păstrez în ochi, pe retină întipărite icoanele mari frumoase şi racla cu capul Sfintei Răbdare!

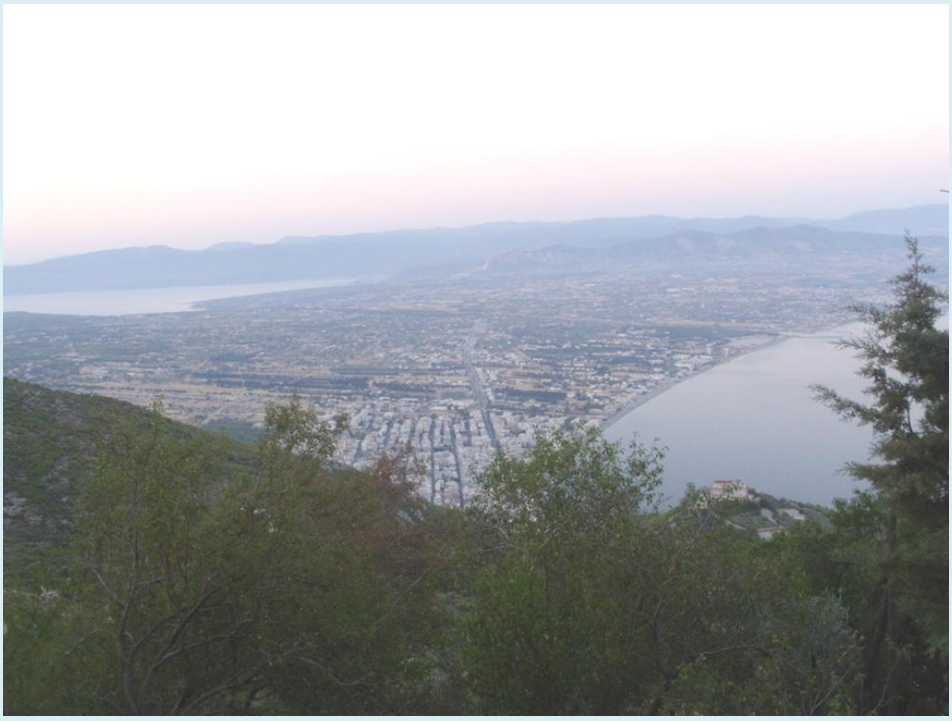

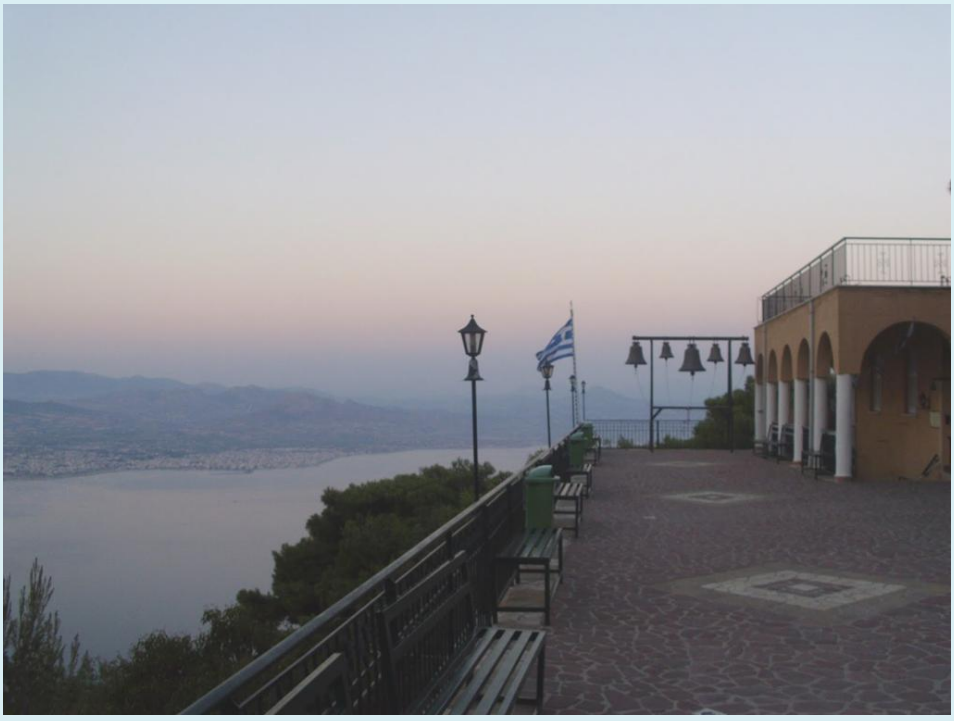

Fetele au citit acatistul sfântului, fiecare căutând să fie cât mai bine ancorat în momentele pe care le trăiam. Singuri cu Sfântul Patapie şi ceilalţi sfinţi: Osia Ypomoni şi Osios Nikonas. E un sentiment poate uneori greu de înţeles: şi bucurie dar şi un picuţ de teamă: nu-s vrednic!

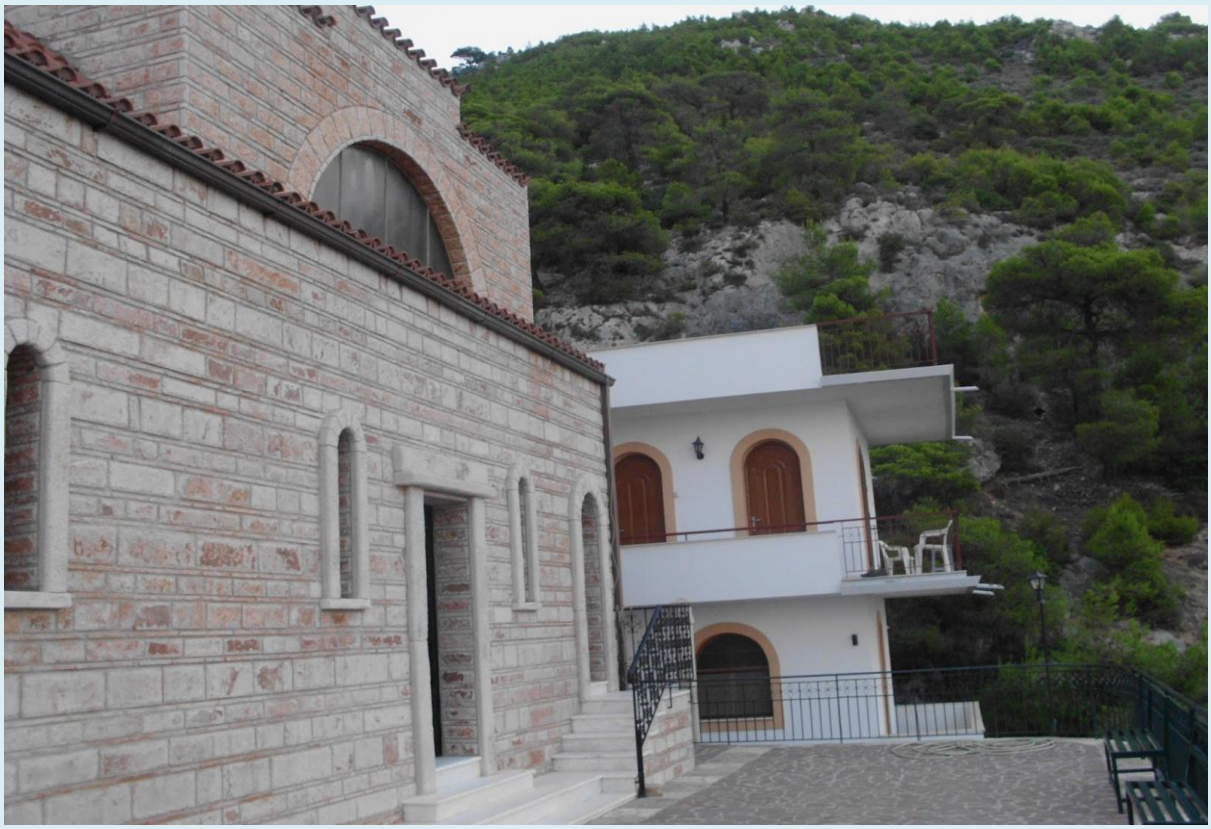

Sfântul Patapie s-a născut în anul 380 în oraşul Teba din Egipt. Tatăl lui era guvernatorul regiunii şi urmaşul unei binecunoscute familii egiptene. El şi soţia lui erau creştini evlavioşi şi l-au îndrumat pe fiul lor în citirea Scripturii. Când Patapie a ajuns la vârsta potrivită, părinţii lui i-au adus profesori reputaţi din Alexandria, capitala Egiptului pentru a-l instrui în domeniul ştiinţelor, matematicii, filosofiei şi retoricii. Datorită educaţiei sale, a înţeles repede cât de trecătoare era viaţa din lumea aceasta şi s-a simţit atras de viaţa ascetică. În acest sens a fost inspirat mai ales de Clement, Atanasie şi Origen.

Tatăl său l-a dus şi la Şcoala Catehetică din Alexandria, unde a fost profund influenţat de un profesor orb, pe nume Didim. Didim l-a inspirat şi mai mult în dorinţa lui de a urma calea ascezei. Când şi-a terminat studiile, Patapie s-a întors la Teba, unde a aflat că tatăl lui murise. Dorindu-şi să urmeze o viaţa aspră a monahilor, a plecat atunci în pustia egipteană, unde a devenit binecunoscut pentru nevoinţele lui.

Pentru că faima lui se răspândise, iar el nu mai avea pace în pustie, a plecat la Constantinopol în anul 428. În timpul călătoriei, l-a întâlnit pe ucenicul său, Senut, care pe vremea aceea era vâslaş. S-au oprit la Corint, unde au rămas vreme de şapte ani la un schit.

În anul 435, Patapie a plecat de la schitul său din munţi, continuându-şi drumul spre Constantinopol. L-a luat cu el pe de-acum monahul Senut. Când au ajuns la Constantinopol, cei doi s-au dus, fără să spună cine erau, la Mănăstirea Maicii Domnului din Vlaherne, unde au primit o chilie din cele construite chiar în zidul de apărare a oraşului. Rămânând necunoscuţi celorlalţi, Patapie şi ucenicul său şi-au reluat nevoinţele, petrecându-şi vremea în posturi aspre, privegheri şi rugăciuni, ca nişte monahi de rând.

A devenit făcător de minuni, vindecând pe mulţi de bolile lor. A trecut la Domnul în anul 463, la vârsta de 83 de ani şi a fost înmormântat de ucenicii săi în Biserica Sfântului Ioan Botezătorul din Petra, Constantinopol, biserică ce s-a aflat mai târziu sub protecţia familiei imperiale a Paleologilor, şi mai ales a Sfintei Ipomoni, mama ultimului împărat al Bizanţului, Constantin, paleologul. După adormirea Sfântului, Biserica a strâns şi păstrat cu grijă istoria vieţii şi a sfintelor sale moaşte.

La o mie de ani după adormirea Sfântului, când Constantinopolul a fost cucerit de turci, moaştele sfântului au fost luate din Biserică şi duse la micul schit săpat în stâncă din Corint, după cum sfântul o şi ceruse când era încă în viaţă. Trupul

sfântului a fost ascuns în spatele peretelui de apus al peşterii, înaintea iconostasului şi a capelei construite acolo.

La începutul secolului al XX-lea, un preot din zonă, Pr. Constantin Sosanis a descoperit moaştele sfinţilor ascunse în perete. Pr. Constantin, care slujea de obicei în această capelă, era un om neobişnuit de înalt, şi din această pricină a hotărât să facă unele modificări ale capelei.

Cu o seară înainte să înceapă lucrările la zidul de apus, Pr. Constantin a visat că a venit la el un monah care l-a prevenit: „Fii atent când o să spargi peretele, căci eu mă aflu de cealaltă parte. Sunt Sfântul Patapie, egipteanul. A doua zi, trupul sfântului a fost descoperit: ţinea la piept o cruce mare de lemn, un sul de pergament pe care era scris numele său, iar moaştele erau acoperite cu nişte frunze mari, încă verzi, de parcă atunci ar fi fost culese.

După descoperirea moaştelor sale, Sfântul s-a arătat mai multor oameni în vis sau în vedenie, cerându-le să-l viziteze la "casa lui din Loutraki". Este cunoscut mai ales ca vindecător de cancer, săvârşind minuni în întreaga lume, inclusiv în Australia şi America.

Extraordinar de frumoasă dimineaţă, cu Sfânta Liturghie! Cu maici bătrâne la strană. Cu preot bucuros de slujire. Noi toţi, senini, fericiţi de faptul că Dumnezeu ne-a rânduit o aşa cinstire: să fim acolo!

După Sfânta Liturghie am mers şi ne-am închinat moaştelor întregi ale Sfân-tului Patapie. Maica ne-a lăsat să intrăm şi în peşteră unde a fost găsit şi ne-am închinat...

Şi mai este ceva ce trebuie povestit: închinându-mă sfântului am constat că rasa monahală în care este îmbrăcat sfântul era puţin prăfuită... am aflat mai apoi că e o

minune pe care Dumnezeu a îngăduit-o ca noi să vedem că sfântul este grabnic ajutător. Doar să-l chemi în ajutor!

Sfântul ne-a dat ulei de la candelă, iconiţe, ne-a hrănit iar cu iubire şi bucurie şi ne-a însoţit tot restul de zi...

Acesta este canalul Corint

Icoane

Ὁ ἅγιος
Παΐσιος

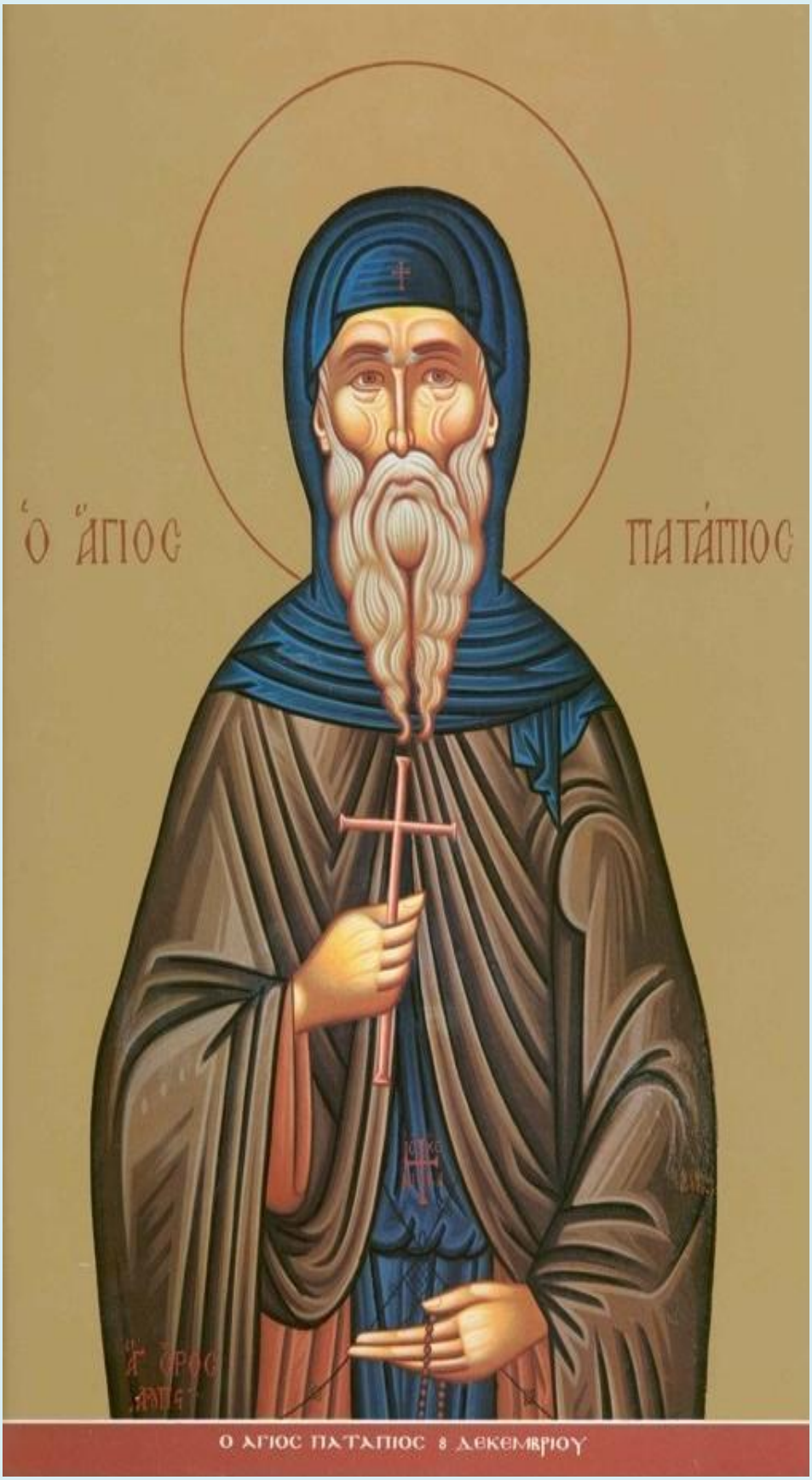
Ὁ ἅγιος
Παΐσιος
Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

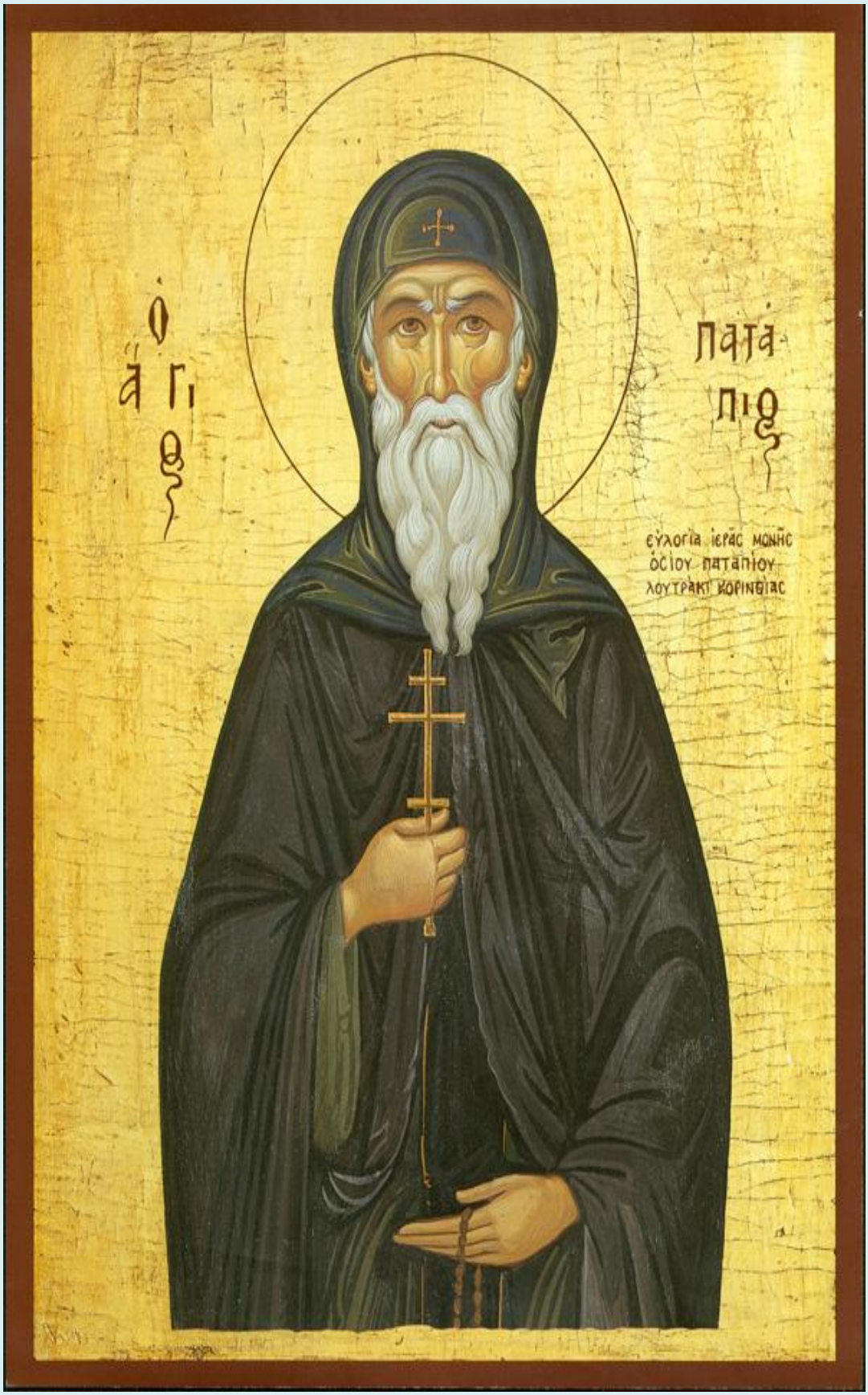
Ὁ Ἅγιος
Παΐσιος
εὐλογία ἱερᾶς μονῆς
ὁσίου παϊσίου
λουτράκι κορινθίας

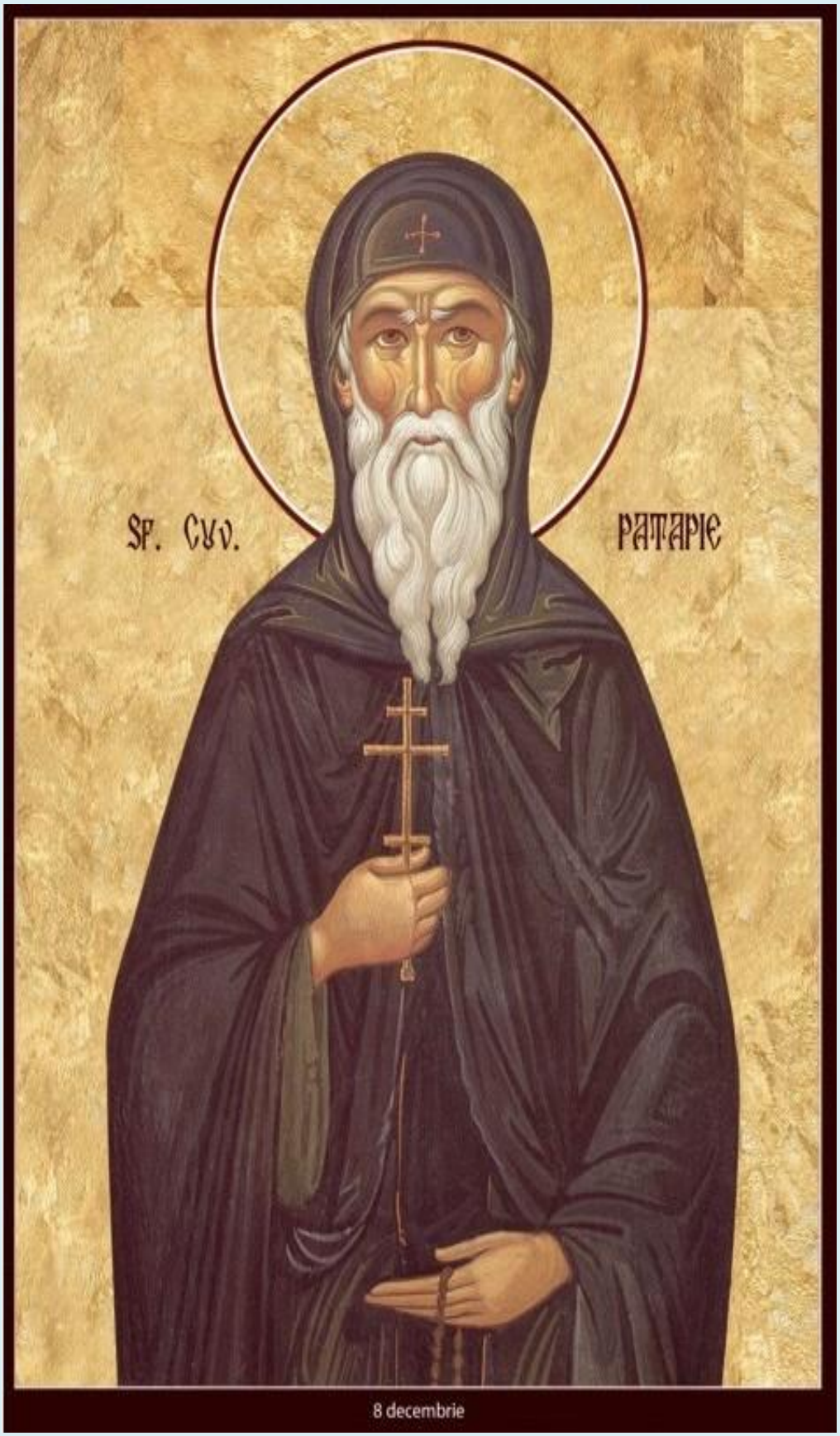

8 decembrie

8 decembrie

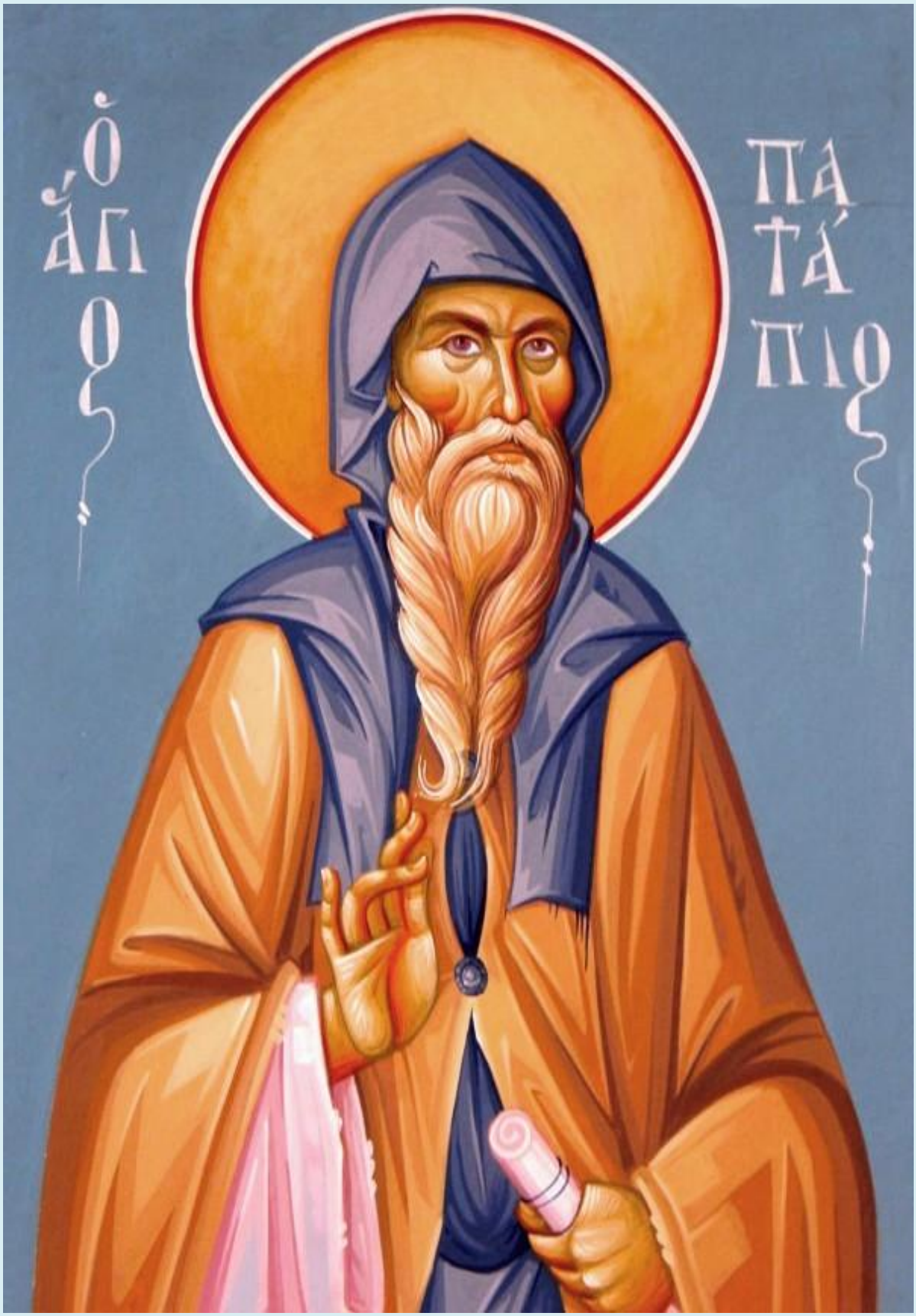
Ο ΑΓΙΟ
ΠΑΤΑΠΙΟ

SF. CUV.
PATAPIE
ARTINO
DESIGN

Ὁ Ἅγιος
Παΐσιος

ὁ ἅγ
πατάπιος

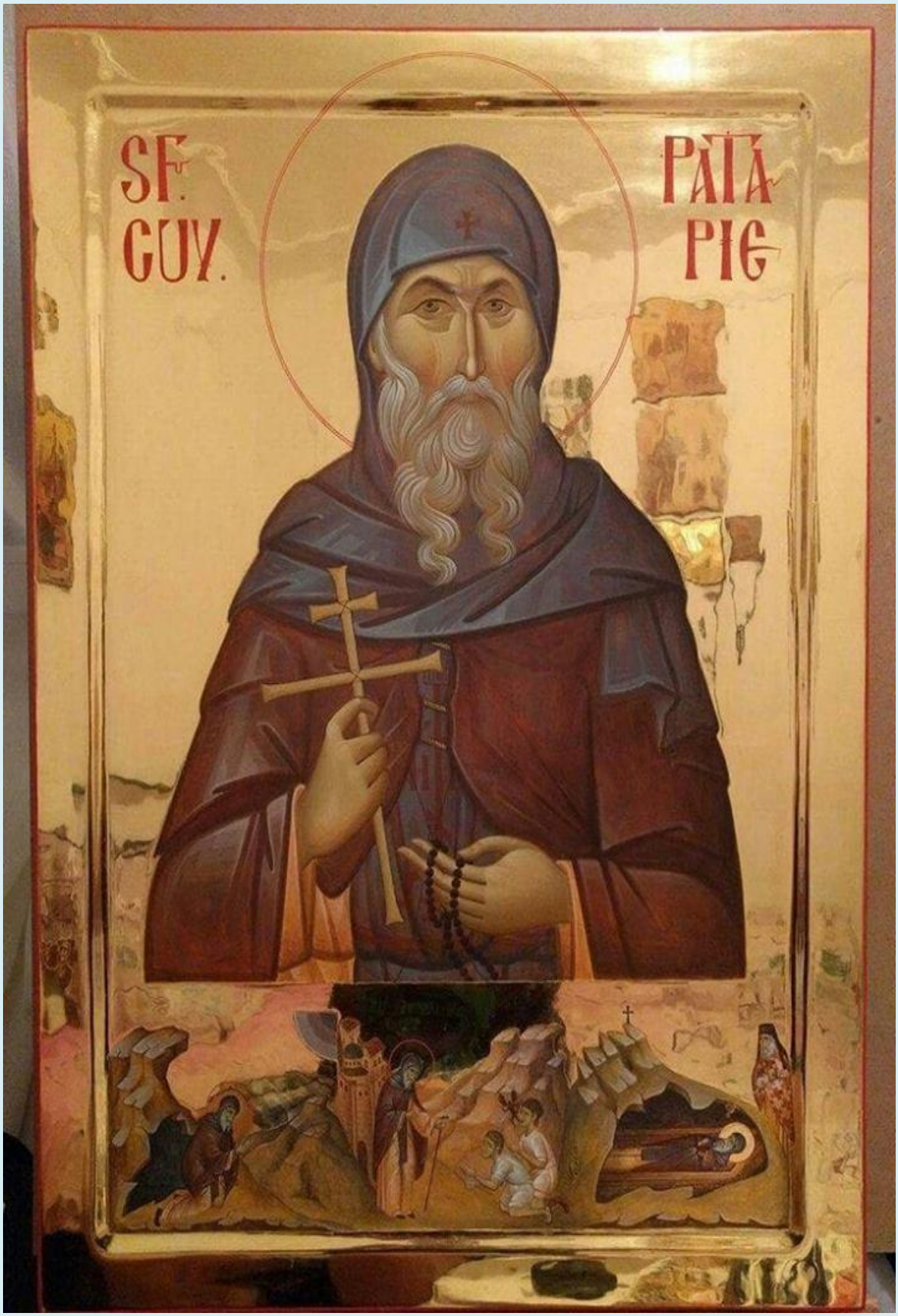
SF.
CUV.
PĂTĂ
PIE

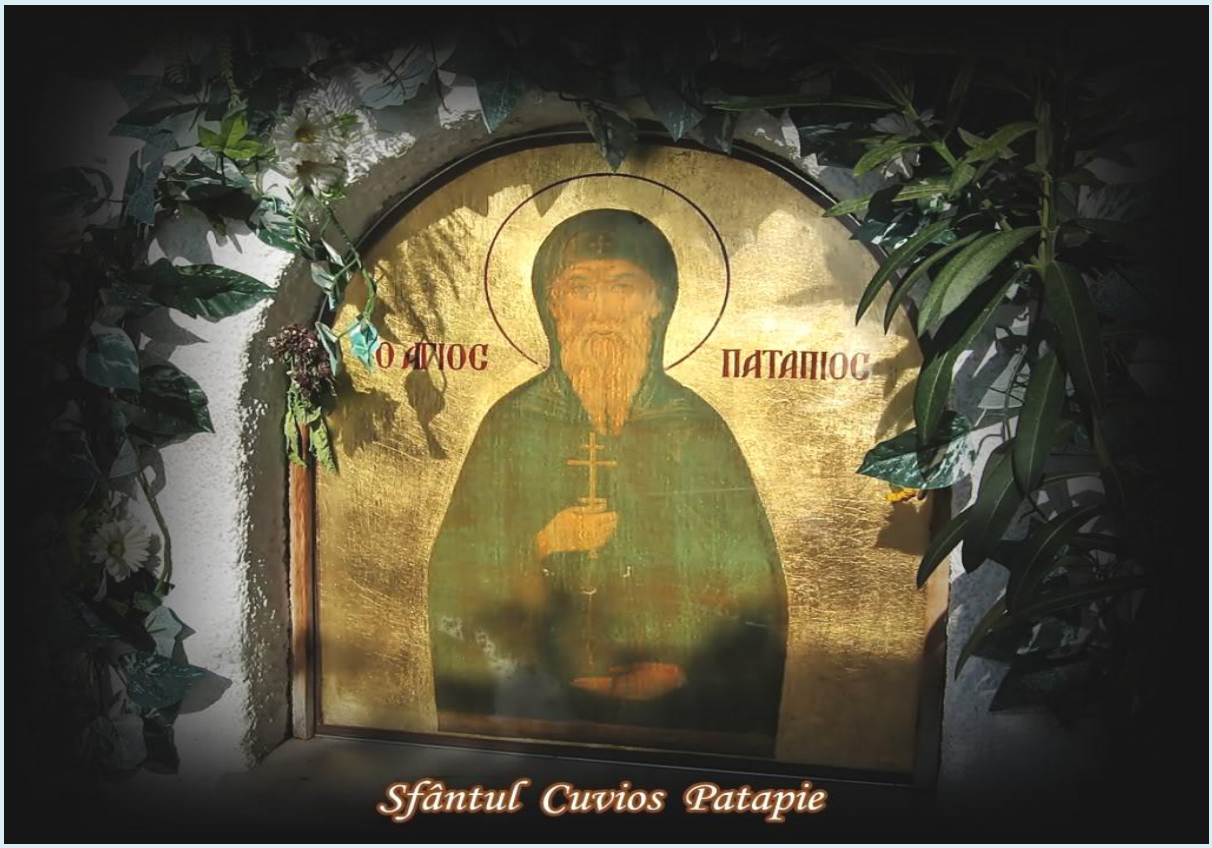
Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΤΑΠΙΟΣ
Sfântul Cuvios Patapie

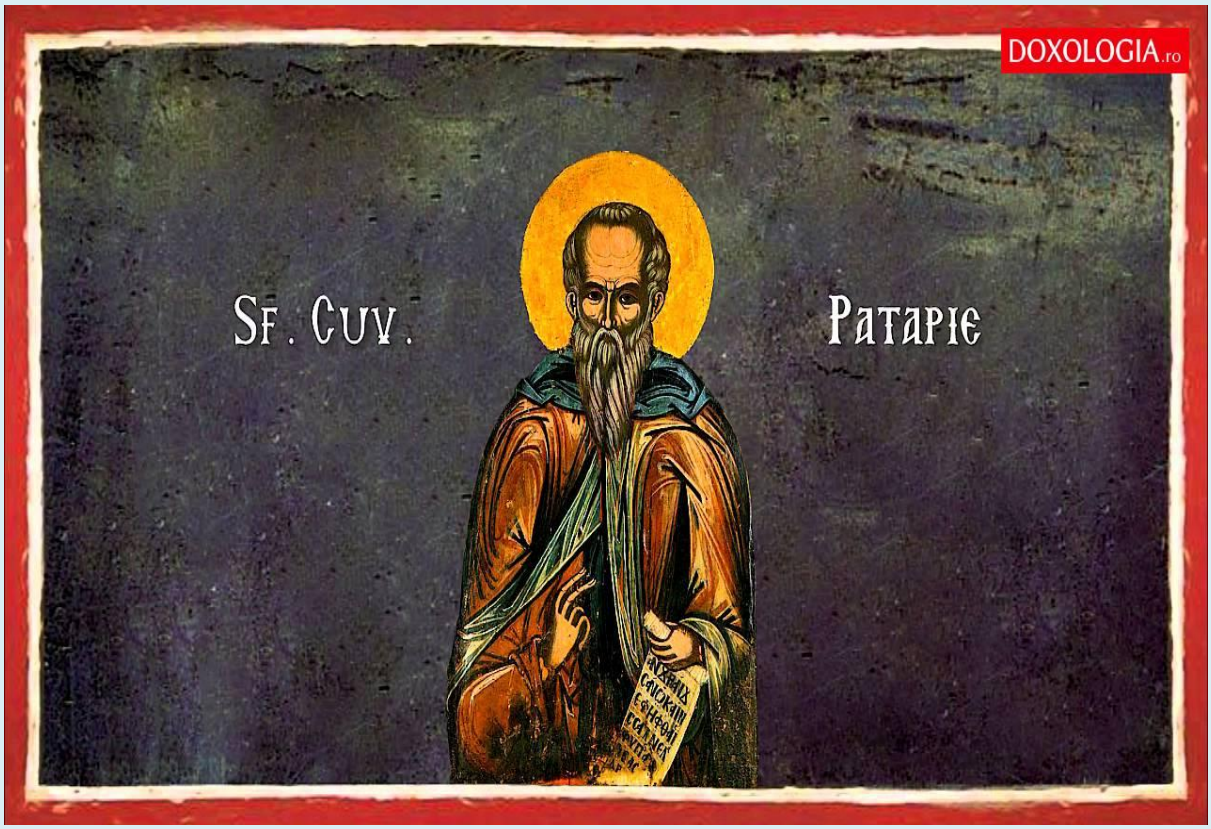
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Patapie

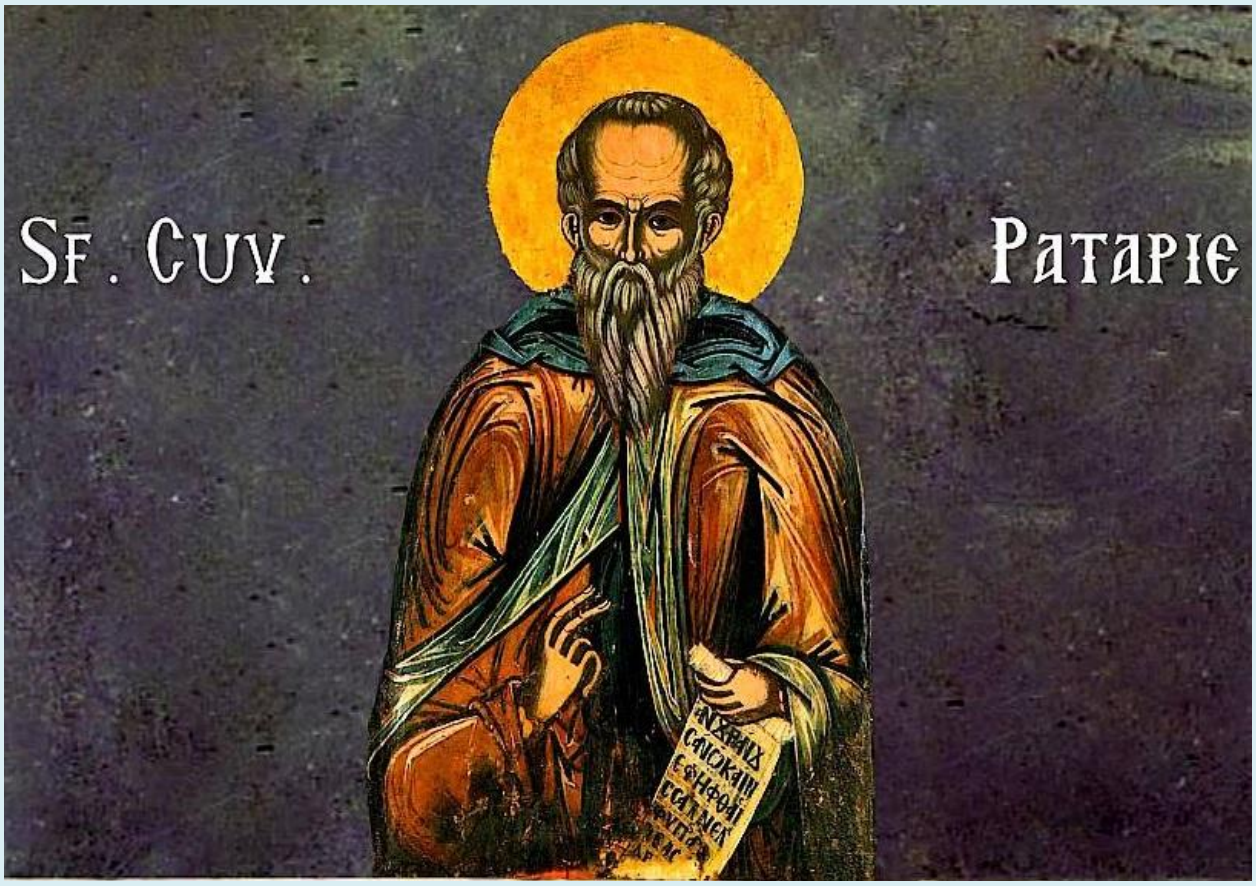
Sf. Cuv.
Patapie

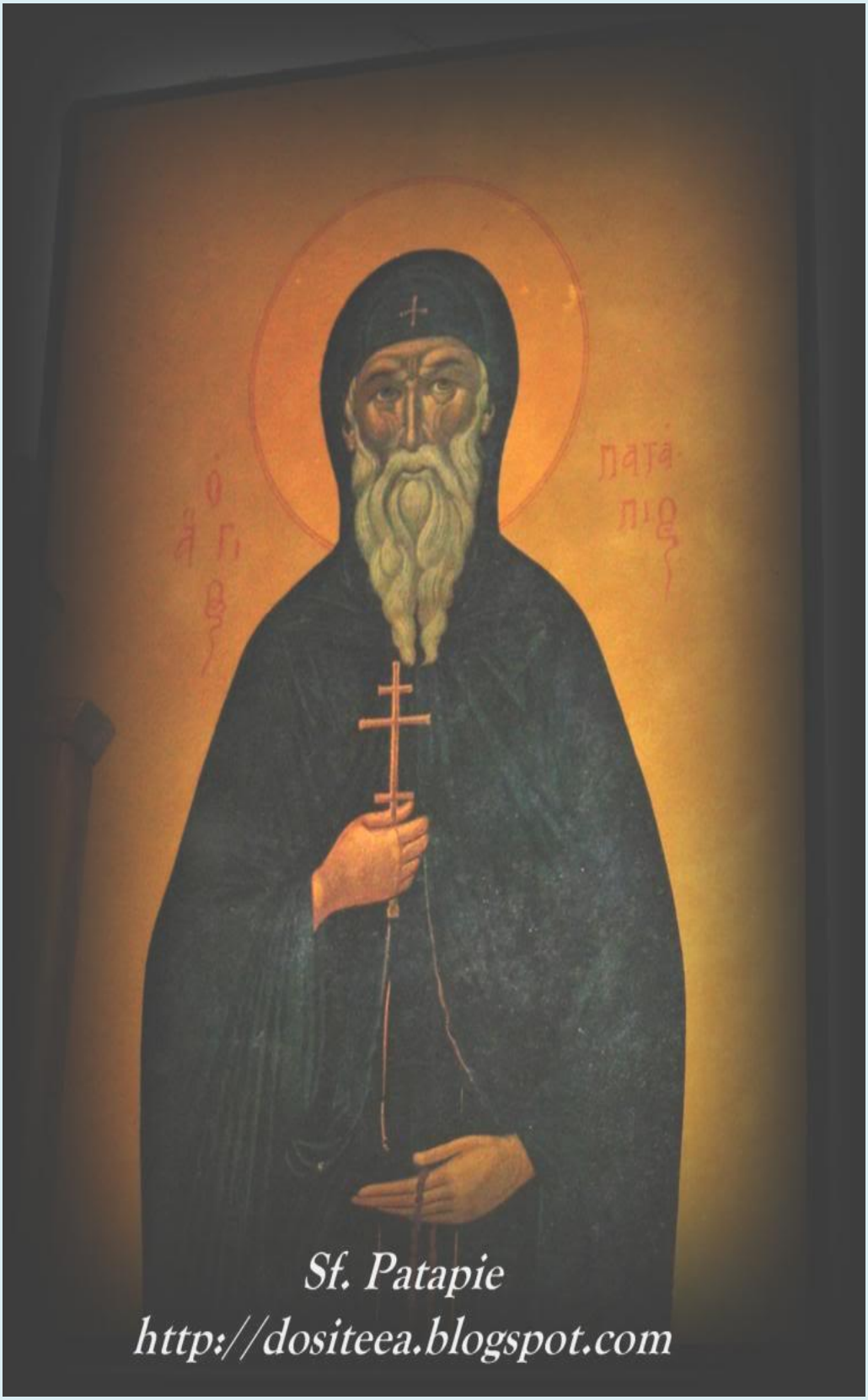

Icoană din Biserica Mănăstirii Makrimallis, Evvia-Grecia

Frescă din Biserica Sfântului Dionisie din Zakynthos

Frescă din Biserica Sfintei Paraskevi, Paleros-Grecia

Frescă - Mănăstirea Panaghia Malevi, Grecia

Sfântul cuvios Patapie - miniatură din Menologhionul împăratului Vasile al II-lea Macedoneanul

Ὁ ΟΣΙΟΣ ΠΑΤΑΠΙΟΣ

Sfântul cuvios Patapie și Sfântul Arsenie capadocianul

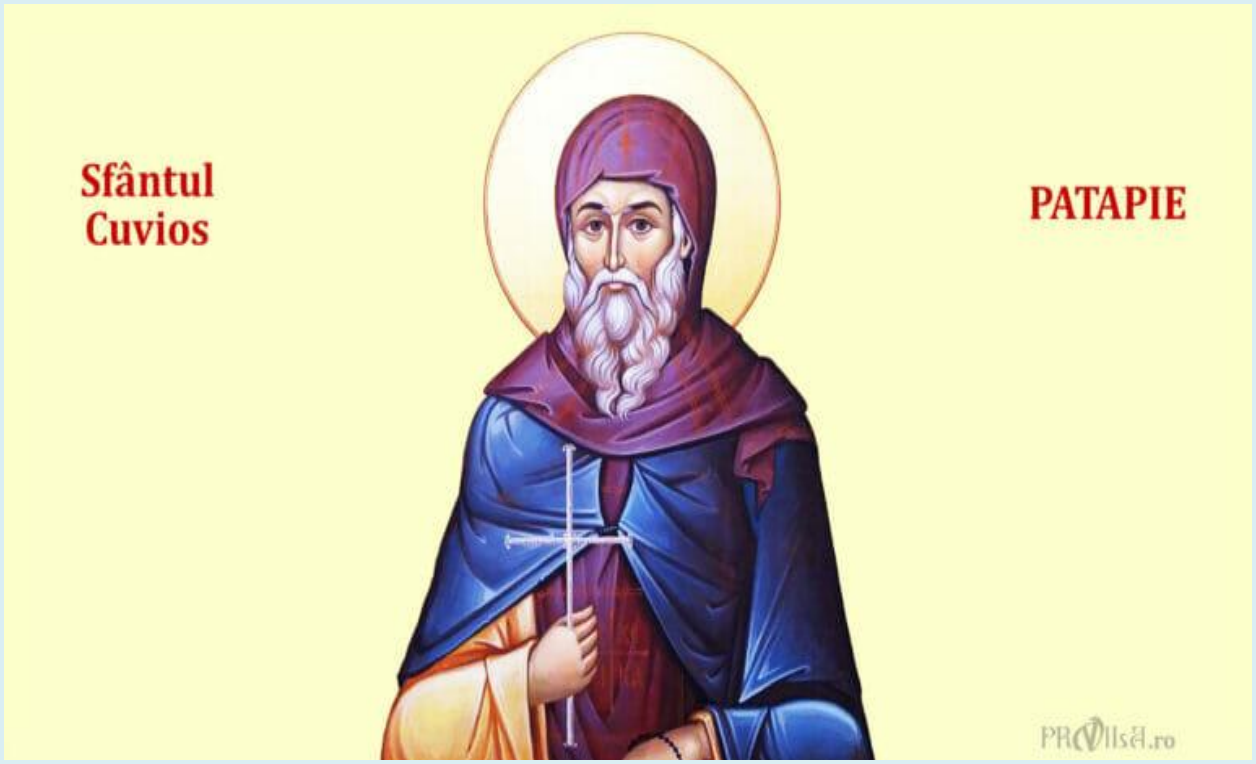
Sfântul
Cuvios
PATAPIE

Troparul Sfântului Cuvios Patapie

8 Decembrie - Glasul 8

Întru tine, părinte, cu osârdie
s-a mântuit cel după chip;
că luând crucea ai urmat
lui Hristos; şi lucrând ai
învăţat să nu se uite la trup,
că este trecător; ci, să poarte
grijă de suflet, de lucrul cel
nemuritor. Pentru aceasta
şi cu îngerii împreună se
bucură, Preacuvioase
Părinte Patapie, duhul tău.

Troparul Sfântului Cuvios Patapie

8 Decembrie - Glasul 8

Întru tine, părinte, cu osârdie
s-a mântuit cel după chip;
că luând crucea ai urmat
lui Hristos; şi lucrând ai
învăţat să nu se uite la trup,
că este trecător; ci, să poarte
grijă de suflet, de lucrul cel
nemuritor. Pentru aceasta
şi cu îngerii împreună se
bucură, Preacuvioase
Părinte Patapie, duhul tău.

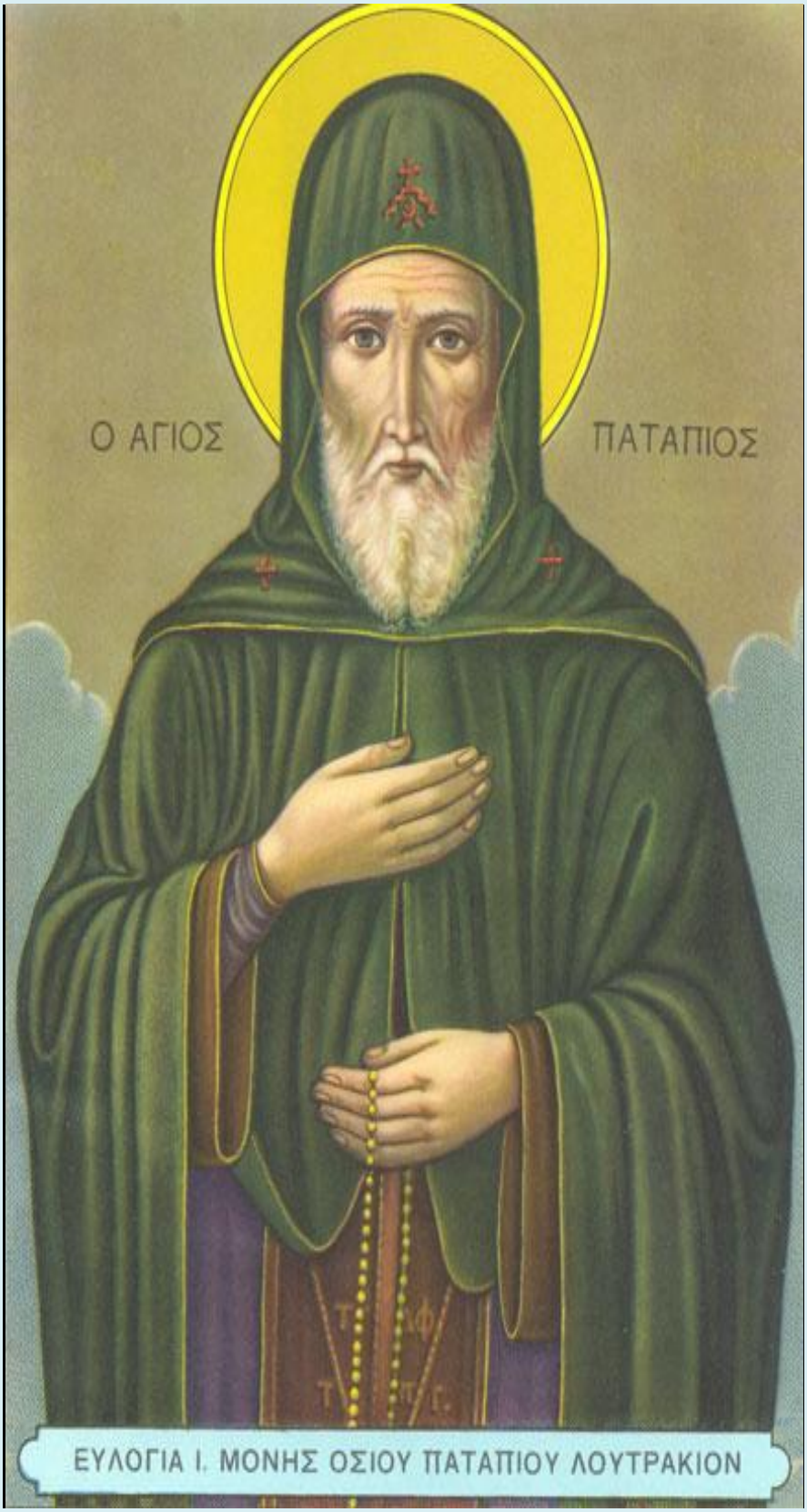

Bucură-te, Sfinte părinte Patapie!